

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

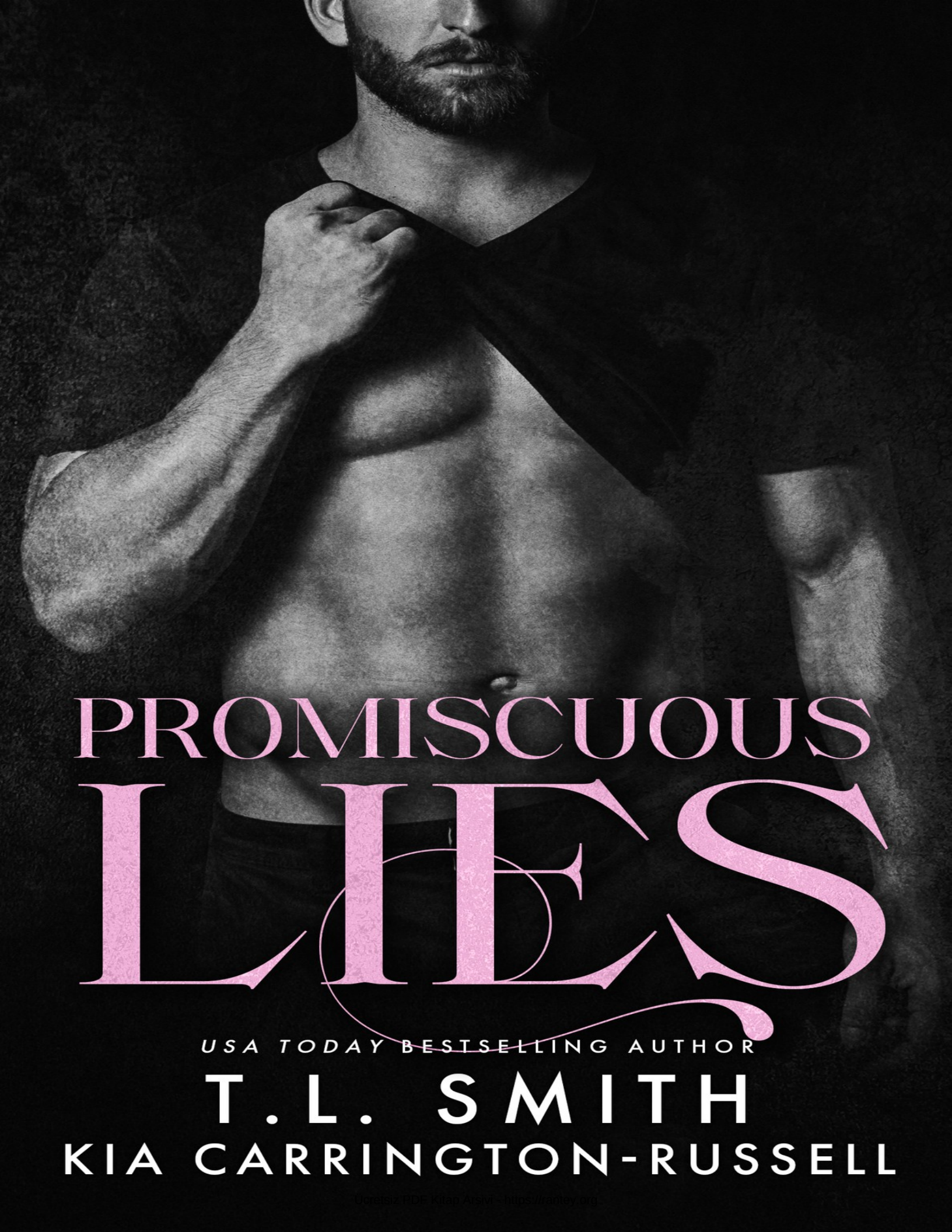
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

PROMISCUOUS LIES

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

T. L. SMITH

KIA CARRINGTON-RUSSELL

PROBIBISCUOIS LIES

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

T. L. SMITH

KIA CARRINGTON-RUSSELL

Contents

[Uyarı](#)

[Broşürü](#)

1. [Posie](#)
2. [Dutton](#)
3. [Posie](#)
4. [Dutton](#)
5. [Posie](#)
6. [Dutton](#)
7. [Posie](#)
8. [Posie](#)
9. [Dutton](#)
10. [Posie](#)
11. [Dutton](#)
12. [Posie](#)
13. [Posie](#)
14. [Dutton](#)
15. [Posie](#)
16. [Posie](#)
17. [Dutton](#)
18. [Dutton](#)
19. [Posie](#)
20. [Dutton](#)
21. [Posie](#)
22. [Dutton](#)
23. [Posie](#)
24. [Dutton](#)
25. [Posie](#)
26. [Posie](#)
27. [Dutton](#)
28. [Posie](#)
29. [Posie](#)

30. [Dutton](#)
31. [Posie](#)
32. [Dutton](#)
33. [Posie](#)
34. [Dutton](#)
35. [Posie](#)
36. [Dutton](#)
37. [Posie](#)
38. [Dutton](#)
39. [Dutton](#)
40. [Posie](#)
41. [Posie](#)
42. [Dutton](#)
43. [Posie](#)
44. [Posie](#)
45. [Posie](#)
46. [Dutton](#)
47. [Posie](#)
48. [Dutton](#)
49. [Posie](#)
50. [Dutton](#)

[Ayrca T.L. Smith tarafından](#)

[Ayrca yazar: Kia Carrington Russell](#)

[T.L. Smith](#)

[Kia Carrington-Russell](#)

*Çok dinle, tatlım.

O sayfaları açın, sonra oyuncaklarınızı alın çünkü bu gece düşüneceğiniz tek kişi ben olacağım.

*Saygılarımla,
kitap kocanız.*

TELİF HAKKI @ T.L. SMITH & KIA CARRINGTON-RUSSELL 2025

Tüm Hakları Saklıdır

Bu e-kitap bir kurgu eseridir. Gerçek olaylara, gerçek kişilere ve gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş kişilerle, gerçek olaylarla, organizasyonlarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap SADECE bu kitabı satın alan kişi için hazırlanmıştır. Bu kitabın hiçbir bölümü Yazarın açık yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt, bantlama veya herhangi bir bilgi depolama erişim sistemi dahil olmak üzere grafik, elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez. Bu kitapta yer alan tüm şarkılar, şarkı adları ve sözleri ilgili şarkı yazarlarının ve telif hakkı sahiplerinin mülkiyetindedir.

Warning

Bu kitap cinsel içerikli sahneler ve yetişkin dili içermektedir ve bazı okuyucular için rahatsız edici olabilir. Bu kitap SADECE yetişkinler için hazırlanmıştır. Lütfen kitaplarınızı akıllıca ve reşit olmayan okuyucuların erişemeyeceği bir yerde saklayın.

Blurb

Vücudumu erkekleri dizlerinin üstüne çöktürmek için kullanırım. Sadece patronum kadar güçlü bir adamın bu numaraya kanmasını beklemiyordum.

Dutton Taylor hayır duymaya alışık olmayan bir adam. İyi ki tehlikeli adamları reddetmek benim uzmanlık alanım.

Geçmiş beni kırdı ve karışık yalanlarla baştan çıkarılmayı reddediyorum. Oğlumu ve bizim için kurduğum yeni hayatı korumak için ne gerekiyorsa yap.

Mesafemizi korumalıyız. Ama vücudum bunu anlamıyor... ve o da anlamıyor.

CKAPTER L

Desie

I Burada çalışmayı planlamamıştım; kariyer yolumda bu yoktu. Bir gün uyanıp *da bugün striptizci olacağım* demedim.

Ama işte buradayım, iki aydır striptizci olarak çalışıyorum. Ailem hayatta olsaydı, eminim çok gurur duyarlardı.

Hayır.

Ama faturalarınız ve bu faturaları ödemek için kullanabileceğiniz bir bedeniniz olduğunda böyle olur.

Lanet bir striptizci.

Evet, her gece oğluma bakması için bakıcıya para ödemek zorunda kaldığımda kafamın içinde homurdanıyorum, böylece büyük olasılıkla eşlerini aldatan erkekler için kıcımlı sallayabiliyorum.

Sık suratlılar.

"Posie, geç kaldın," diyor Paula. Gözlerimi deviriyorum çünkü hep geç kalıyorum. Bu benim değişmeyen tek özelliğim. Şimdiye kadar alışmış olmalıydı, ama para getirdiğimde bunu telafi ediyorum. Burada haftada sadece iki kez, bazen de sadece bir kez çalışıyorum. Ve o gecelerde faturalarımı ödemeye ve masaya yemek koymaya yetecek kadar kazanıyorum. Şu anda bu kadarıyla mutluyum; ihtiyacım olan tek şey bu. Oğlum okula başladığında senaryo değişecek ama şu anda annemin çocukken bana yaptığı gibi ben de ona her şeyimi vermek istiyorum. Bu yüzden tam zamanlı bir işe girmek yerine burada bir ya da iki gece çalışıyorum çünkü maaşı aynı.

"Buradayım," diye cevap veriyorum, eşyalarımı tezgâha atıp makyaj çantamı çıkarıyorum. "Çabucak hazırlanabileceğimi biliyorsun." Elbisemi çıkarıp sıcak pembe iç çamaşırımı ortaya çıkarıyorum.

Ben saçımı ve makyajımı tazelerken arkamda duran Paula bu gece geç kalmam konusunda daha kararlı. "Sana bu gece zamanında gelmen gerektiğini söylemiştim. Patron genelde gelmez ve sen hâlâ onunla tanışmadın." Ellerini havaya kaldırdı. "Herkesle tanışmayı sevdiğini biliyorsun."

Bana öyle söylendi.

Ve hala umurumda

değil.

Diğer kızlar kadar çok çalışmıyorum ve yalakalık bana göre değil.

"Hâlâ burada mı?" Yumuşak pembe rujumu sürerken soruyorum. Burada olup olmaması umurumda değil ama en azından biraz ilgileniyormuş gibi yapıyorum.

"gidecek," diyor yan gözle bana bakarak. "Tamam, bir dahaki sefere o zaman."

İç geçiriyor ve başını sallayarak uzaklaşıyor. Paula ve benim ilginç bir ilişkimiz var. Umutsuzca ihtiyacım olduğunda bana bir iş verdi ve ben de iyi para ve bahşiş getirmek için kıcımı yırtarak çalışıyorum. Kabul etmiyor ama benden hoşlandığını biliyorum.

"Onu gerçekten kızdırıyorsun," diyor diğer dansçılardan biri olan Samantha yanımda. Elimde olmadan gülümsüyorum, inkâr etmeye bile çalışmıyorum.

"Posie, hazır olsan iyi olur çünkü on dakika sonra kalkıyorsun," diye sesleniyor Paula. Geç kalmama rağmen setlerim için her zaman hazır ve şık olmam onu rahatsız ediyor.

Samantha dans sırasının kendisine gelmesini beklerken iç çamaşırım üzerine zar zor bir örtü geçirip sırtıyorum. "İyi eğlenceler," diye sesleniyor ben onu uğurlarken ve ana pistte dolaşmak için kapıyı açarken. Herkesin dikkatini sahnede dans eden mevcut kıza odaklamak için ışıklar karartılmış. Koltuklar sahneyi ve özel kabinler ana salona dağılmış durumda. Ortada bir bar var ve diğer kızlardan biri orada duruyor, müşterilerinin içkilerini almak için bekliyor.

Sahnedeki kadına hayranım ama sahneye çıktığında tüm gözlerin Samantha'ya çevrileceğini biliyorum. En çok bahşişi o kazanıyor. Ben ondan sonra geliyorum ve o da bunun için canını dişine takıyor. Bu işi meslek olarak öğrenen harika bir dansçı ama buradaki hepimiz gibi o da bırakın dans derslerinin parasını ödemeyi, faturalarını bile ödemekte zorlanıyor. Burada çalışmak bunu düzeltiyor.

Odanın kenarlarında dolaşıp gecenin müşterilerine bakıyorum. Erkeklerin bakışları genellikle yasak olan yerlerde dolaşırken gülümsüyorum, ancak doğru fiyat için dokunabilirler. Bunun olmasına nadiren izin veririm. Erkekler kolaydır. Sahip olamayacakları şeyleri isterler. Ve bunun için para ödemeye hazırlar.

İki kadının striptizcilerin potansiyel olarak ne kadar kazanabileceklerini tartıştıklarına kulak misafiri olunca Manhattan'daki kulüpleri araştırdım. İki hafta sonra Paula ile tesadüfen hastanede tanıştım. Oğlumun ateşi vardı ve kocası da o gece hastaydı. Genelde içime kapanık biri olmama rağmen aynı odadaydık ve bana işyerinden bahsetti. Pearl seçkin, sadece davetlilerin girebildiği bir beyefendiler kulübü, bu da müşterilerin bolca parası olduğu anlamına geliyor.

En önemlisi, kızları güvende tutma konusunda en iyi üne sahip olan bu. Ve koruyorlar da. Her gece arabama kadar bırakıyorum. Ve eğer kendimi güvende, güvenliğin beni eve bırakma seçeneği bile var. Yani para için kıcımlı yırtarak dans etmem gerekiyorsa, bunu daha güvenli bir yerde yapmak istiyorum.

Bir grup erkeğin ana dansçıyı izlediği sahnenin yanından geçerken erkeklerin omuzlarını okşuyorum. Bazıları bana doğru bakıyor, ben de onlara küçük bir el sallıyorum.

"Size getirebileceğim bir şey var mı, beyler?" Yan tarafta durarak soruyorum. Özellikle biri gözlerinde şehvetle bana bakarken diğerleri içki siparişlerini sıralıyor. Gülümsüyorum ve bara gidip siparişlerini barmene iletiyorum.

"İyi görünüyorsun Posie," diyor barmen Mike. Bakımlı, açık kahverengi saçları kulaklarının arkasına toplanmış. Bir kulağından sarkan uzun bir küpesi var, bu da onu sevimli bir çocuk gibi sinirli gösteriyor. Gururumu okşayan bir kakhahayla el sallıyorum. Bunu bana her zaman söylüyor ve ilk başta beni rahatsız ediyordu ama şimdi bana asılmadığını biliyorum; sadece oynuyor. Şimdi birlikte erkekler hakkında söylenmekten ve onun başarısız flört uygulaması denemelerine hayran olmaktan keyif alıyoruz. Ama en azından deniyor.

"Teşekkürler, Pookie." Tezgâhın üzerine eğilirken ona göz kırpyorum. "Bu hafta meşgul müydün?"

İçecekleri hazırlamaya başlarken başını sallıyor. "Patron bütün hafta buradaydı, bu yüzden herkes gergindi. Kızlardan biri onu odanın öbür ucunda görünce iki basamak aşağı tökezledi çünkü çok gergindi," diyor sinsi bir gülümsemeyle. Ama sonra omzumun üzerinden tekrar yere doğru bakıyor. "Şu anda burada; sadece bir uyarı." Arkamı dönmek için hiçbir hareket yapmıyorum. Patron umurumda değil. Buraya para kazanmaya ve eve gitmeye geldim. Bir işim olduğu ve yanlış bir şey yapmadığım sürece sorun görmüyorum.

"Bildiğim iyi oldu." İçkileri tepsiye koyup yanlarına gidiyorum. Eğilerek birini gözlerini dansçıdan ayırmayan adamın önüne koyuyorum, diğer ikisini ise eğilip içeceklerini uzatırken göğüs dekoltelerimi göstermeye özen gösteriyorum.

Ve her zamanki gibi gözleri göğüslerime kayıyor. "Hepsi bu kadar mı çocuklar?"

Bir tezahürat patlak verir ve Samantha sahneye çıkarken sahneye bakarlar.

Adamlardan ikisi güzel bir bahşış veriyor, sadece biri gözlerini Samantha'dan ayırmıyor. Parayı gülümseyerek cebime atıyorum ve boş tepsiyle bara geri dönüyorum.

"Çocuk nasıl?" Mike soruyor.

"Güzel. Gerçi bu gece uyumak istemedim," diyorum şakaklarımı ovuşturarak. Bu gece bu yüzden bu kadar geç kaldım.

Mike gülerek başını sallar ve bir müşteri bara yaklaşınca hemen sözünü keser.

Adama bakıyorum çünkü onu daha önce görmemiştim ve kesinlikle cömertçe bahşış verecek kadar parası varmış gibi görünüyor. Takım elbise giymiş, açık kahverengi saçları, okyanus mavisi gözleri ve muhtemelen sahip olduğum her şeyin toplamından daha pahalı bir saati var.

Bir tezahürat daha patlıyor ve Samantha'nın sahnede topuklu ayakkabılarıyla ters takla atmasını izlemek için dönüyorum ve gülümsemekten kendimi alamıyorum. Tanrım, çok iyi. Demek istediğim, kalçalarımı hareket ettirebilir ve bir direğe tırmanabilirim, ama bu kadınların bazılarının yapabildikleri akıllara durgunluk veriyor.

Boynumu kırmak istemediğim sürece böyle bir şey yapma şansım yok.

İşte o zaman boğulduğumu hissediyorum. Omzumun üzerinden baktığımda nedenini anlıyorum. Güzel takım elbiseli adam benim alanımda duruyor. Hayır, sanki buna hakkı varmış gibi her şeyi tüketiyor. O kadar sinir bozucu ki, gülümsüyormuş gibi yaparak geri çekiliyorum.

"Merhaba," diyor ve sesi bal gibi tatlı ama kollarımdaki tüyleri kaldıran ölümcül bir kenara sahip. Ne kadar güzel olduğu düşünüldüğünde kafa karıştırıcı bir karışım. Benden daha yaşlı görünmüyor, yirmili yaşlarının ortasında ama bakışlarında varlığını yaşlandıran soğuk bir hesaplama var.

"Merhaba yakışıklı. Sana ne ikram edebilirim?" Göğüslerimi dışarı doğru itiyorum ve o bunu fark ediyor. Bir kez bile gülümsemedi ve ben burada durup ona gülümserken bile o buna karşılık vermiyor. Onun yerine tiksiniş görünüyor. "Bir şey yok o zaman?" Çapkınca bir kaşımı kaldırarak soruyorum. Sessiz kalıyor, sadece beni inceliyor.

"Erkekler kulübüne ilk kez mi geliyorsun şekerim? Merak etme, benimle konuşmak sana bir şey kaybettirmez." Yalan tabii ki. Zamanımı işgal eden her erkeğe bunun bedelini ödetirim. Yanından geçip omzuna dokunmak istiyorum ama ben dokunamadan eli bileğimi yakalıyor.

"Tanıştığımızı sanmıyorum," diyor. Bileğimi kavrayışından çekmeye çalışıyorum, ama tutuşu kıpırdamıyor. Ancak birkaç dakika sonra beni serbest bıraktığında kendime gelebiliyorum.

"İsimlere ihtiyacımız yok, şekerim. Dans etmek ister misin?" Kalın kirpiklerimi kırıştıtararak soruyorum.

"Bütün müşterilere böyle mi davranıyorsun?" diye soruyor. Uzun sarı saçlarımı omzumun üzerinden atıyorum ve ona gülümsüyorum, ona gidip kendini becermesini söylemeyi tercih etsem bile.

"Nasıl olmamı istersin?" Boğucu bir gülümsemeyle soruyorum. Mike'ın bana baktığını görmek için yanından geçip bakıyorum, gözleri kocaman, bana "hayır" diyor. Kafam karıştı, tekrar yabancıya baktım. Elbette, güzel bir takım elbise giymiş, pahalı bir saat takıyor. Parlak ayakkabıları bile zenginlik çığlıkları atıyor ama o sadece güzel bir çocuk ve tüm erkekler birazcık ilgi için dizlerinin bağı çözülür.

"Daha fazla olmanı istiyorum..." Doğru kelimeyi bulmaya çalışırken dudaklarını büzüyor.

"Bay Taylor." Paula aceleyle gelip onun yanında duruyor, bakışları endişeyle aramızda gidip geliyor. "Görüyorum ki Posie Quinn'le tanışmışsınız, en iyilerimizden biri. Samantha'yı istediğinizi biliyorum ama az önce sahnede bileğini incitti. Posie'nin de en az onun kadar harika olacağını garanti edebilirim." kafam karışıyor, sonra bakışları vücudumda geziniyor ve sanki onaylarmış gibi başını sallayıp uzaklaşıyor. O gidince Paula'ya döndüm.

"Tamam, tam bir pislik gibi görünüyor. Samantha bileğini ciddi şekilde incitti mi?" Takla atmış olmalı.

Paula'nın nefesi kesiliyor ve o daha konuşmadan adam arkamdan araya giriyor. "Evet, sana çok para ödemek üzere olan tam bir göt."

Kahretsin. Bunu yüksek sesle söylemeden önce gittiğini kontrol etmeliydim. Döndüğümde onu çoktan uzaklaşmış buldum. Paula beni kolumdan tutup sahne arkasına sürükledi.

"Az önce kime hakaret ettiğini biliyor musun Posie? Lütfen o odaya girmeden önce kendinizi kontrol edin, çünkü oda güçlü adamlarla dolu. Daha önce ağırlamadığınız müşteriler."

Kaşlarım düşüyor. "Kim o, başkan falan mı?" "Hayır. Daha da kötüsü. O senin patronun."

CKAPTER s

Dutten

Ezel odaya girdiğimde, müşterilerimi oturmuş ve ellerinde içeceklerle beklerken buluyorum. Beklentiyle bekledikleri için havada bir enerji vızıltısı var. Bir iş anlaşması kazanmak istediğimde, her zaman Müşterilerim burada çünkü bunun kapanacağını biliyorum; erkekler güzel kadınlar etrafta olduğuunda her zaman evet demeye daha meyillidir.

Kapı açılır ve o içeri girer. Hastalıklı tatlı bir gülümsemesi ama keskin bir dili olan kadın. Söylediği her baştan çıkarıcı kelimeyle birlikte, gözleri gidip kendimi becermem için çığlık atıyordu ve benimle tanıştıktan sonra gözlerinde anında saygı, şehvet ya da korku olmayan hiç kimseye tahammül edemiyorum. İlk izlenimlere gelince, Posie'ninki pek iyi değildi. Ondan anladığım en önemli şey kötü bir tavrı olduğuuydu.

Yeni kızlardan biri olduğuunun farkındayım, ancak işe alındığından beri her geldiğimde izinliydi ve bildiğim kadarıyla aylardır burada çalışıyor. Kızlarla arkadaşlık etme eğiliminde değilim, ancak uyuşturucu kullanmamak veya işim için kötü görünebilecek herhangi bir şeyle bağlantılı olmamak gibi standartlarıma uygun olduklarından emin olmak için onlarla tanışmayı seviyorum. Paula geçmişte uyuşturucu sorunu olan birkaç kızı işe aldı ve onlara rehabilitasyon programlarında yardımcı olduk.

Posie odaya doğru ilerlerken altın rengi bakışları benimkilerle buluşuyor. Uzun sarı saçları dalga dalga aşağıya iniyor ve giydiği pembe iç çamaşırı ucuz. Buradaki tüm dansçı ve garsonlara babamın iç çamaşırı mağazasına iş amaçlı olarak çok cömert bir indirimle giriş imkanı sunuluyor. Mağaza

özel ve şehirdeki en iyi ürünleri taşıyor. Belli ki bu teklifi değerlendirmemiş ve yarım yamalak yaklaşımı beni rahatsız ediyor.

Dudaklarına yapışmış sahte gülümsemesiyle odaya girerken bakışları hızla benden uzaklaşıyor. Bir süre odayı taradıktan sonra en yakındaki adama yaklaşıyor, ellerini göğsünde gezdirerek ona bakıyor ve ne içmek istediğini soruyor. Sadece içki ikram etmek onun işi değil ama müşterilerin içini ısıtıyor.

"Dans et," diye emrediyor, içkiyle bile uğraşmadan. Kıkırdıyor ve bunun sahte olduğunu biliyorum çünkü onun gibi sivri dilli kadınlar tanıyorum. Ama yaptığı işte iyi, geri adım atıyor ve ona kıcını göstermek için dönüyor. Onu dışarı itiyor ve ayak bileklerine dokunmak için eğiliyor, omzunun üzerinden ona bakıyor.

Bu önüne gelenle yatan küçük cadaloz şu anda bu adamın gözlerini oymayı tercih ederdi.

"Gördüğün şey hoşuna gitti mi?" Sesi boğucu. Adam onaylarcasına başını sallıyor ve ben oturup onu izlerken çenemi gıcırdatıyorum. Beni neden bu kadar tedirgin ettiğinden emin değilim. Belki de bu gece için istediğim asıl kız o değildi ve planların son dakikada değişmesinden hoşlanmıyorum.

Kendisine dokunmak için uzanan adamın elini itiyor ve sonra bir sonraki adama geçiyor. Herkese dokunuyor, onlar yüzüne değil vücuduna bakarken gülümsüyor. Onları suçlayamam; belinin içeri doğru kıvrılması ve ona mükemmel bir kum saati figürü vermesi büyüleyici. Kıcı yüksek ve sıkı, bacakları tonlu ve göğüsleri bir avuçtan daha fazlası.

Odanın içinde dans ediyor ve sonunda bana ulaşıyor ama bana dokunma hatasını yapmıyor. Bunun yerine, sanki beni kışkırtmak istercesine eğilip göğüslerini yüzüme dayadığında burnunun ucuyla bana bakıyor. Bakışlarım onun muzip altın gözlerinde kalıyor. "İlgilenmiyor musun?" diye soruyor.

Ona dokunmamaya dikkat ederek ama sığ nefes alışını duyacak kadar yaklaşarak sırtıyorum, ne kadar öyleymiş gibi davranmak istese de cazibeme tamamen kayıtsız olmadığını bilmekten memnunum.

"İşini yap," diye talimat veriyorum, tam boyuna uzanırken geri çekiliyorum. Bakışları hafifçe daralıyor ve sonra dönüp o sahte gülümsemesini genişletiyor.

Her erkek için dans ediyor, onları ele alış biçiminde kasıtlı davranıyor. Onlara dokunuyor ve alay ediyor ama kendisine dokunmalarına izin vermemeye dikkat ederek yoluna devam ediyor

ellerinin ona doğru ilk kıpırdanışında. Kalçaları dönüyor, adeta grubu hipnotize ediyor. Paula'nın onu neden hâlâ kovmadığını anlayabiliyorum; çok iyi.

Posie kalçalarını sallarken kıkırdıyor ve adamlardan biri ona sütyenini çıkarması için birkaç yüz dolar teklif ettiğinde bunu yapıyor. Bunu bir oyun, bir alay haline getiriyor. Sütyenini çıkardığında üç adam daha ona yüzer dolar uzatmıştır.

Bu kadınların yaptığı bir sanat ve ben sadece en iyilerini işe alıyorum. İster bir direğin üzerinde yaptıkları numaralar, ister çapkın bakışlar, isterse de sadece vücut hareketleriyle bir ritme nasıl ayak uyduracaklarını bilmeleri olsun, hepsinin ortak bir noktası var: bir odanın dikkatini çekmek. Bir toplantı odasındaki herhangi bir erkek kadar güçlüdür. Ve en iyi haliyle, çok güzeldir.

Ana müşterim daha talepkar hale geldiğinde ve onu kucağına oturmaya teşvik ettiğinde, horozu pantolonuna açıkça bastırdığında, araya giriyorum.

"Bu kadar yeter. Maria'yı içeri gönderin," diyorum Posie'ye sakince.

Müşteri benimle tartışacakmış gibi görünüyor, ama ona gözlerime ulaşmadığını bildiğim sıkı bir gülümseme sunuyorum. Yutkunuyor ama diğer erkekler gibi alkışlıyor ve hevesle bir sonraki kadını bekliyor.

Posie duygularını belli etmiyor ama yerine başkası getirildiği için kızgın olduğu belli. Muhtemelen düşük performans gösterdiğini düşünüyor. Aslında tam tersi, ama ben insanlara iltifat etme işinde değilim. Herkese baştan çıkarıcı bir şekilde el sallıyor, ama ayrılmadan önce bana doğru geliyor, kalçaları bir o yana bir bu yana sallanıyor ve aniden önümde duruyor. Sonra elini uzattı. Eline bakıyorum, sonra gözleriyle buluşuyorum. Üzerinde sadece bir G-string ve bir çift ince topuklu ayakkabı vardı.

"Evet?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum. "Bahşışım," diyor beklentiyle.

Bu küçük veledede bir ders verilmesi gerekiyor. Cesareti karşısında çenem titriyor. Kimse benden *bir şey* talep etmez. Küçük kız kardeşim Billie hariç, belki de bir tek o.

"İşini kaybetmek istemiyorsan git ve Maria'yı içeri gönder," diyorum. Altın rengi gözleri açılıyor ve elini geri çekiyor. Dişlerini gıcırdatırken kendimi muzaffer hissediyorum, ama maskesi yerine oturmadan ve gitmek için dönmeden önce sadece kısa bir süre. Giderken kıcını izliyorum.

Bir sonraki dansçıyı beklerken adamlar bir şeylere gülüyor ve iş konuşmaya devam ediyor. On dakika geçti ve Maria henüz gelmedi. Neler olduğunu anlamak için kendimi odadan dışarı atıyorum. Arka odaya ulaştığımda Posie'nin artık tamamen giyinmiş bir halde kapıya doğru gittiğini fark ediyorum.

Paula da onu takip ediyor ve yenilgiyle ellerini havaya kaldırıyor. İkisini de takip ediyorum ve Posie'nin eski püskü bir arabaya binip uzaklaşmasını izliyorum.

"Ne oldu?" Ben soruyorum ve Paula irkiliyor, elini kalbine götürüp Ben.

"Bay Taylor, sizi orada görmedim," diyor dudaklarını yalayarak. Onun Yanakları pembeye boyandı ve büyük olasılıkla az önce tanık olduğum şeyden utanıyor.

"Nereye gitti?" Posie'nin gittiği yöne doğru başımı sallayarak sordum.

"Ah, pardon. Ona ihtiyacınız mı vardı? Hemen başka bir kız ayarlayacağım."

Bir önceki siparişimin yerine getirilmemesine ve Paula'nın sorumu bilerek geçiştirmesine sinirleniyorum. Bir şeyi iki kez istemek zorunda kaldığım pek görülmemiştir. "Paula, nereye gitti?"

Paula cevap vermeden önce iç geçiriyor,

"Evde." "Vardiyası daha yeni başladı," diye hatırlatıyorum ona.

"Biliyorum efendim. Acil bir durumu gibi görünüyordu," diye cevap veriyor ve Paula ile ne zaman birini idare etmeye çalıştığını anlayacak kadar uzun süredir çalışıyorum. Paula ellili yaşlarında bir kadın ve buradaki kadınların çoğuna kızı gibi davranıyor. Sahip olduklarının farkında bile olmadıkları bir ayrıcalık bu ve dansçıları yönetmesi için onu işe almamın nedeni de tam olarak bu. Kadınlara fiziksel olduğu kadar duygusal olarak da bakıldığını biliyorum. Bu iş herkes için kolay değil.

"Ne dedi?" Talep ediyorum. Dudağını ısırtıyor ve başka tarafa bakıyor. "Paula, dürüst bir cevap bekliyorum."

Bana gergin bir gülümseme sunuyor ve derin bir nefes veriyor. "Şöyle bir şeydi..." diye mırıldanıyor nefesinin altında ve ben ne dediğini tam olarak duyamıyorum.

"Açıkça tekrarlayın."

"Dedi ki, 'O aptal patron bedavaya dans ettiğimi sanıyor. Kim bu işi bedavaya yapar ki? Kendini de, bindiği atı da siksin gitsin. Ben yokum.'" Posie'nin sivri dilinin agresif doğasını zaten tokat gibi yememiş olsaydım, Paula'nın onun tavrını taklit etmesini eğlenceli bulurdum.

"Bunun için teşekkürler, Paula. Lütfen Maria'yı odaya gönderin." Arkamı dönüp ofise gidiyorum.

"Bekleyin, Bay Taylor. Lütfen. O iyi bir kız ve çok çalışkan, size söz veriyorum," diye sesleniyor Paula arkamdan, ama ben yanıt vermiyorum.

Birilerine ders verilmek üzere.

CKAPTER 5

Desie

T Evimin önüne geldiğim anda Amy dışarı çıktı ve "Sen gider gitmez uyudu. Erkencisin." dedi. Ceketini çekti. Mevsim değiştiği için son zamanlarda hava daha soğuk.

"Erken taklit. Ona göz kulak olduğun için tekrar teşekkürler Amy." Ben onun arabasına binmesini izlerken yolun karşısına biri park ediyor.

Ciddi bir kesime ihtiyaç duyan çimlere bir göz atıyorum. Bu hafta sonu bunu yapmak için zamanım olabilir. Arabasıyla uzaklaşırken Amy'ye el sallıyorum ve iki yatak odalı mütevazı evime kısa bir süre hayranlıkla bakıyorum. Küçük bir kiralık ev ama işe yarıyor ve param buna yetiyor.

Ön kapıyı açarken biri adımı seslendi. Sesin geldiği yöne dönüyorum ve patronum Bay Taylor'ı arabasına yaslanmış halde buluyorum. *Nerede yaşadığımı nereden biliyor?*

Yaklaşmak için hareket etmiyor ve bunun için minnettarım. Çünkü ilk düşündüğüm *silahımın nerede olduğuydu*. Kapının hemen içinde bir sopam var, ama hepsi bu. Genellikle bu, birini evime davetsiz girmekten caydırmaya yeter.

"Neden buradasın? Bunun ne kadar boktan bir durum olduğunu biliyorsun, değil mi? Çalışanını evine kadar takip etmek için mi?" Sopayı bulmak için elimi dikkatlice içeri sokarak söylüyorum. Sopayı kavradığımda hemen rahatladığımı hissediyorum. Sopayı tutup ona göstermeden cevap vermesini bekliyorum. Siktir et, işte değilim. Bu pislik için rol yapmak zorunda değilim.

"Vardiyan bitmeden gitmişsin," diyor soğukkanlılıkla. Saat sabahın ikisi, mahalle çok sessiz görünüyor ve sesi zahmetsizce taşınıyor.

"Evet, bu ayrıcalığa sahibim." Bu yanıt hoşuna gitmemiş olacak ki arabadan inip bana doğru yürümeye başladı. Sopanın sapını sıkıca kavıyorum.

"Anladığım kadarıyla paranı istemiyorsun o zaman?"

"Arayabilirdin," diyorum ona yaklaşıırken.

Bu adamı tanımıyorum. Evet, o benim patronum ama bu gece onunla ilk kez tanıştım ve hiç de dost canlısı görünmüyordu. Ayrıca etrafında güvenmediğim tehlikeli bir hava var. Onun gibi adamlardan uzak durmamın bir sebebi var. Ve onun tam bir pislik olması, ona karşı başka bir onay işareti. Paula'nın bunu bilmesine izin verdim.

Elini cebine atıyor, ben de karşılık olarak sopayı iki elimle kavrayarak kaldırıyorum. Yolun sonunda duraklıyor. Veranda ışığının loş ışığında bile, tekrar ince bir çizgi halinde kıstırmadan önce dudaklarının hafifçe çekildiğini görebiliyorum. Silahımdan etkilenmeden bana doğru gelmeye devam ediyor. Sopayı daha yukarı kaldırıp, onun çarpıcı yüz hatlarına karşı kullanmaktan çekinmeyeceğimi not ederken, bir zarf çıkarıp bana uzatıyor. Bakışlarım merakla zarfa yöneliyor.

"Bu da ne?" Ona doğru başımı

salladım. "Al bunu."

"Hayır."

"Al şunu," diye tekrarlıyor.

"Nedir bu?" Tekrar

soruyorum.

İç çekiyor. "İşleri , değil mi?"

"Peki tüm çalışanlarınızı evlerine kadar takip ediyor musunuz?"

"Hayır, sadece özel olanlar, öyle görünüyor." Zarfı aramızdaki yere bırakıyor ve içinden para dökülüyor. "Bir daha böyle bir şey yaparsan iş bulamazsın," diye uyardıktan sonra dönüp pahalı görünümlü arabasına doğru yürüyor. Kapıyı kapatıp arabayı sürerken bana doğru bakmıyor. Bir an, sopamla birkaç darbe aldıktan sonra nasıl görüneceğini merak ediyorum.

O gidince sopayı indirip zarfa uzanıyorum ve içine bakıyorum. Sadece *biraz* para değil. Çok para. Şaşkınlıkla içeri girip kapıyı arkamdan kapattım ve kilitli olduğundan emin oldum.

En sevdiği müşterilerine gösteri yapmak için çağrılan kızlar gerçekten bu kadar mı kazanıyor? Kahretsin, belki de maaş bu kadar iyiye beklemediydim. Yine de beni kovacağından emindim.

Bentley'nin odasına gidip kapının pervazına yaslanıyorum ve huzur içinde uyurken onu inceliyorum. Faturalarımızı ödemek için çalışırken bile ondan uzak kalmaktan nefret ediyorum. Sadece ikimiz varız ve bazen ona en iyi geleceği sunmak için elimden geleni yapıp yapmadığımı merak ediyorum.

Mutfağa doğru yürürken esniyorum ve tezgahın üzerindeki parayı saymaya başlıyorum.

1000 dolara ulaştığımda gülümsemeye başlıyorum. Bazı geceler bu kadar kazanabiliyorum, bazı geceler ise dört yüz dolar kazanırsam şanslıyım. O iyi gecelerde, kazanamadığım geceleri telafi etmek için parayı bir kenara koyuyorum.

İki bin dolara ulaştığımda başım dönüyor. Yarın alışverişe gidebilirim. Bentley'i yeni ayakkabılar almaya götürürüm. Çok hızlı büyüyor; birkaç ay önce aldıklarım şimdiden küçük gelmeye başladı.

\$3,000. *Vay anasını!* Bırakın birkaç saati, tek bir gecede bile bu kazanmamıştım. Patronumdan nefret etsem de şu anda gerçekten çok mutluyum. Kafasına sopayla vuracak bile, belki de o kadar da kötü biri olmadığını düşünüyorum. En azından benim birikimim öyle düşünüyor.

* * *

"Neden pembe?" Bentley ertesi gün ayakkabı mağazasında otururken soruyor. Neredeyse beş yaşında bir çocuk için fazla zeki.

Bugün onu biraz şımartabildiğim için minnettarım.

"Mavi olanlara bakabiliriz," diyorum, farklı ayakkabıları işaret ederek.

"Moru severim," diyor bana gülümseyerek ve ben de elimde olmadan ona karşılık veriyorum. Onu o kadar çok seviyorum ki canım acıyor. Keşke bu yaşta kalsa çünkü yıllar çok çabuk geçti.

Bekâr bir anne olarak zaman zaman zorlanıyorum ama başka türlüünü de istemezdim çünkü daha da ödüllendirici.

Bazen onsuz hayatımın nasıl olacağını düşünmek beni üzüyor. Büyük ihtimalle bir felaket. Muhtemelen ölmüş olurum. On sekiz yaşında Bentley'e hamile kaldığımda yol gösterecek kimsem yoktu. Meğer kendimi toparlayabilmem için beni sevecek ve koruyacak birine ihtiyacım varmış.

Babası onunla hiçbir şey yapmak istemediğinde şok olmuştum. O adamı sevdiğimi sanıyordum. Aslında onu değil, onun *fikrini* sevdiğim ortaya çıktı. Ailem ben on altı yaşındayken bir tekne kazasında öldü ve Bentley'nin babasıyla tanıştığımda genç ve etkilenmeye açıktım. Onun sahte vaatlerine kandım ve sadece kendini ve başkalarını kontrol etme gücünü seven bir adamı sevdim. Hamileliğimi doğrulayan çubuğun maviye döndüğünü gördüğüm ana kadar o narsistin tüm isteklerini yerine getirdim. İşte o zaman onun gerçekte kim olduğunu gördüm.

Pisliğin teki.

Ben de koştum ve onu doğum belgesinden çıkardım.

Dindar biri değilim ama her gece bizi bulmaması için dua ediyorum.

Bentley onun hakkında hiçbir şey bilmiyor ve henüz sormadı. Bir gün bunun değişeceğini biliyorum. Bir noktada, babası hakkında her şeyi bilmek isteyecek. Ama şimdilik onu mümkün olduğunca korumak istiyorum, böylece hiçbir yerde sevgiyi kaçırdığını hissetmeyecek.

Bir çocuğa babasının narsist bir katil olduğunu nasıl açıklarsınız?

Açıklayamazsın.

"Mor olanları alabilirsin," diyorum ona. Yakında okula başlayacak ve ben korkuyorum. Ama onu olduğu gibi sosyal bir kelebek olmaktan alıkoymak da istemiyorum.

"Doğum günüm için mi?"

"Hayır, sadece seni sevdiğim için. Doğum günün için başka şeyler alacaksın," diyorum ve ona sarılıyorum. Sarı saçlarımı aldığı için çok minnettarım. Ama babasının kahverengi gözlerine sahip.

"Amy doğum gününe gelecek mi?" diye soruyor. Amy ile çok fazla vakit geçirmese de onu tanıyor. Gerçekten de evime gelen tek kişi o ve onu koruyor olsam da, aynı zamanda şımartıyor muyum diye merak ediyorum. Çok fazla arkadaşımız yok ve burada ailemiz de yok. Yaşıtı diğer çocuklarla etkileşime girmesini istememin bir nedeni de bu. Şimdiye kadar sadece yetişkinlerle konuşmaya alıştı ve ben onun çocuksu merakını bastırmak istemiyorum.

"Her zaman sorabiliriz. Bu hafta doğum gününde akşam yemeği için ne istersin?"

Her yıl doğum günlerimizde dışarı çıkmak bizim için bir gelenektir. Çok sık dışarıda yemek yemediğimiz için istediğimiz restoranı seçeriz.

"Makarna istiyorum."

"Makarna o zaman," diye kabul ediyorum, küçük eli benimkini kavradığında kalbim eriyor.

Ayakkabılarının parasını ödedikten sonra arabaya doğru yola çıktık. Yolun karşısındaki bankta oturan ve yeni doğmuş bir bebeği olan çifti izliyor ve zaman zaman onu hayal kırıklığına uğratıp uğratmadığımı merak etmekten kendimi alamıyorum. Ama babasının hayatımızda olmamasının daha iyi olduğunu biliyorum. Bentley'e baktığımda hâlâ Bobbi'yi görüyorum. Ama büyüdükçe, onda daha çok kendimi görüyorum. Bu bencilce ama umarım böyle kalır.

BÖLÜM 4

Dutten

"S mi?" Paula'ya sordum. Başını sallıyor ve benden başka her yere bakıyor. Merhamet gösterdim çünkü Paula bana Posie'nin En iyisi ve bunu çalıştığı birkaç gecede getirdiği gelirden görebiliyorum. Listede bu gece burada olması gerektiği yazıyor ama henüz ondan bir iz yok.

Ona bu kadar cömert bir bahşış verdikten sonra bile.

Paula ofisimde dururken ayaklarına bakarak, "Hayır, bakmadı," diye cevap veriyor.

"O zaman onu kovacağım."

Başını kaldırıyor. "Lütfen efendim, o gerçekten çok iyi."

"Ayrıca vardiyalarına gelmiyor, diğer kızlara daha fazla iş bırakıyor," diye hatırlatıyorum. "Neden ona karşı bu kadar zaafın var?"

Paula cevap verirken yine yere bakar. Biri için bu kadar ileri gitmek ona göre değil. Tek söylediği "Ondan hoşlanıyorum". *Ondan hoşlanıyor mu?* Sırf hoşlandığınız için çalışanlarınıza serbest geçiş hakkı vermemelisiniz. Özellikle de işinizin başarılı olmasını istiyorsanız. "Ve..." Tereddütlü görünüyordu ama sonra gözlerime baktı ve ağzından kaçırdı: "Bak, Boston'un zor bir bölgesinden geldi. Bana fazla bir şey söylemedi ama bu işe girmeden önce herhangi bir motorcu çetesiyle ilişkimiz olmadığından emin oldu ve sanırım kendisi için daha iyi bir hayat yaratmaya çalışıyor. Eminim bugün burada olmamasının iyi bir nedeni vardır ve ben ona yardım etmek istiyorum. Sadece yardıma ihtiyacı var."

Boston'dan bir motorcu çetesi mi?

Acaba kuzenim Eli Monti'nin birkaç ay önce sorun yaşadığı ve şu anda görüşmelerini sürdürdüğü aynı şirket mi?

İlginç.

Tesadüflere inanmam, işleri şansa da bırakmam. "Kovuldun, Paula."

Bana anlattıklarının Posie'nin davasına yardımcı olup olmadığından emin değil gibi görünüyor. Normalde acıklı hikayeler umurumda olmaz ama Posie'nin Boston Suçluları ile olası bağlantısını merak ediyorum.

Eli'yi arıyorum, bir kez olsun karısına gömülmemiş ve gerçekten iş yapıyor olmasını umuyorum. Saat daha sabahın biri, yani hâlâ İtalyan mafyasının yeni lideri olarak aracılık ettiği kârlı anlaşmalar üzerinde çalışıyor olmalı. Babası birkaç ay önce resmi olarak dizginleri ona devretti.

Posie o çeteyile bağlantılıysa, bu bağlantının kulübüme uygun olmayan müşterileri çekmesini istemem. Yine de bu bilgi Eli'nin işine yarayabilir çünkü davetsiz misafirlerin etrafı gözetlemesine karşı her zaman temkinliyizdir.

Cevap vermeyeceğinden neredeyse emin olduğumda, sonunda telefonu açıyor. "Telefonlara cevap vermekte acele etmiyorsun, değil mi?"

Arka planda bir adamın çığlığını duyuyorum. Ve sonra ikinci bir kişinin çığlığı gibi gelen bir çığlık. "Meşgul olduğumu düşünürsek, cevap verdiğim için şanslısın." Başka bir deyişle, birine işkence ediyor. Seslere bakılırsa büyük ihtimalle iki kişiye.

"Bana yerinizi bildirin. Senin için bazı bilgilerim var," diyorum ve ceketimi çıkarıp sandalyemin üzerine asıyorum. Ne kadar az giysimi kana bulamak zorunda kalırsam o kadar iyi.

"Öyle mi? Peki bu *bilgi* karşılığında sana ne vermem gerekiyor?" Eli soruyor ve ben onun kaşlarını kaldırdığını hayal edebiliyorum. Sırıttıyorum çünkü kuzenim beni iyi tanıyor.

Bu dünyada bir sürü kan davam var. Kamuoyunda düzgün ve mükemmel bir evlat olarak görülüyorum. Aile bağlarımı yeterince derinlemesine inceleyen herkes annemin bir İtalyan mafya varisi olduğunu ve babamın cinsel fantezilerle ilgili her şeyi yönettiğini, imparatorluğunu en üst konumda tutmak için büyük çaba sarf ettiğini fark edecektir.

Bir de küçük kız kardeşim Billie var. Benden sadece bir yaş küçük ama erkeklerin nasıl olduğunu bildiğim için ona karşı son derece korumacıyım. Bu yüzden onları hayatından çıkarıyorum ve bu bir çeşit hobiye dönüştü- çöpleri temizlemek.

"Trea Lissor geçenlerde kız kardeşimi bir baloya davet etti," diyorum iş yapar gibi. Eli kuru bir sesle, "Cüretkârlık," diye cevap verir. "Hawke ve Ford'a onu bulmalarını söyleyeceğim.
ve onu içeri getirin, böylece onunla sert bir şekilde konuşabilirsiniz."
"Minnettirim," diyorum sadist bir gülümsemeyle. "Oh, ve beni bekleyen keskin bir bıçak olduğundan emin ol."

* * *

Eli ve iki yardımcısının tercih ettiği terk edilmiş bir depoya varıyorum. Ford ve Hawke inatçı küçük piçler. İkizler on beş yaşındayken Anya Ivanov ve kocası River tarafından evlat edinilmiş ve bu vahşileri medenileştirmişler. Onlar hakkında pek bir şey bilmiyorum ama son on yıldır bizim etrafımızda takılıyorlar ve kesin olan bir şey var. Ne olursa olsun, kuzenimin arkasındalar. Ve bu benim için yeterince iyi.

Yaptıkları işte de çok becerikliler. Hawke, kısa siyah saçlı olan, uzun pijamalarını giymiş ve kafasına bir torba geçirmiş, burnunu çeken bir adamı bağlarken yaptığı işten memnun. Daha sessiz olan Ford ise telefonuyla meşgul, boş alanda yankılanan yakarıları duymazdan geliyor.

Sandalyeye bağlı ikinci bir adamın olmaması, kuzenimin aradığımda işkence ettiği diğer adamın artık bizimle olmayabileceğini ve cesedin Tanrı bilir nereye ve nasıl atıldığını düşünmemi neden oluyor.

"Buna asla inanamayacaksın," diyor Hawke, neredeyse gülerek. "Bu adam gerçekten de arka kapısını açık bırakmış. Ne salak ama."

Ford'un bakışları telefonundan bana kayıyor. "Onun lanet köpeği beni ısırıldı." "Peki, köpekten kurtuldun mu?" Eli soruyor.

"Neden yapayım ki?" Ford küstahça cevap verir. "Ben de aynı şeyi yapardım."

Hepimiz sessizce ona bakıyoruz.

Ford'un kuru mizahından hiçbir zaman tam olarak emin olamadım ve evine giren birini ısırtıp ısırmayacağını sormak da istemiyorum.

Eli bıçağını sevgiyle parlatırken sırtıyor. Karısı onu bacağına sapladığından beri bu bıçak ondaydı. Görünüşe göre ilk görüşte aşk, her ne kadar karısı onunla oynayıp sonra da öldürmek için tutulmuş bir kiralık katil olsa da.

"Bu adamı öldürmeniz umurumda değil, ama o bir politikacının oğlu, bu yüzden bu bilgi buna değse iyi olur."

Onunla paylaşacak bilginim olmasa bile kuzenimin bu adamı bana getireceğini biliyorum. Yine de bir zarf çıkardım. Zarfı açtığında kaşları saç çizgisine kadar kalktı. İçinde sandalyeye bağlı pisliğin bilgisayarından indirmesi için birine para verdiğim müstehcen fotoğraflar vardı. Çok suçlayıcı ve grafik görüntüler, yayınlandıklarında, ki yayınlanacak, hapishanedeki ilk yılını atlatamayacağını garanti edecekler. Ayrıca bunu, Eli'ye Posie ve onun Boston'daki motorcu çetesiyle olası bağlantısı hakkında vereceğim bilgilerle alakasız bir şekilde, onun lanet olası hayatını mahvetmek üzere olduğumu haklı çıkarmak için topladım.

Adama işkence etmekten zevk almaya başlamadan önce Eli'ı kenara çekiyorum. "Geçenlerde Boston Delinquents'tan bir casusu ortaya çıkardığını söylemiştin, değil mi?" Ona soruyorum.

"Evet. Ondan kurtulduk. Ama yeni başkanları Waylon Striker ile görüşmeler yapıyordum. Neden?"

Bunu düşündüm. Yeni başkanlarının şirketime sızmaya çalışması imkânsız değil. Kan bağıımız olduğu ve babalarımızın neredeyse kırk yıldır birlikte çalıştığı, Eli'nin işleri ve benimkiler birbiriyle bağlantılı. Eli, Waylon Striker ile pazarlık halinde olsa da, bu kendi istihbaratını toplamadığı anlamına gelmez. Müzakereler bitmiş bir anlaşma ya da antlaşma değildir.

"Kulüplerimden birinde onlarla ilişkili biri olabilir. Bu biraz zor ve emin değilim ama araştıracağım."

Kaşlarını çattı. "Adamlarınızdan biri mi?" "Hayır, bir dansçı."

Kaşları çatılır. "Suikastçi falan olmadığından emin ol." "Bu senin eğilimin olabilir, ama benim değil," diyorum, yara izlerini düşünerek Sırtındaki dövmeleeri bozan. Karısı onu becerirken ona verdiği ve göstermekten gurur duyduğu bir şey.

Kesinlikle kink ayıplamıyorum. Herkesin kendine göre bir şeyi vardır. Ancak ben diğer insanları zevk için değil, ceza olarak kesmeyi tercih ediyorum.

Hawke'ın elinden bıçağı alıyorum ve Trea Lissor'un kafasındaki torbayı çıkarırken rahatlatarak iç çekiyorum. Ne zaman bu alana girsem, en karanlık şeytanlarıma teslim olmak ve eğlenmek için mesajları oymak üzere olsam, kendimi çok rahat hissediyorum. Yoğun hayatımın stresini ancak bu şekilde üzerimden atabiliyorum. Her zaman yüzeye çıkmak için pençeleşen içimdeki karanlığı hicvetmenin tek yolu.

"Bak dostum, bela istemiyorum. Babam ödeyebilir-" Trea'nın sözleri beni tanıdıkça dudaklarında canlanıyor.

"Benim kim olduğumu biliyor musun?" Retorik olarak soruyorum. Sertçe yutkunuyor. "Dutton Taylor."

"Ve eminim ki küçük kız kardeşime dokunulmaması gerektiğini çok açık bir şekilde ifade etmişimdir. Yani ya yenisin, ya cahilsin, ya da aptalsın. Hangisi?" Bıçağın ucunu gömleğinin altından geçirirken söylüyorum. Bacakları titriyor ve hiperventilasyon geçiriyor.

"Onu yalnız bırakacağım. Özür dilerim. Bir daha asla onun yanına gitmeyeceğim," diye kekeliyor.

Gülümsüyorum, korkusu kulaklarıma müzik gibi geliyor. İşim gereği ellerimi sık sık kirletiyorum, kuzenimin mafyanın başında olması bunu çok daha kolay ve kabul edilebilir kılıyor. İyi ya da kötü bir insan olup olmadığımı sorgulama zahmetine hiç girmedim. Eğer bana kazanç sağlıyor ve ailemi koruyorsa, tek önemsemişim budur.

"Peki ya diğer kadınlar, Trea?" Onu korkuttuğu belli olan bir gülümsemeye soruyorum. "Peki ya bilgisayarında bulduğum tüm o videolar ve fotoğraflar? Onlar için üzgün müsün?"

"BEN-BEN-" Göğsüne ilk harfi kazırken çılgınca ve acıyla çığlık atmaya başlıyor. Tüm yalvarışlarını ve ağlamalarını görmezden geliyorum. Göğsünden ve karnından kalın kan izleri akmaya başladı. Bayılmadan önce zar zor bitirdim, bu da onu çok daha az eğlenceli hale getiriyor.

Kendimi bir sonraki Picasso olarak görmüyorum ama yaptığım işi takdir ediyorum.

Göğsüne 'Seks Suçlusu' kazınmış. Aletini kesmeyi düşünüyorum ama hapisanedeki birinin bunu benim için yapacağını biliyorum.

"Fotoğraf ve videoların ne zaman sızdırılmasını istiyorsun?" Ford merakla omzumun üzerinden bakarak soruyor.

Omuz silkiyorum. "Bir hafta boyunca evinde sinmesine izin verin. Toplumla tekrar yüzleşebileceğini düşündüğünde, onu patlatın."

Eli sırtlıyor ve ben kaşlarımı çatarak gömleğimin manşetlerine sıçrayan kanı fark ediyorum. İşçiliğimle o kadar meşguldüm ki kollarımı kıvırmayı unutmuşum. Gömleğimi çıkardım ve Hawke'a uzattım. "Ve bunu yak."

"Onlar senin için çalışmıyor," diye hatırlatıyor Eli nefesinin altından.

"Hayır, ama burada hepimiz arkadaşız, değil mi?" Yakışıklı bir şekilde gülümsüyorum. "Şimdi, kim içki ister? Ben ısmarlıyorum."

CKAPTER 5

Desie

I Bentley'nin ateşi beşinci yaş gününü kutlayacağımız zamana kadar düştüğü için minnettarım. Alışveriştten döndüğümüzde sıcak hissettiğini fark ettim ve giderek kötüleşti. Sonunda uykuya daldı ve Paula'ya mesaj atabilmek için ateşim düşmeye başladı ama vardiyamın yarısı çoktan bitmişti. Umarım bu yüzden işimi kaybetmem ama ne olursa olsun Bentley her şeyden önce gelir.

Kulübe girdiğimde Paula'yı hemen fark ettim. Genellikle geceleri beni dışarı çıkaran güvenlik görevlisi Tom, onu geçip doğruca arka tarafa gittiğimde bana başıyla selam veriyor.

Paula özür dileyen bir ifadeyle, "Bay Taylor sahneye önce sizi görmek istiyor," dedi. Bunun geleceğini tahmin etmiştim. Teknik olarak son vardiyamda gösteri yapmamıştım. Ama bu pislik son zamanlarda neden bu kadar çok ortalıkta? İki ay boyunca ondan uzak durduğum için nasıl bu kadar şanslıydım ve şimdi her zaman buradaymış gibi görünüyor?

"Elbette," diyorum parlak bir gülümsemeyle. Herkese görmek istedikleri şeyi gösteriyorum. Gülümseyen sarışın, mutlu-şanslı kız. Aslında olmadığım her şeyi. Paula gidince Samantha'ya yaklaşıyorum. Bileğine bakıyorum ve bandajlı olmadığını fark ediyorum, yani geçen hafta sonu çok fazla zarar vermemiş olmalı. "Değiştirmek ister misin?" Kaşlarımı oynatırken ona soruyorum.

"Sırada benim şarkım var." Ben çantamı açarken gözlerini deviriyor. Beni her zaman bir baş belası olarak görmüştür ama içten içe sevdiğini biliyorum. Ve erkekler para ödmeden ellerini kaldırdıklarında ona yardım ediyorum. Nerede olabilir

en iyi dansçı olsa da, hastalıklı bir tatlılıkla ve bazen gerektiğinde biraz daha sert davranarak erkekleri kasıtlı olarak etkileme konusunda öğrenmesi gereken çok şey var.

Hızlıca makyajımı tazeledim. "Bununla dans edebilirim. Bir sürü şarkın var, değil mi?"

Başını sallıyor ve Paula'nın az önce çıktığı yöne bakıyor. Koridorun ilerisinde, Bay Stalker Boss'un olduğunu tahmin ettiğim ofis var. "Başın belaya girmeyecek mi?" diye soruyor.

"Muhtemelen kovulacağım, ama en azından kovulmadan önce biraz para kazanmak istiyorum," diyorum, bol elbisemi çıkarıyorum, altımda zaten iş iç çamaşırlarım var.

Sinirli bir kahkaha atıyor ama kabul ediyor. Okul kıyafetimi giyiyorum ve siyah topuklu ayakkabılarımı giydikten sonra eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum. Müzik çalmaya başlamadan önce sadece birkaç dakika bekliyorum, sonra perdeleri açıyorum. Erkekler laf atıyor ama onlara göz teması kurma ayrıcalığını vermiyorum. Direğe doğru giderken kalçalarımı sallıyorum. Direği kavriyorum ve bir dizimi doluyorum, sahneye en yakın olanlara bakıp hangilerinin en çok bahşiş vereceğini düşünürken daireler çiziyorum.

Duruyorum, oltayı iki elimle kavriyorum, uzun sarı saçlarımı omuzlarıma atarken gülümsüyorum. Çömeli omzumun üzerinden bakıyorum ve buradaki en büyük balık gibi görünen adama göz kırpyorum. Eteğimi kaldırıyorum, kıcıma şaplak atıyorum ve bir avuç et alıyorum. Erkekler tezahürat yapmaya ve sahneye para atmaya başlıyor. Sahneye uzanırken gülümsüyorum. Ellerim eteğimin bel bandına ulaşana kadar vücudumu okşuyor ve sonra eteğimi kalçalarımın altına doğru kıvrarak indiriyorum. Ellerimin ve dizlerimin üzerine çökmek için arkamı dönüyorum. Tekrar direğe uzandığımda biri beni kaldırıyor ve sahneden aşağı sürüklüyor.

"Bu ne lan! İndirin beni!" Tekme ve yumruklarına rağmen bir omuzun üzerinde taşınırken adamlar yuh alıyor. Perdelerin arkasına geçip konuşana kadar kim olduğunu anlamıyorum.

"Sen. Şimdi," diye kabaca emrediyor ve o zaman Samantha'yı fark ediyorum.

"Bahşişlerimi al!" Arkasından bağıriyorum. Perdelerden içeri süzülüyor ve perdeler kapandığı anda ben ateşli, kaotik bir kaltak oluyorum.

Patronum beni yere indiriyor ve topuklarım yere değdiği anda onu itiyorum. Bu sinir bozucu adam bana bakıyor ve ben de ters bakıyorum. Çoğu erkek vücuduma, G-string'ime ve zar zor giydiğim

kız öğrenci üstü. Bu adam öyle değil. Sanki her hareketime hakkı varmış gibi beni içine alıyor, bakışlarını gözlerimden hiç ayırmıyor. Çok gergin ve kasıtlı olarak beni korkutmaya çalışıyor.

İyi şanslar.

Dutton siyah bir takım elbise giymiş. Sanki gerçekten korkmamı bekliyormuş gibi dudakları sert bir çizgi halinde bastırılmış. Erkeklerden asla korkmam. Hayatım boyunca her türden güçlü erkeğin etrafında bulundum. Ve hiçbiri beni Dutton kadar germemiş olsa da, sırf o bekliyor diye onun yoğunluğuna boyun eğmeyi reddediyorum.

Yani, bir olabilirim.

Umurumda değil.

Ben bir şey söylemeyince çenesinde bir tik oluştu ve sessizliği isteksizce bozdu. "Buraya geldiğinde beni görmeye gelmeni rica etmiştim ama sen bunu görmezden gelip sahneye çıktın."

Elimi kalçama koyuyorum.

"Neden değerli bir varlık olduğumu göstermek için işten sonra seni görmeye geliyordum." Ona bakıyorum ve başını sallamadan önce şakağındaki damar bir kez, sonra iki kez zonkluyor.

Bana ukala demek istediğini biliyorum. Yüzünün her yerinde bunu görebiliyorum.

"Bu senin için eğlenceli mi? Bu işe ihtiyacın var, değil mi?" diye soruyor ve sanki bana farklı bir gözle bakmaya çalışıyormuş gibi kollarını kavuşturuyor.

"Bir işe ihtiyacım var ama kışını nasıl sallayacağını ya da memelerini nasıl göstereceğini bilmeyen bir adam tarafından yönetilmekten hoşlanmıyorum" diye karşılık veriyorum.

Ağzının kenarı seğiriyor ve gülmemeye mi çalışıyor yoksa o kadar öfkeli ki yüzü tuhaf yerlerde kasılmaya mı başlıyor emin değilim.

"Seni kovmalıyım. Çok daha azı için kadınları kovdum."

"İstedğin buysa beni kov o zaman. Ama en azından şu lanet sahneden bahşişlerimi alın. O parayı ben kazandım." Sahnenin yönünü gösteriyorum. Bakışları üzerimde kalıyor.

"Her zaman bu kadar şımarık mısınız?"

Soru beni şaşırtıyor ama aynı zamanda tuhaf bir gururla dolduruyor. "Öyle görünüyor."

Bekle. Bu yanıma kâr mı kalacak?

"Bu gece lanet olası sahneden uzak dur," diye emrediyor ve bu sanki üzerime bir kova soğuk su dökülmüş gibi oluyor.

"Bahşışlerime ihtiyacım var," diye bağıyorum o dönüp giderken. "Ben burada bedava çalışmıyorum!"

O gitti ve ben de inanamayarak ellerimi havaya kaldırdım. Belki de kovulmak ya da o pisliğin kulübüne haftalık ziyaretler yapmaya karar vermeden önce yaptığı vakıf fonu hobilerine geri dönmesini istedim.

Oflayarak soyunma odasına geri dönüyorum, gömleğimi çıkarıyorum ve iç çamaşırlarımla bar alanına gidiyorum.

Ben teknik detaylarla yaşayan bir kadını. Sahneden uzak durmam gerektiğini söyledi ama bu pistte çalışarak ve kişisel danslar yaparak para kazanamayacağım anlamına gelmiyor.

Onu barda Mike'la birlikte dururken görüyorum ama bakışları bana takılınca konuşmaları hemen kesiliyor. İşime odaklanıp odada yürümeye başlamadan önce ona küçük bir el sallıyorum. Onu görmezden gelmek için elimden geleni yapsam

bile beni takip ettiğini hissediyorum. Bana yüz dolarlık banknot teklif eden bir adamın kucağına oturuyorum ve ne içmek istediğini sorarken kravatını .

"Gerçekten çok güzelsin," diyor ve nefesindeki iğrenç alkol kokusu ve sahnenin ışıklarında parlayan evlilik yüzüğü burun deliklerimi alevlendiriyor. İğrenç, gerçekten. Karısı muhtemelen evde, burada olanlardan habersiz. Erkekler de

kadınların neden güven sorunu yaşadığını merak ediyor. Çünkü erkekler dürtüleriyle hareket eder ve her zaman sahip olamayacakları şeyleri isterler.

Bentley'nin babasının ilişkimiz boyunca beni aldattığını öğrendiğimde bu durumdan bizzat ben de etkilendim. Kendimden nefret ediyorum çünkü o zaman bile şüphelerim vardı. Ta ki ben

Hamileydim, gitmek için yeterince cesaret topladım.

Ama oğluma hak ettiği her şeyi verebilmek için para kazanmaya geldim.

Bu yüzden maalesef ahlaki pusulamı görmezden gelmek zorundayım.

"Teşekkür ederim yakışıklı." Elim göğsünde duraklıyor. "Dansa ne dersin?"

Hevesle başını sallıyor ve ben de ayağa kalkıp ona elimi uzatıyorum.

Dutton " var," diyor ve beni belimden tutup kendine çekiyor.

Lanet olsun.

Gerçekten

mi?

Bu adam bu gece tüm müşterilerimi kaybetmemi mi istiyor? Ne amaçla? Bana kimin yetkili olduğunu öğretmek için mi?

Boş ver onu. Başka bir iş bulacağım ve ona bu işi kendi kışına sokmasını söyleyeceğim.

Bunu müşterinin önünde söylemiyorum ama bana arka tarafa kadar eşlik ettiğinde patlamayı beklerken yumruklarım kıvrılıyor. Ama bana arkaya kadar eşlik etmiyor.

Onun yerine özel bir odaya giriyoruz.

Kapıyı arkamızdan kapatıyor, sonra dönüp bana bakıyor.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Bütün vardiyam boyunca benimle sevişmeyi mi planlıyorsun?"

"Seninle sikişmek mi?"

"Evet. Çalışmak ve para kazanmak için buradayım. Ve sen bunu mahvetmeye devam ediyorsun," diyorum sinirli bir şekilde.

Alay ediyor. "Beni patronunuz yerine bir üyeniz sanıyorsunuz."

"Kim olduğun umurumda değil. Ben sadece kimin ödediğiyle ilgilenirim." "Sana burada çalışman için para ödüyorum," diye hatırlatıyor bana.

Sert mavi gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor, sanki beni bir tür tuhaflıkmışım gibi inceliyor. Sonra elini cebine atıyor ve masanın üzerine bir tomar yüz dolarlık banknot bırakıyor. arkasına yaslanırken kaşlarım çatılıyor, parayı başıyla ederken kollarını kanepenin arkasına uzatıyor.

"Ama bu sizin için yeterli değilse, o zaman dans edin" diye emrediyor.

Oyununun ne olduğunu tam olarak anlamıyorum ama bu, genellikle birden fazla özel dans yapmamı gerektirecek bir ton para. Müşteri mükemmel bir bahşişçi olmadığı sürece özel bir dans için o kadar kazanamayız. O zaman bile çok nadirdir. O masada rahatlıkla bin dolar vardır.

Birden kuruyan dudaklarımı yalayıp "Tamam." diyorum. Ona yavaşça yaklaşıyorum. Özel danslar yaptığımda, mesele müşterinin enerjisine uymak ve ihtiyaçlarını önceden tahmin etmektir. Onları bir danstan daha fazlasını alacaklarına inandırmak. Ama Dutton'ın etrafında huzursuz bir enerji var. O kadar soğuk ve hesaplı ki, ne isteyebileceğini bir kenara bırakın, ne düşündüğünü bile anlayamıyorum. Ve bu pisliğin aklından geçenleri anlamak istediğimden de emin değilim.

Patronum onun için dans etmemi isterse, onu sert bir şekilde düşüreceğim.

Paralı hizmetimi istiyor, o zaman bu pislik hayatının en inanılmaz şovunu yapmak üzere.

Ellerimi dizlerinin üzerine koyup ayırıyorum ve bu sırada onunla göz teması kuruyorum. Beni izlerken gözünü kırpmıyor ya da geri çekilmiyor. Bu korkutucu ama ben güçlü adamların iradesine boyun eğmem. Bir dizimi onun iki yanına koyuyorum ve göğüslerimi ona biner gibi vücuduna bastırıyorum.

"Neden çalışmamı engelleyip duruyorsun?" diye soruyorum.

"Ben sohbet etmek istedim mi?" diye cevap verir.

Dudaklarına yaklaşıyorum, dokunmamaya dikkat ederek. Bakışları ilk kez aşağıya iniyor ve ben de memnun bir gülümseme yayıyorum. Bu adam insanların ona dokunmasına izin verecek bir tipe benzemiyor, bu da onu sarsabileceğim konusunda bana güven veriyor. Ellerimi aramıza koyuyorum ve diğer elimi karnından göğsüne doğru gezdirirken iç uyluğunu okşuyorum.

"Bilmek istiyorum. Ne de olsa benim patronumsunuz."

"Evet, bunu hatırlasan iyi edersin." Bakışları bilerek tekrar benimkilere kaydı.

Onun o buz gibi duvarını aşamıyor gibi görünmem çok rahatsız edici. Başka erkekler için böyle dans etmem, *asla*. Ama onun gecesini de benimkini mahvettiği gibi mahvetmek istiyorum.

Ama belki bu arada biraz eğlenirim.

"Bütün kadınları senin için dans ettiriyor musun?" Kalçalarımı indirip onları gıcırdatmaya başladığımda, bilerek kendimi onun sikine sürttüğümde boğuk bir şekilde soruyorum. Gözlerinin büyüdüğünü fark ettiğimde memnuniyetle gülümsüyorum.

"Sadece sinir bozucu olanlar," diye cevap veriyor ve ellerini kanepenin arkasında tutmak için tüm disiplinini harcadığını söyleyebilirim.

Ayağa kalkıp dönerken sırtıyorum, onun önünde eğilip omzumun üzerinden ona bakıyorum. Odada hala müzik çalmıyor ama sadece bizim hissedebildiğimiz bir melodi ve ritim var gibi görünüyor.

Tekrar kucağına oturuyorum, kığım doğrudan sikinin üstünde. Sertleşmiş olması beni tatmin ediyor, yani cazibeme karşı tamamen bağışık değil.

"Çalışmamı sürekli engellediğin için bazıları senin sinir bozucu biri olduğunu söyleyebilir." Kucağında hareket ediyorum ve gözlerini benden ayırmıyor. "Ben çok *çalışkan* biriyim, biliyorsun."

"Şu anda , değil mi?" Sesi çakıllı.

"Senin için beni dansa kaldırman hiç profesyonelce değil." Omzumun üzerinden somurtuyorum ve ona dönüp baktığımda gözleri buz mavisi olarak kalıyor ama içlerinde bir cehennem yanıyor.

Sırtarak kucağında bir kez zıplıyorum ve sonra iki kez, sikini tamamen dikkat çekici hale getiriyorum. Tamam, belki de bundan çok fazla zevk alıyorum çünkü karnımın alt kısmına ani bir sıcaklık damladığını fark ediyorum. Bentley'in babasından beri uykuda olan cinsel bir merak.

Sanki biliyormuş gibi sırtıyor ve beni *görmesinden* nefret ediyorum. Kollarını kanepenin arkasından kaldırıyor ama bana dokunmak üzereyken kapı çalıyor.

"İçeri gel," diye emrediyor kollarını tembelce eski yerlerine koyarken. Kucağında hareket etmeye devam ediyorum.

Kapı açıldı ve iki adam içeri girdi. Onları daha önce görmemiştim. Suçlulara benziyorlar ve ikiz oldukları belli. İkisi de onun yanında otururken beni gördüklerine şaşırılmış görünüyorlar.

Birden oda tehlikeli bir enerjiyle çatırdıyor ve az önce içeri giren adamların yasalara saygılı vatandaşlar olmadığından eminim. Önce iri yarı olan konuştu. "Bu geceki eğlence için para ödüyor musun?"

"Bizim için de ödeme yapın," diyor omuz hizasında saçları olan, telefonundan başını kaldırmadan.

"İkiniz de bunu karşılayabilirsiniz," diyor Dutton. "Ve hayır, ikiniz için de dans etmeyecek."

Elleri sonunda belime iniyor ve hareketlerimi durduruyor. Omzumun üzerinden ona baktığımda, "Paranı al ve git" diye emrediyor.

"Açgözlü." Daha iri olan kıkırdar.

"Dansı bitirmemi istemiyor musun?" Ayağa kalkıp elimi göğsüne koyarak ve suratımı asarak soruyorum. Herkesin genellikle yuttuğu çocuksu rolü yaptığımda tedirgin olduğunu anlayabiliyorum.

Elini benimkinin üzerine koydu ve eğildi. "Paranı al ve siktir git. Bugünlük işin bitti."

Lanet olası pislik.

Bana iki kere söylemene gerek yok.

Gülümseyerek parayı alıyorum ve bakışlarının kıcıma yapıştığını bilerek dışarı çıkıyorum.

Bir daha asla ele geçiremeyeceği bir kış. Bu adamın nesi var böyle?

KISIM 6

Dutten

"W Onu neden gönderdin? Biraz eğlenebilirdik," diyor Hawke, Posie odadan çıkarken ona hayranlıkla bakarak. Ellerim kanepenin arkasına yapışıyor ama dilimi ısıyorum. Bu ilk kez olmuyor.

Buradaydılar ama ilk kez kadınlarımdan birine ilgi göstermek istedikleri için onlara kızıyorum.

Bir an kapıya bakıyorum, yarı yarıya geri dönmesini bekliyorum çünkü bu onun yapacağı bir şey gibi görünüyor.

"Kendi hizmetleriniz için ödeme yapmak size yakışmıyor. Kendini yalnız mı hissediyorsun?" Hawke gülümsemesini ısırarak geri çekiyor ve ben aniden bıçaklanmak istiyorum. Ya da en azından ona biraz daha tahammül edebilmek için bir içki içmek. Her zamanki gibi Ford, iğrenç ikizine kıyasla sessiz kalıyor.

Koltuğumun yanındaki düğmeye basıp bize hizmet edecek birini çağırıyorum. Samantha içeri giriyor, Hawke'ı görür görmez gözleri parlıyor. Kaslı kaslı adamın kadınlar arasında popüler olduğu bir sır değil ve genellikle oynamalarına izin versem de, doğrudan işe başlamak istiyorum.

"Her zamankinden Samantha, üç kadeh." Umutsuz görünüyor ve Hawke tartışmak üzereyken elimi ona doğru kaldırıyorum. Tek kelime etmeden gidiyor.

"Vay canına, gerçekten de hep çalışıyorsun ve hiç eğlenmiyorsun. Zevk veren kulüpleri yöneten birinin bunu söylemesi çok komik," diyor Hawke, cesareti kırılmış bir şekilde.

"Bu şehirdeki her kadını becermenin senin için bir zorunluluk olmadığını da ekleyebilir miyim?" Gömleğimin üst iki düğmesini açıp sikimi yeniden ayarlayarak söylüyorum. Posie başka hiçbir kadının yapmadığı şekilde bana dokunmaya ve benimle alay etmeye cüret etti. Seviştiğim kadınlar bile bu kadar... samimi... oyuncu olma ayrıcalığına sahip değiller. Sanki beni sinirlendirmek onun kişisel göreviymiş gibi davranıyor.

"Hayır, ama bu bir tercih," diye cevaplıyor ukala bir gülümsemeyle.

Samantha elinde en iyi viskimden bir şişeyle içeri girdi. Buzlu üç bardağa dolduruyor ve sonra her birimize birer tane uzatıyor, bakışları Hawke'a odaklanmış. Öfkemi yatıştırmaya çalışarak sert içkiyi yutuyorum.

Posie'nin burada olmasının birkaç farklı nedeni ya da açısı olabileceğini düşündüm. Paula'nın söylediği gibi, kendine daha iyi bir hayat kurmaya çalışıyor olabilir ama ben hiçbir şeyi şansa bırakmıyorum. Son birkaç haftadır onu izliyorum. İşe geldiği zaman tabii ki. Onu takip edecek birini kolayca bulabilirdim ama bu kaynak israfı gibi geliyor. Ya da bir aile dostu olan ve etrafındaki en iyi iz sürücülerden biri olan Will Walker'a onu bulması için para verebilirim.

Düşünceli bir şekilde parmağıma dokunuyorum. Peki bunu neden henüz yapmadım? Para sorun değil. Tüm cevaplar şu anda önümde olabilirdi, ama nedense onu çevreleyen gizemin cazibesi var, bu da aynı derecede lanetleyici olabilir. İşkence, zevk ya da başka eğlenceli yollarla da olsa, birinden bilgi almaktan da zevk alıyorum. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, o benim şu anki takıntım çünkü henüz çözemediğim kimseyi sevmiyorum.

Samantha çıkıp kapıyı kapattığında bardağı dudaklarıma götürüyorum. "Trea Lissor'un bugün gözaltına alındığını gördüm. Basın onu canlı canlı yiyor," diyorum sırtarak.

Hawke kıkırdar. "Onu geri getirdikten sonra evinden hiç çıkmadığına inanabiliyor musun? Adam dehşete düşmüştü."

"Babası oğlunu bu durumdan kurtarmak için Rya Monti'ye başvurdu," diyor Ford, bardağın yarısını bir dikişte mideye indirmeden önce. İlginç. Rya New York'taki en iyi ceza avukatı ve benim de teyzem. Birçok yönden Eli'nin ve benim düşünce tarzımızı etkiledi, özellikle de annesi olduğu için onunkini.

"Davayı kabul etti mi?" Soruyorum çünkü babasının teklif edeceği yüklü parayı tahmin edebiliyorum ama eğer onu müvekkil olarak kabul ettiyse, onunla özel bir görüşme yapmak zorunda kalabilirim. Eğer bunu düşünürse, kefaletini ödeyemeden onu kendim öldürürüm.

Hawke, "Hayır. Eli durumu açıkladı ve Crue ile birlikte bu yarı emeklilik olayına alışmaya çalışırken daha az dava almaya çalışıyor," diye yanıtıyor.

Teyzem ve amcama gözlerimi deviriyorum. İkisini de çok seviyorum ama meşgul bir mafya ailesine emeklilik yakışmıyor. "Lafı açılmışken... Eli nerede?"

"Muhtemelen karısını hamile bırakmaya çalışıyordur. Bugünlerde bu ikisinin yaptığı tek şey bu." Hawke gözlerini devirir.

"Onları iki kez bastım ve Eli, herkesin içinde sevişirken sanki davetsiz misafirmişim gibi bana emir verme cüretini gösterdi," diyor Ford nefesinin altında.

"Dikizlemenin gerçek bir sapkınlık olduğunu biliyorsun kardeşim. Eğer senin olayın buysa seni yargılamıyorum. Sadece benimle yapma. Kendini yetersiz hissedersin." Hawke genişçe sırtıyor. İkinci içkisini dolduruyor ve sonra benim ve Ford'un bardaklarını doldurmaya gidiyor.

Kapı pat diye açıldı ve Billie içeri daldı. Parmağıyla bana doğru işaret edince içimden homurdanıyorum. Arkasında Hope var ve Alek Ivanov'un kızının kulüplerimden birinde olması beni daha da rahatsız ediyor. Azılı katil ve karaborsa müzayedecisi şüphesiz onu da en az benim kız kardeşimi koruduğum kadar koruyor. Ama en azından ikizler burada, yani benden önce ders alacaklar çünkü onlar aileden.

"Ne yaptın lan sen?" Billie ellerini kalçalarına dayayarak soruyor. "Trea benden baloya gitmemi istedi ve sonra beni hayalete çevirdi ve bir hafta sonra hapse mi atılıyor?!"

Sırıttışımı saklamaya çalışıyorum. "Merhaba, Dutton'ın küçük kız kardeşi. Üniversitenin son yılında sıkı çalıştığını görmek güzel," diyor Hawke.

"Bana bu saçmalıkları anlatma!" diye terslenerek Hawke'a doğru ilerliyor ve elindeki şişeyi alıp uzun bir yudum içiyor. İç çektim. Belli ki keyfi yerinde. İkizlerin arasındaki kanepeye çöküyor ve bunu bilerek yaptığını biliyorum çünkü herhangi bir erkeğe bu kadar yakın durması beni sinirlendiriyor.

"Hey, mini kasırğa!" Hawke bir kolunu omzuna atmaya hazırlanıyor. Ona ölümcül bir bakış attığımda kolunu geri çekiyor. Bunun beni kızdıracağını bildiği için kıkırdıyor.

"*Küçük* bir kasırğadan çok daha kötü," diye düzeltiyor Ford.

Hope sessizce karşıma otururken Billie ona ters ters bakıyor. Yıldız öğrenciyi hiç bu kadar anlayamamıştım. Heykelleri zaten dünya çapında ünlü ve o da en az kendisi kadar ilgi odağı.

nl annesi Lena Love, bir arkıcı. Yine de bana babası Alek'i hatırlatan sessiz bir yanı var. Bu da onu sessizce tehlikeli yapıyor.

Ne yazık ki o ve kız kardeşim çocukluklarından beri arkadaşlar. Hope iki yaşı küçük ama kız kardeşimin olgunlaşmamış ruh hali yüzünden bunu asla bilemezsiniz.

"Oh, Ford, sakın bana kişilik kazanmaya başladığını söyleme," diye karşılık veriyor Billie.

Hawke, "Ona tatlı getirmediyse, karşılık vermeyecektir," diye şaka yaparak öfkesini hemen bana yöneltiyor.

"Peki Trea'ya ne yaptın?"

Keşke bilseydi. Onunla arkadaş olmaya çalışan insanların göğüslerine mesajlar kazıdığımı bilse en sevdiği kişi olacağımı sanmıyorum. Ama bu bir ağabeyin rolü. Babam bana aileme göz kulak olmayı öğretti ve ben de bunu çok ciddiye alıyorum. Benim maskaralıklarımın farkında ve bunlarda yanlış bir şey görmüyor.

"Seninle konuşuyorum, Dutton! Anneme söyleyeceğim!" diye bağırır.

Ford'un dudağının kenarının yukarı kıvrıldığını görüyorum ve Hawke gülmeye başlıyor.

İçimi yere bırakıyorum. "Anneme söyleme noktasını geçtik. Onun küçük kirli sırlarının ortaya çıkmasında benim de payımın olması o kadar kötü bir şey mi sence? Yaptığı şeye katılıyor musun?"

Omuzları çöküyor ve gözlerindeki mücadele azalmaya başlıyor. "Hayır. Yaptığı şey için parmaklıklar ardına konmalı ama konumuz bu değil Dutton, bunu sen de biliyorsun. Ben bir kadını, çocuk değil. Normal bir insan gibi çıkmama izin vermelisin! Kendi hatalarımı yapmama ve aşık olmama izin ver!"

Aşk suçlu bir kavramdır. Herkes onu arar, özlemini çeker, sonra da kaybettiğinde yuvarlanır. Tüm bunlar beyin hücrelerini değiştirir çünkü eleştirel düşünmezler.

"Sevmek için çok gençsin. Derslerine odaklan ve-"

"Ben artık çocuk değilim, Dutton!" diyor kızgınlıkla. "Senin aşırı korumacı doğan her kadını deliliğe sürükler."

Ford bir yandan telefonuna bakarken, bir yandan da bardağını Hope'a uzatır ve o da bir yudum alır.

İç çektim. Kız kardeşim bilerek mi bu grubun önünde kendini küçük düşürmeye çalışıyor?

"Kadınları güvende tutuyorum. Benim işim bu." Babam bana böyle yapmamı öğretti. "Yani, hayır, yanlış tipteki erkekleri kadınlardan caydırdığım için özür dilemeyeceğim."

sana yaklaşmak."

"Ne, şimdi de çöpçatan mı oldun?" Billie tıslıyor. "Peki kim benim için yeterince iyi olacak, Dutton?"

Viskimden bir yudum alarak ona bakıyorum. Ne zaman bir konuşmayı bitirsem ona aynı bakışı atıyorum.

Ellerini havaya kaldırıp bağırıyor: "Şükürler olsun ki iki haftalığına ülkeyi terk ediyorsun! Sen yokken kim bilir kaç tane sık girecek deliklerime!"

Şişeyi masadan alıp bal rengi saçlarını omzunun üzerinden savururken bardağı sıkıca kavıyorum. "Hadi Hope. Siktir et bu adamları. Gidip Ivy'yi alalım ve kendi eğlencemizi yaşayalım."

"Bekle, şişeyi alma!" Hawke onun arkasından bağırır. Hope bardağı Ford'a uzatır ve onlar çıkarken sessizce onları izler. Billie kapıyı çarparak kapatır.

"Onu kıracaksın," diyor Ford ve işte o zaman bardağı ne kadar sıkı tuttuğumu fark ediyorum.

Dişlerim gıcırıyor. İki haftalığına gideceğim, İtalya'da başka bir erkek kulübü açacağım. Büyükanne ve büyükbabaları uzak tutmak için oraya uçuyorum. Eli'nın iki yıldır yapmadığı ama hep duyduğum bir şey. İşte bu yüzden en sevilen torun benim. Büyükbabamın bu yaşta bile babamı sevip sevmediğini hâlâ bilmediğimi düşünürsek bu şaşırtıcı. Ancak son iki yıldır, işlerimizi büyüttüğüm için en azından altı ayda bir gidiyorum.

"Birinizin iki hafta boyunca kız kardeşimi takip etmesi bana ne kadara mal olur?" İkizlere sordum.

Hawke kıkırdar. "Eli için çalıştığımızı biliyorsun, senin için değil. Ve içimden bir ses Eli'nın bu konuda onunla aynı fikirde olduğunu söylüyor. Ona biraz nefes aldırmalısın."

Ona ters ters bakıyorum ve o da savunmak için ellerini kaldırıyor.

Aşktan asla harika bir şey çıkmaz ve keşke kız kardeşim bu fikre bu kadar kapılmasaydı. Başarılı bir evlilikleri olan sevgi dolu ebeveynlerim var. Bunun avantajlarını görüyorum ama aynı zamanda yarattığı bağımlılık düzeyini de biliyorum ve kendimi asla bir başkasının istek ve arzularına kendi isteklerimden daha fazla yatırım yaparken hayal edemiyorum.

Ya bana kar sağlayacak ya da ailemi koruyacak.

Tek ihtiyacım olan bu.

CKAPTER 7

Desie

Dutton son iki haftadır kulübe gelmedi, bunun için minnettarım. Ama onu aramadığımı söylemek yalan olur. Çünkü gecemi mahvetmeye çalışacağından eminim.

Bir centilmenler kulübünün patronunu düşündüğümde, aklıma yaşlı, zengin ve ahlaksız bir adam gelir. Ama Dutton kesinlikle öyle biri değil. İnkâr edilemez bir pislik olduğu kesin ama diğer dansçılarla neredeyse hiç iletişim kurmadığını fark ettim. Ancak dansçılar onun arkasından dedikodu yapıyor ve hep birlikte onu becermek istediklerini söylüyorlar. Keşke ne istediklerini anlasalardı. Evet, adam çok güzel, tıpkı bir buz heykelinin güzel olduğu gibi. Tanrı'nın ilahi eli tarafından yapılmış gibi görünüyor ama kişiliği Sahra Çölü'nün üzerinde donabilir.

Büyük olasılıkla bu yüzden onun yanında dilimi tutamıyorum. Bu adamın herkesin ona itaat etmesine ve kendini onun önüne atmasına alışkın olduğundan eminim ve ben bunu yapamıyorum. Bir daha asla bir erkek için bunu yapmayacağıma dair kendime söz verdim. Acaba bu yüzden mi bana bu kadar sert davranıyor, çünkü birinin ona hayır demesine alışık değil.

Bu gece, kulüp konuklara kapalı ancak açık kalışının üçüncü yılını kutlamak üzere personel için açık. Dutton'ın her yıl bir kutlama düzenlediği ve yemek şirketi tuttuğu söyleniyor. İddiaya göre bu üç yıl içinde uluslararası alanda sekiz centilmen kulübü daha açmış. Ve duyduğuma göre son iki haftadır bu yüzden ; İtalya'da yeni bir tane daha açacakmış. Kızlardan biri böyle söyledi, ama her şey hakkında dedikodu yapıyorlar, bu yüzden kim bilir belki de

Bu gerçek mi yoksa başka kârlı bir iş mi yapıyor? Ya da belki de bir eğlence gezisindedir, çünkü bu adamın boş zamanlarında iyi bir şey yapmadığı kesin.

Bu gecekı partiye sadece birkaç saatliğine katılmayı kabul ettim çünkü görünüşe göre kutlamaya hiç katılmamış ve kazanılacakdller var. Kızlardan biri geçen yıl yirmi karatlık bir elmas bilezik kazanmaklavnyyordu, bu yüzden ilgimi çektiğini söylemek doğru olur. Tekrar söylüyorum, burada dedikodular çok yaygın.

Gece izin almayı düşündüm ama Amy hazır olunca *neden olmasın* diye düşündüm. İş dışında oğlum olmadan pek bir şey yapmıyorum ve bu da pek sosyal sayılmaz. Umarım buna değer de bu gece bakıcıya verdiğim para boşa gitmez.

İşte buradayım, kulübe giriyorum - değişiklik olsun diye iç amaşını giymeden - ve çoğunlukla herkesi zaten burada buluyorum. Geç kaldığımı biliyorum ve bunu bilerek insanları kızdırmak için yapmıyorum ama gitmedennce oğlumla yemek yemeyi tercih ediyorum.

Çantamı arkadaki masaya koyuyorum, sonra dudak kremimi yeniden sürüyorum - soğuk dudaklarımı mahvediyor - ve ana katta eğlenen herkesin sesine karışıyorum.

"Her zamanki gibi geç kaldım," diyor arkamdan biri ve Dutton içeri giriyor.

Okyanus mavisi bakışlarının ve tehlikeli aurasının ne kadar yoğun unuttuğum için nefesim kesiliyor. Bu adam olmadan geçen iki hafta, güzel olmasına rağmen bir pislik olduğu gerçeğini silmek için yeterince uzun değil.

Tekrar aynaya odaklanıyorum ve dudaklarımı bzyorum. "Patron şimdi geliyorsa tam zamanında gelmişim gibi görünüyor." Elleri pantolonunun cebinde arkamda durmadannce bana kısaca yukarıdan aşağıya bakıyor. Beni bir kez olsun kıyafetler içinde görmenin onun için farklı bir şey olduğundan eminim ama yine de bir şekilde vücudumu sergilediğim zamankinden daha fazla yargılanmış hissediyorum.

Belimi ve popomu saran, ayak bileklerime kadar inen dar bir kot pantolon, kovboylukla ilgili bir şeyler yazan bir gömlek giymişim ve saçımı topuz yapmışım.

Samantha kısa pembe bir elbiseyle kapıdan içeri daldı. "Yaşasın, buradasın!" Bana doğru koşuyor ve neredeyse beni kucaklıyor.

"Ne kadar içtin?" diye sordum. Ancak o zaman Dutton'ın odada olduğunu fark ediyor ve tavrı biraz da olsa değişiyor, çünkü alkol başka türlü davranmasına izin vermiyor. Ancak iki hatırı sayılır adım geri atmıştı.

Akıllıca davranarak onu görmezden gelmeyi ve dolu içkisini elime tutuşturmayı seçti. "Arayı kapatmalısın, hadi." Elimi tuttu ve beni ana kata doğru çekti.

İçkiyi kokluyorum ve votkanın zehirliliğinden gözlerim kamaşıyor. "Tanrım, Samantha, sırf keyif olsun diye buna bir tutam portakal suyu mu koydun?"

"Veletler küçük pis rakunlar gibi içki dolabına girince böyle oluyor işte," diyor Mike yanından sürüklenerek geçirilirken. "Sana içilebilir bir şeyler getirmemi ister misin?" diye sessizce fısıldıyor ve ben de sessizce başımı sallıyorum.

Birlikte çok fazla mesai yapmadığım diğer kızlardan birkaçı normalde giydiğimizden daha şık giyinmiş. Eminim bu çılgın bir gece için ısınma turlarıdır.

Paula Samantha'nın önüne geçip önünü kesiyor ve onu öpebildiğim için o kadar minnettarım ki. *"Bana yardım et," diyorum.*

Paula, Samantha'dan bize bir dakika izin vermesini isterken yüz ifadesini sakın tutuyor.

"Tamam, ama ben dönene kadar içkini bitirmiş olsan iyi edersin! Bize bir tane daha dolduracağım!" Samantha baş döndürücü bir şekilde söylüyor. Bu gece çıkıp çıkamayacağını bile bilmiyorum.

Kiralanmış bir barmen tarafından önceden hazırlanmış içkiler hazır olmasına rağmen bara doğru atlar.

Mike, Paula ve bana doğru yürüdü ve Paula "Geleceğini düşünmemiştim" dedi.

"Bedava yemek mi? Bunu nasıl kaçırabilirim?" Samantha'nın içeceğinin zehirli karışımını yanımdaki yüksek masaya koyarken gülümseyerek söylüyorum.

"Evden ayrılmana çok şaşırdım," diyor Mike, beni kucaklamak için yanına çekiyor ve elime bir flüt dolusu köpüklü sıvı tutuşturuyor. "Al, iç şunu, tadı harika."

"Teşekkür ederim. Geleceğimi düşünmemiştim ama işte buradayım." Dutton'ın güvenlik görevlilerinden biriyle konuştuğunu fark ettiğimde zafer kazanmış bir edayla söylüyorum; ancak o bana bakıyor. İçkimden bir yudum alıyorum ve şikayet eden Mike'a odaklanıyorum.

"İstediğimde hiç çıkmıyorsun; bu duygularımı incitiyor," diyerek şakacı bir şekilde omzumu okşuyor.

Gülüyorum. "Dışarı çıkmadığımı biliyorsun. Hiçbir zaman. Çok pahalı ve evde pijamalarımın olmayı tercih ederim."

Gözlerini deviriyor. "Ellili yaşlarında bir kadın gibi konuşuyorsun, yirmi dört yaşında biri gibi değil."

"Hey!" Paula araya giriyor. "Ellili yaşlarda olmakta yanlış bir şey yok."

Mike ellerini dramatik bir şekilde kalbinin üzerine koyar. "Ama hanımefendi, otuz yaşından bir gün bile büyük görünmüyorsunuz. Hiç bilmiyordum."

"Ukala." Sırıttırıyor ve içkisinden bir yudum alıyor. Ben de onu takip edip kendi içkimden bir yudum alıyorum. Tadı şenlikli ve çökmüş ama benim beğenime göre fazla tatlı. Bununla birlikte, bana sunduğu vızıltı o kadar da kötü değil.

Paula oyunlara başlamak için sohbetimizden ayrılıyor.

Samantha'nın diğer iki kızla birlikte sarhoş bir şekilde direğe sürtünmesini izlerken Mike içeri giriyor. İçlerinden biri tökezleyince gülüyoruz. Çok iyi vakit geçiriyorlar ve bu gibi anlar bana sadece yirmili yaşlarımın ortasında olduğumu hatırlatıyor. Benim yaşımdaki pek çok kadının yaptığı şeyin bu olduğunu hayal ediyorum - dışarı çıkmak ve eğlenmek. En son ne zaman eğlendiğimi hatırlamıyorum. En azından böyle.

"Nasıl oluyor da ara sıra dışarı çıkmıyorsun? Bok gibi seksisin," diyor Mike boş flütünü arkama koyarken. Benimkinin kalanını yutuyorum ve bardağımı onunkinin yanına koyuyorum.

Omuz silkiyorum. "Param başka bir yere gidebilir. Finansal güvenliğimi tehlikeye atmak istemiyorum. Buna degecek gibi görünmüyor."

Mike tezgâha yaslanır. "Bana ailen hakkında pek bir şey anlatmadın. Burada ailen yok mu?"

Bakışlarımı kızlardan ayırmam. Kendimle ilgili fazla şey paylaşmayı sevmem. Paula'yla hastanede tanıştığım gece fazla paylaştım ama sanırım bu benim yararına oldu, çünkü bana bir iş teklif etti. Ama bu başkalarının benim hakkımda daha fazla şey bilmesi gerektiği anlamına gelmiyor; herkesi belli bir mesafede tutmak daha iyi.

"Hayır, sadece ben ve Bentley," diyorum ona.

"Bentley?" diye bir ses araya giriyor ve Mike'la ben sığıyoruz. Dutton arkamızda duruyor ve elinde iki kadeh şampanya tutuyor. Birini bana uzatıyor, diğerini de Mike'a uzatıyor, o da gergin bir gülümsemeyle alıyor. "Yüzük takmıyorsun, bu yüzden evli olduğunu düşünmedim."

Kadehi dudaklarıma götürürken ve tekrar kızları izlemek için ona sırtımı dönerken, "Değilim," diye cevap veriyorum. Yanımda duruyor, konuşmayı kapatmak istememden etkilenmemiş gibi. İnsanların özel hayatıma burnunu sokmasından hoşlanmıyorum.

"Peki, Bentley kim?" diye soruyor.

"Bana becerdiğin son kadından bahsetsen nasıl olur, o zaman bu bilgiyi seninle paylaşmak isteyip istemediğime karar verebilirim."

Mike boğuluyor, ağzındakinin yarısı bardağa geri akıyor. "Bana aldırmayın," diye hırıldıyor.

"Genelde bu bilgiyi paylaşmam ama madem bu kadar nazikçe sordunuz..." Dutton Mike'a döner. "Bize bir dakika izin verir misin?"

Mike sanki mazur görüldüğü için minnettarmış gibi aceleyle başını sallıyor, sonra da hâlâ öksürerek uzaklaşıyor. İçimden iç çekiyorum. Akşamımı burada Kardan Adam Frosty ile geçirmektense Mike ile geçirmeyi tercih ederim. Yine de küçük bir parçamın merak etmediğini söylersem yalan söylemiş olurum. Taş kalpli patronum ne tür bir kadına ilgi duyuyor?

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum, tüm dikkati üzerimdeyken bu adamın soğuk yoğunluğunu üzerimden atmaya çalışıyorum. Bu sinir bozucu.

"Neden kaçmak ister gibi görünüyorsun?" diye soruyor.

"Seni Google'da arattım," diyorum bardağımı tutarak. Kaşlarını kaldırdı. Aramamda her türlü çılgın spekülasyon çıktı. Mafyayla ilişkisi varmış. Ortadan kaybolan ortakları - ona her şeyi sağlayabilen ebeveynlere sahip varlıklı bir aile tipi.

Onun tipini

bilirim.

Tehlikeli.

Kurnaz.

Genellikle Tanrı kompleksiyle.

Ve bu da hiç şüphesiz bu pisliğin tanımına uyuyor. "Yaptın mı?" diye mırıldanıyor ve nedense sesi tatmin olmuş gibi çıkıyor. "Evet."

"Peki ne buldun?" Sesi bal gibi, muhtemelen birçok insanın cazibesine kapılmasına neden olacak şekilde ikna edici. Ama ben o tiplerden değilim.

"Paradan geliyorsun. Babanızın işlerinden kaçmak için burayı kendiniz açtınız. İtalyan mafyasıyla da bağlantın olduğuna dair spekülasyonlar var. Son zamanlarda birini öldürdün mü?" Retorik olarak soruyorum.

Sırıttıyor. "Ceset sayımı mı soruyorsun? Ve bu dedikodu bloglarına kim güvenilebilir? İğrenç küçük şeyler onlar."

"Tamam, o zaman bana gerçeği söyle." Bu adamın bana doğruyu söylemesini beklemiyorum çünkü neden söylesin ki?

"Gerçek, ha? Tamam. İlk sorunuz en son kiminle yattığımdı. Geçen ay Tamina adında bir kızla tanıştım. Aynı etkinliğe katıldık ve ben

Onu etkinliğin arka kapısından çıkardım, ara sokakta becerdim ve geceme devam ettim. O zamandan beri kimse yok. Çok meşguldüm."

"Seks için çok meşgul bir adam mı? Bu bir ilk," diye mırıldanıyorum bardağıma bir yudum daha alırken.

"Etrafım sürekli seksle çevrili," diyor kesin bir ifadeyle.

"Evet. Sanırım öylesin." Bir yudum daha alıyorum, diğerlerini izlerken bile bana bakmasından rahatsız oluyorum. "Çalışanlarınızı beceriyor musunuz?" diye soruyorum ve sonunda başımı kaldırıp ona bakıyorum.

"Hayır, bilmiyorum."

Rahatlamış bir iç çekiyorum ve fark etmemesini umarak kaçırıyorum.

Ama o yaptı.

"Bu seni yatıştırır. Söyle bana Posie, seni becermek istediğimi mi düşündün?"

"Ben öyle bir şey demedim."

"Sen de hayır demedin. Ve eminim ki 'hayır' en sevdiğin kelimedir." "Sadece dansçıların iş değiştirme oranının çünkü aletini pantolonunun içinde tutamıyorsun."

O zaman kıkırdıyor ve ben o kadar şaşıyorum ki şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Aman Tanrım. Ne de olsa mizahtan anlıyor. Kardan Adam Frosty gerçekten gülebiliyor."

"Filtrelenmemiş düşüncelerini patronuna söylemekten kendini alıkoyamıyorsun, değil mi?" Sırf kıkırdadığı için içinde bulunduğum büyülenmiş halden rahatsız olarak başımı çeviriyorum. Tanrım, belki de bu içkiler düşündüğümünden daha etkilidir.

"Şimdi, madem birbirimizi tanımaya başladık, neden bana en son ne zaman seks yaptığını söylemiyorsun?"

Yalan söylemeyi düşünüyorum. Kişisel sorular sorması hoşuma gitmiyor ama ona doğru atabilirsem kabul etmek zorundayım.

"Yaklaşık altı yıl önce." Bunu genellikle kimseyle paylaşmam. Gerçek bu, ama aynı zamanda onu bu bilgiyle sarsmak istiyorum. Tepkisini merak ediyorum ve bu beni en hafif tabirle hayal kırıklığına uğrattıyor. Biraz şaşkınlık ifade etmesini bekledim ama hiçbir şey olmadı.

"Erkeklerden nefret mi ediyorsun?"

diye merakla sorar. "Erkeklerden hoşlanmadığımı kim söyledi?"

"Doğru. Yani kadınlardan nefret ediyorsun?"

Bir yudum daha almaya gidiyorum ve hepsini içtiğimi fark ediyorum. Bir garsona el sallıyor, o da bana bardak daha veriyor ve boş bardağı alıyor.

Lanet olsun, bu pislik beni sarhoş etmeye mi çalışıyor?

Ama sonra başına bir kova geçirmiş olan Samantha'ya bakıyorum ve sarhoş olmaya yakın olmadığımı karar veriyorum.

"Ben de kadınlardan nefret etmiyorum. Yaşadığım çok şey var ve son ilişkim bana pek umut vermedi."

"Bir erkekle miydi yoksa kadınla mı?" Sorusuna gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Çok meraklıdır.

"Bir erkekle." Önümdeki kadınları düşünerek duraksıyorum. "Kadınlar güzel olsa da, yanlış kulvarda olabilirim."

Kapının yanındaki güvenlik görevlisi onu el sallayarak indirmeden önce tek söylediği "Değilsin" oluyor. Özür diliyor ve çıkıp gidiyor. Gittiği anda rahatladığımı hissediyorum ve beni neden gerdiğini tam olarak anlamıyorum.

CKAPTER 8

Desie

T Akşam beklediğimden daha eğlenceli geçti. Mike ısrar ettiği için bir oyuna katıldım ve lanet bir dizüstü bilgisayar kazandığımda çok şaşırdım. Oyunların bu tür ödülleri verdiğini , daha önce katılırdım. Geçen yıl birinin yirmi karatlık elmas bilezik kazandığından bahsettiklerinde bunun yeni başlayanlara yaptıkları bir şaka olduğunu düşünmüştüm ama ödülleri hepsi kendi tarzlarında abartılı.

Bir dizüstü bilgisayarla çok şey yapabilirim. Bunu bir zorunluluk olarak görmüyordum ama artık bir dizüstü bilgisayarım var ve Bentley'den önce yaptığım online tasarımlarıma geri dönmek için can atıyorum. O doğduğundan beri elime almamıştım çünkü son dizüstü bilgisayarımı fazladan para kazanmak için satmıştım.

Hamile olduğumu öğrendiğim anda para biriktirmeye başladım. Taşınabilmek için para biriktirdim de biriktirdim. Ve sonunda oraya ulaştım. Her şeyi sattım ve yeni bir başlangıç yaptım. Param tükenmeye başlayana kadar da işe yaradı. Yerel bir kafede çalışmaya başladım ve birkaç yıl orada çalıştıktan sonra yeterince para kazanmadığımı fark ettim. Sonra kulübü öğrendim ve daha önce hiç soyunmamış olmama rağmen Paula beni işe aldı. İlk maaşım sadece birkaç yüz dolardı ama o para beni kurtardı. Kafeden ayrıldım ve bu işe devam ettim. Ve o zamandan beri arkama bakmadım.

Ama şimdi... Tasarımlarımla yeniden uğraşabilirim, bu da beni gülünç derecede mutlu ediyor. Ya da belki de içkilerin verdiği hafif sarhoşluk beni böyle hissettiriyor. Gitme vaktimin geldiğini düşündüğümde Mike muzip bir sırıtışla beni kenara çekiyor.

Diğerleri katılmak istemediğim başka kulüplere gitmeye başlamadan önce sıvışmak istiyorum.

"Bunu istiyor musun?" Mike soruyor. Çantasını açıyor ve içinde yepyeni bir cep telefonu görüyorum. Kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum.

"Bunu sen mi kazandın?" Gözlerinde muzaffer bir pırıltıyla başını sallıyor. İçinde bir telefon daha olan başka bir küçük çantayı açıyor. "İki tane mi kazandın? Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Şanslıyım sanırım." Omuz silkiyor. "İki taneye ihtiyacım yok ve kırık ekranını görünce gözlerim seğiriyor. Ama eğer istemiyorsan, sorun değil. Satabilirim."

"Asla olmaz. Ben istiyorum. Parasını ödeyebilir miyim?"

"Hayır. Neden senden para alayım ki? Ben kazandım, al o zaman. Bunu, patronla aranızda ne olursa olsun tüm dedikoduları almak için peşinatım olarak kabul edin."

Gülüyorum çünkü gerçekten de şeytani bir dedikoducu. "Aramızda hiçbir şey olmuyor."

Beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Kızım, dansçılara içki getirmek şöyle dursun, onlarla konuşmaya bile zaman ayırdığını sanıyorsan yanılıyorsun."

Çantayı alırken ona el salladım. Sonra kollarımı ona doluyorum çünkü şampanya karışımından üçüncü kadehimi içiyorum. Şaşıyor ama genelde sevecen bir tip olmadığım için bana sarılıyor.

"Yazık bir telefon olduğunu biliyorum ama seviyorum." Ellerimi çırpıyorum. "Şimdiye kadarki en iyi iş partisi."

"Evet. Peki bu gece kızlarla dışarı çıkacak mısın?" diye sorar.

"Sanırım yeterince içti, sence de öyle değil mi?" Dutton tekrar arkamızda beliriyor ve ikimiz de irkiliyoruz. *Bu adam lanet bir hayalet mi?*

"İnsanlara böyle sinsice yaklaşmayı bırakmalısın. Bu çok ürkütücü." İç çektim. Ve sonra ona ters ters baktım. "Beni kontrol etmeye mi çalışıyorsun? Çünkü bunu yapan son adam beni bir daha hiç görmedi."

"Anlaşıldı. Gerçi ben senin faturalarını bu burada işe yaramaz," diyor o üstün, aşağılık ses tonuyla.

Mike alt dudağını ısırtıyor, *sana söylemiştim* ifadesini saklamaya çalışıyor. *"Patronla aramda kesinlikle hiçbir şey yok" dercesine* ona ters ters bakıyorum.

Dutton'a doğru eğildim. "Teknik olarak, faturalarımı müşterileriniz ödüyor. Sen değil." "Eve nasıl dönüyorsun?" diye soruyor, elindeki kadehi başıyla işaret ederek.

Şampanya.

"Taksi çağırayım," diyorum telefonuma bakarak. "Seni ben götüreceğim. Eşyalarını topla ve gidelim."

Mike yanımda öksürüyor ve gözlerindeki muzip pırıltıyı yine kaçırmıyorum.

"Peki ya Mike?" Dutton'a soruyorum. Dutton sanki onu ilk kez fark ediyormuş gibi ona bakıyor.

"Sen de bokunu al."

Mike sırtını dikleştiriyor ve başını sallayarak çantasını alıyor. Kendini beğenmiş gülümsemesine kıkırdamaktan kendimi alamıyorum.

Arkadan çantamı alıyorum ve Paula'ya akşam için teşekkür ediyorum. Sessizce sıvışmak istediğimiz için vedalaştığımız tek kişi o oluyor. Mike ve ben yani. Dutton çoktan dışarıda arabasının yanında bekliyor, telefonda biriyle konuşurken elini rahatça cebine sokuyor.

Bu araba evime getirdiği arabadan farklı. Bu bir G-Wagon ve bir önceki kadar pahalı görünüyor. Bu pisliğin emrinde birden fazla araba mı var? Büyük ihtimalle.

Mike eğilir ve sessizce fısıldar, "Kızlardan hiçbirini bizzat eve bırakmadı."

"O zaman bu senin şanslı gecen olabilir." Omzunu dürtüyorum.

Ellerini havaya kaldırıp gülerek "Arkaya pompalı tüfek!" diye bağıyor.

Dutton aramasını bitiriyor ve için de kapıları açıyor. Mike gülümsemesini saklamaya bile çalışmıyor ve ben de ön tarafa geçerken kendi gülümsememi saklamaya çalışıyorum.

Dutton arabanın etrafında yürürken Mike, "Kendimi çok havalı hissediyorum," diye fısıldıyor. "Arkada o kadar çok yer var ki, siz ikiniz burada sevişebilirsiniz, kesinlikle."

"Tek yönlü bir aklın var." Gülüyorum.

"Evet, ben bir erkeğim. Ve ayrıca kızım, onu gördün... O adam tam bir çerez."

"Ve bir pislik," diye espri yapıyorum.

Dutton kapıyı açıp sürücü koltuğuna oturmadan önce "Zengin bir pislik," diye şarkı söylüyor.

"Siz ikinizin ne hakkında kıkırdadığınızı bilmek istiyor muyum?" Dutton motoru çalıştırırken sorar.

Başımı koltuğa yaslayıp gülümsüyorum. "Sadece bu arabanın çok süslü olduğunu ve içine bir şey dökersem benden nefret edip etmeyeceğini merak ettiğimi söylüyordum."

Cevap vermiyor, bunu bana sorduğuna pişman olduğu anlamına alıyorum. Ayağımın dibindeki çantalara bir bakış atıyor.

Gecenin bu saatinde neredeyse hiç trafik yok ve Dutton'a adresi söyledikten sonra Mike'ın evine doğru yola çıkıyoruz. Mike arkada bana çekici bir adamın profilini gösterirken kıkırdıyor, sonra fısıldıyor, "Aslında gideceğim adres onun adresi, ama kimin umurunda."

Sırıtıyorum, onun erkekler arasında gezinme özgürlüğünü kıskanıyorum. Bentley doğduğundan beri kendime ve ihtiyaçlarıma öncelik vermeyi çoktan unuttum. Ve Bentley'nin etrafına birini getirme düşüncesi beni dehşete düşürüyor. Öte yandan, belki de hiçbir şarta bağlı olmayan bir seks arkadaşına sahip olmak kötü bir fikir değildir. Bunu ciddi olarak düşünmeyeli uzun zaman oldu.

Dutton'ın Mike'a kasıtlı olarak adresini sorduğunu biliyorum, böylece önce onu bırakabilecekti. Adresimi zaten biliyor ama Mike'ın bunu bilmesine gerek yok. Bu ona sadece patronumuzla aramda bir şeyler olduğuna dair spekülasyonları için daha fazla yakıt sağlayacaktır.

Mike onunla arabalar ve motosikletler hakkında sohbet ederken Dutton'a yan gözle bakıyorum. İkisi de ilgimi çekmiyor.

Dutton'ın yüzünü incelemek için zaman ayırıyorum. Bu kadar güzel olması gerçekten acımasızca. Muhtemelen üzerine çok sıkı oturması için yapılmış gömlekleri bile altındaki yağsız kasları zahmetsizce ortaya çıkarıyor. Ya o gözler? Karanlıkta bile, sadece sokak lambalarının parıltısıyla, yaklaşan bir fırtına gibi görünüyorlar. Çenesinin etrafındaki büyüme gölgesi ciddi bir sakal yanığı bırakacak gibi görünüyor ve o lanet dudaklar biraz zarar verebilecek gibi görünüyor.

Bana doğru bakıyor ve çok uzun süre baktığımı fark ederek hemen bakışlarımı kaçırıyorum.

Yani, o kadar kötü sevişeceğini düşünemiyorum. Onun için dans ettiğim zamanları düşünüyorum da, fermuarına bastırıldığını hissettiğim sakin büyüklüğü bana fazlasıyla yeterli gelmişti. Bacaklarımın arasında bir sıcaklık oluşmaya başlıyor ve bunu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. Bu adamda beni geren bir şeyler var. Büyük ihtimalle tehlikeli biri olduğu için ve bu beni hiçbir zaman iyi durumlara sokmadı. Diğer tarafa kaçıyor olmalıydım ama yine de çekici olduğunu kabul etmezsem yalan söylemiş olurum.

Mike'ın verdiği adresin önüne park ettiğimizde, radyoda ne çalıyorsa onu söylemeyi bırakıp arabadan atlıyor. Kapıma geliyor, kapıyı açıyor, içeri eğiliyor ve yanağımdan öpüyor, ardından başka bir şarkı söylemeye başlıyor ve büyük olasılıkla bir sonraki vardiyamızda her şeyi duyacağım bir randevu için apartmana doğru ilerliyor.

Mike olmadan, hissedilir bir sessizlik ve gerginlik arabayı doldurur.

Alkolün verdiği hafif bir vızıltı ya da Mike'ın cesaretlendirmesi ya da bacaklarımın arasındaki sinir bozucu vuruşlar beni "Çalışanlarını becermediğini söylediğini biliyorum, peki ya kafa alıp vermeye ne dersin?" diye sormak zorunda bırakıyor olabilir.

BÖLÜM 9

Dutten

Düşündüğüm şeyi söyledi mi? Hemen kenara çektim ve yüzümü ona döndüm. Bana gülümsüyor ve bunu kastettiğini sanmıyorum çünkü benimle oynamayı seviyor. Ancak ben bunu çok ciddiye alıyorum, özellikle de

Bu küçük cadaloz son iki haftadır rüyalarım giriyor.

"Seni ağzımla becermemi mi istiyorsun Posie?"

Omuzlarını rahatça silkiyor. "Sadece bir soruydu."

Sadece Boston Suçluları ile olan ilişkisini ortaya çıkarmak istemiyorum, aynı zamanda bana bu kadar kolay hayır diyen biriyle daha önce hiç tanışmamıştım, ama aynı zamanda de çekiyor. Ve bana her meydan okuduğunda, onu ne kadar zorlayabileceğimi görmek istiyorum. Parçalanmadan önce ne kadarını kaldırabilir?

Arabadan inerken "Arkaya geç," diye emrediyorum. Arka kapıyı açıyorum ve o bana şaşkınlıkla bakıyor. Bir çalının yanına park edilmiş arabanın dışında sabırsızlıkla beklerken bu davet hiç vakit kaybetmiyorum. "Arabalar geçiyor; işlek bir caddedeyiz," diye geveliyor,

Şok oldum.

Arabayı yarı gizleyen bir çalının arkasına park ettim ve sessizce ona kendi sözlerini yemesi için meydan okudum. Eğer beni zorlarsa, hemen karşılık vereceğim ve oynadığını sandığı küçük cüretkâr oyunu oynayacağım.

"Ve kimsenin seni göremeyeceği arka koltukta yatacaksın, bu yüzden buraya tırman ve kot pantolonunu indir. Merak etme; camlar renkli,

ve araba kurşun geçirmez."

Kurşun geçirmez olup olmadığını soracakmış gibi ağzı açık kaldı ama onun yerine "Genelde bu kadar talepkar mısın?" demekle yetindi.

Hâlâ kıpırdamıyor ve ben dudaklarımı yalayarak onu koltuğun üzerine sürüklememek için kendimi zor tutuyorum. Bu kadın en sevdiği oyunmuş gibi sabrımı sınıyor.

"Hareket etmeyi düşünüyor musun, yoksa seni kendim mi hareket ettireceğim?" Soruyorum çünkü o kışkırttıktan sonra onun tadına bakmazsam namerdim. Sabrım ancak benimle alay etmesinin sonuçları olduğunu fark edene kadar sürebilir.

"Çalışanları becermiyorsun," diyor isteksizce ve ben onun içsel mücadelesini görebiliyorum. Büyük olasılıkla teklifini kabul edeceğimi düşünmemişti. Bana bir yumruk daha atabileceğini düşündü. Çok yanlış düşünmüş.

"Seni ağzımla beceriyorum, sikimle değil," diye açıklıyorum. Anlambilim. "Sık sık sözünden döner misin?" Meydan okuyorum çünkü bu kadının oynamayı sevdiği bu zihinsel savaş oyununda hiçbir koşulda üstünlüğü ele geçirmeme izin vermeyeceğini biliyorum.

Yutkunuyor, hâlâ bana bakıyor, sonra sessizce "Tamam," diyor ve emniyet kemerini çözüp iki ön koltuğun arasına tırmanıyor. Arkaya geçtiği anda bana bakıyor ve yüz ifadesinde ilk ve tek kez gerginlik görüyorum diyebilirim. "Bu kötü bir fikir."

"Bana kazan-kazan gibi geliyor. Senin rahatlamaya ihtiyacın var, ben de senin tadına bakacağım."

Nasırlı elimi uyluğunun iç kısmından ayak bileğine kadar sıyrıyorum ve kapının dışında dururken onu sahiplenici bir şekilde kendime doğru çekiyorum. Durduğunda keskin bir nefes alıyor, ben karanlıkta saldırmayı bekleyen bir canavar gibi tepesinde dolanırken yarı yarıya arabadan dışarı sarkıyor. Omzumun üzerinden arkamdaki çalılığa bakıyor.

"Kimse seni görmeyecek. Şimdi ." Sırtını dürtüyorum ve o da yavaşça yumuşak deriye uzanıyor.

İnançsızlık içinde olduğunu tahmin ettiğim bir şekilde, kalçalarını kaldırıp kot pantolonunu sıyrırken kendi kendine gülüyor. "Bu çok tuhaf. Senden hoşlanmıyorum bile."

"Ağzımı amının üzerinde isteyecek kadar benden hoşlanıyorsun," diye belirtiyorum. Kot pantolonunu ayak bileklerine kadar iterken "Bu doğru," diye onaylıyor. Yardım ediyorum

Dizlerimin üzerine çöküp ıslak çimenlerden rahatsız olmadan onları çıkarıyorum. Sonra ben

Ellerim onun uzun, pürüzsüz bacaklarında gezinirken keşfetmeye başlıyorum. Gülümsüyorum, üzerinde "Bir atı kurtar, bir kovboyu sür" yazan o saçma tişörte bakıyorum.

Ellerimi iç bacaklarında gezdirirken bakışlarımı altın rengi gözlerinde tutuyorum, başka tarafa bakmasını istemiyorum. Vücudu gergin ve endişesinin küçük belirtilerini fark ediyorum.

Hayatım seks etrafında dönüyor, insanların ruh halindeki ince değişimleri fark etmek ve zevklerini keşfedip sömürmek uzmanlık alanım. Kalçasının kıvrımına ve siyah külotuna ulaşıyorum ve sonra duruyorum.

"Emin misin?" diye soruyorum. Yutkunup başını sallarken başka tarafa bakmıyor. Eğilip onu külotunun üzerinden öperken hâlâ göz temasını kesmiyorum. Dilimi malzemenin üzerinde döndürüyorum, kıvrımlarının arasını yalıyorum ve şişmiş tomurcuğunun etrafında dönüyorum. Şaşkın görünüyor. Daha derin yalıyorum ve dudaklarından küçük bir inilti kaçıyor ve kalçaları ıslak vuruşumu karşılamak için eğiliyor.

Sırıttıyorum, vücudunun bu kadar duyarlı olmasından oldukça keyif alıyorum. Külotunu yana itiyorum ve bir parmağımı kıvrımlarının arasına kaydırıyorum. Parmağımı içine soktuğum anda başı geriye düşüyor.

"Başka tarafa bakma," diyorum. Başı tekrar dikkat kesiliyor. Bakışlarını tekrar bana kilitlediğimde, onunla oynamaya başlıyorum, uzun, yavaş vuruşlarla içine pompalıyorum.

Küçük bir inilti daha çıkarıyor ve ben de bakışlarımı dudaklarına dikmekten kendimi alamıyorum. Bütün gece izlediğim dudaklarına. Konuştuğunda, şampanya kadehinden bir yudum aldığı anda ve güldüğünde. Sikimin etrafında nasıl görünebileceklerini hayal ettim.

Sikeyim.

Sikim acı verici bir şekilde pantolonuma bastırıyor. Yavaşça elime binmeye başlarken kalçaları ikinci parmağımla buluşmak için yukarı doğru eğiliyor.

"Posie," diye homurdanıyorum, yüzümden parmaklarımın onu becerdiği yere bakarken dikkatinin dağılmaya başladığını fark ediyorum. Onu kimin çözdüğünü tam olarak bilmesini istiyorum.

"Hmmm?" diye cevap veriyor bulanık bir sesle, bakışları tekrar yukarı kayıyor.

"Seni ağzımla becermemi ister misin?" Kıvrımlarına bir öpücük kondurarak soruyorum. Kalçaları hemen kalktı -açgözlü küçük şey.

Bir kadının benim yüzümden paramparça olmasını bu kadar çaresizce istemeyeli uzun zaman olmuştu. Bana rağmen. Ne kadar istese de bana katlanamadığını bilmek çok hoşuma gidiyor ve sadece bu gerçek bile bunu daha da ödüllendirici kılıyor.

"Evet," diye nefes alıyor.

"Aferin kızıma." Klitorisini ağzıma alıyorum ve yoldan geçen bir arabanın ışığı arka koltuğa süzülürken bacakları hemen daha geniş açılıyor. Kalçalarından birini aşağıda tutuyorum, iç tarafını okşuyorum, böylece ona yaptığım şeyden dikkati dağılmıyor. Parmaklarımı onun dar amına sokmaya devam ediyorum.

Benden önce burada olan hiçbir erkeği düşünmek istemiyorum ama benden sonraki her erkek için onu mahvedeceğimden eminim. Böyle bir kadın tapılmayı hak ediyor.

Tadı düşündüğüm her şeye ve daha fazlasına benziyor. Ve şimdi bir sorunum var. Daha fazlasını istiyorum.

Daha fazlasına *ihtiyacım var*.

Dilimin üzerinde milyonlarca parçaya ayrıldığından emin olacağım, böylece bencilce onun tatlı amcığına doyabileceğim.

Motivasyon bir yana, bu kadın çok güzel ve onu içten dışa kırmak istiyorum. Her santimini sahiplenmek ve sürünerek geri gelip onu almam için yalvarana kadar sabırla beklemek istiyorum.

"Siktir," diyor ön koltuğu sıkıca kavrarken nefes nefese. Parmağımı kıvrımları arasında kaydırarak, girişine bir parmak daha getirirken klitorisini emiyorum.

İçine üçüncü bir parmak soktuğumda "Tanrım," diye inliyor. Parmaklarımı içine pompalamaya devam ederken inliyor. İyi bir kız gibi, hâlâ başka tarafa bakmıyor ve ben de onun yüzünün coşkuyla buruşmasını izlemekten zevk alıyorum.

Hala kalçasını tutan eli kavrarken amı parmaklarımın etrafında sıklaşıyor. Sanki ince parmakları benimkilerin etrafında sıklaşıırken kendini sabitlemeye ihtiyacı varmış gibi. Bir kez daha derinlemesine yaladığımda bir inilti daha çıkarıyor.

"Siktir." Sesi ağlamak üzereymiş gibi geliyor ve ben hevesle bakıyorum, gözümü kırpmadan, paramparça olmasını bekliyorum.

Arabanın dışında ışıklar yanıp sönmeye başlıyor, ama ikimiz de onlara dikkat etmiyoruz.

"Siktir." Bacakları başımın etrafında kenetlenmeye çalışırken inliyor. Çözülürken keskin tırnakları elime batıyor. Onu yutuyorum, her damlasını yalıyorum, sikim pantolonuma acı verici bir şekilde sertçe bastırıyor, sularına batırılmak istiyorum.

Kahretsin, tadı çok tatlı.

Onun iğneleyici, zehirli dilinin tam tersi.

Yalnız olmadığımızı anladığım an omurgam karıncalanıyor.

"Burada bir sorun mu var?" diye soruyor bir erkek sesi.

Araba.

Posie donup kalıyor ve doğrulmaya çalışırken dizi hemen yüzüme çarpıyor. Sinirle homurdanıyorum, dudaklarımı yalayıp çenemi düzeltirken henüz doymamıştım. Beni iyi hakladı ve yarın orada bir morluk olursa dikkat etmem gerekecek.

Çılgınca kot pantolonunu çekiştiriyor ve ben de bir zamanlar sakin olan Posie'ye sırtıtmaktan kendimi alamıyorum çünkü şu anda tam anlamıyla pantolonu aşağıdayken yakalandığı için telaş içinde.

Ben sırtarak yeni suçlu zevkimi bölen memuru selamlamak için döndüğümde o da kendini örtmek için kot pantolonunu tutuyor. Memurun onu görmesini engellediğimden eminim, kızın açıkça utanmış olmasından memnunum. Her zaman meydan okuyan bu sivri dilli cadaloza karşı başlı başına bir zafer gibi geliyor.

"Merhaba, memur bey." Eli kemerinde ama kim olduğumu anladığı anda bocalıyor.

"Oh. Bay Taylor. Arabanızda sorun mu var?" diye soruyor, önce arabaya sonra bana bakıyor. Arabaya yaslandım ve yan tarafına vurdum.

Onu babamın dükkanlarından birinden tanıyorum. Karısı için bir sürü iç çamaşırı alıyor. Ve metresine.

"Hayır, sadece küçük bir kadın sorunu," diye açıklıyorum.

Sinirli bir şekilde gülüyor ve omzumun üzerinden bakmaya çalışıyor. Posie'ye doğru bir bakış fırlatıyorum. Hâlâ sırt üstü yatmış, kot pantolonunu karnının üzerinde tutuyor, gözlerini kocaman açmış tavana bakıyor. Memurun onu görmemesi için omuzlarımı oldukları yerde tutarken gülmemeye çalışıyorum.

"Tamam, bu trafiği tehlikeye atıyor, o yüzden sizden çekilmenizi istemek zorundayım."

Hâlâ Posie'ye bakarak gülümsüyorum ve yüzündeki ifadeden anlıyorum ki eğer bir silahı olsaydı beni çoktan birden fazla kez vurmuş olurdu. Elimde değil ama onu daha da kızdırıyorum.

"Adamı duydunuz; pantolonunuzu giyin ve koltuğunuza geri dönün" dedim.

On

u. Nefes nefese kalır, utanır ve pantolonunu giymeye çalışır.

"İyi geceler," dedi memur ve devriye arabasına doğru yürüdü. Ben Posie'ye döndüğümde onun ön koltuğa tırmandığını ve hızla kemerini bağladığını görüyorum. Direksiyona geçtiğimde aletimi ayarlıyorum ve o bana sessiz muamele yaparken muzaffer bir şekilde onu eve götürüyorum.

Geçmiş ve bağlantıları da dahil olmak üzere bu kadın hakkında daha fazla bilgi edinmek istemem beni şaşırttı. Yine de başarısız oluyorum gibi görünüyor çünkü

Onun yerine, ukalalığı yüzünden onu cezalandırma isteği ve her kıvrımını hissetme merakı dağıtıyor.

Lanet olsun, sıradan bir adamdan farkım kalmadı.

Genelde böyle şeylere karşı duyarlı değilimdir.

Ama, lanet olsun, tadı harika.

Desie

M Yüzüm utançtan kıpkırmızı oldu; o kadarını biliyorum. Ne kadar içki içersem içeyim, az önce utancını hafifletmeye yetmiyordu. Altı yıl boyunca seks yapmamışken

Polis tarafından yarı çıplak yakalanmaya ve patronum tarafından bir arabanın arkasında yenmeye kadar geçen yıllar? Ve Dutton, neredeyse hiç gülümsemeyen piç kurusu.

-Bu konuda sırtıacak kadar cüretkâr.

İtiraf etmeliyim ki, ağzıyla ne yapacağını çok iyi biliyor. Bir striptiz kulübünün sahibi olduğu ve babasının geçimini seks satarak sağladığı düşünülürse bu şaşırtıcı değil. Eski sevgilim bana oral seks yaptığında, beni hedefime yaklaştırması çok uzun zaman alırdı. Öyle bir noktaya geldi ki, beni suçlayarak denemeye zahmet bile etmedi, ben de sonunda kafasını bacaklarımın arasına almaktan sıkıldığım için boşalıyorum diye yalan söylemeye başladım.

Daha önce hiç bu kadar tam hakimiyet kuran bir erkekle birlikte olmamıştım ve tüm zaman boyunca gözlerinin içine bakmanın yoğunluğu hem samimi hem de sarsıcıydı. Sanki sadece vücudumu değil, her yerimi görüyormuş gibi hissettim ve bu tür bir bağlantı kesinlikle kaçındığım bir şey.

Bir kadının vücuduyla ne yapacağını çok iyi biliyormuş gibi bir hava yayıyor.

Bu teoriyi test ettiğim için çok mutluyum.

Sonrasında pişmanlık duyacak olsam bile.

Evime yaklaşırken "İyi geceler Posie," diye sesleniyor. Daha o tam olarak gelmeden ben çantalarımı kapıp kapıyı açmış oluyorum.

Dur. Arabadan inmeden önce ona dönüp bakıyorum, yüzündeki o bilmiş sırıtışın gitmesini istiyorum.

"Bu" -aramızda bir parmak sallıyorum- "bir daha asla olmayacak."

"Sen öyle diyorsan." Kibirli sırıtışı hiç seğirmiyor bile. Arabasından inip eve girerken onunla tartışmaya zahmet etmiyorum.

Amy'yi kanepede uyurken buldum ve üzerine bir battaniye attım. Çoğu gece eve gitmeyi tercih ediyor ama uyurken onu uyandırmayı sevmiyorum. Genç ve üniversitede okuyor, bu yüzden fazladan uyuyabildiği her anın bir bonus olduğunu düşünüyorum.

Bentley'nin odasının kapı çerçevesine yaslanıyorum ve uyurken onu izlemek için bir an ayırıyorum. Amy'nin ona doğum günü için aldığı yeni oyuncak ayısına sarılıyor. Parmak ucumda odaya girip onu alnından öperken ve battaniyeyi üzerine kaldırırken gülümsüyorum. O da benim gibi huzursuz uyuyor, bu yüzden battaniler her yöne dağılıyor.

Son otuz dakikada yaşananları unutmak için bir şeyler yapmaya çalışarak mutfığa gidiyorum.

Dutton'ın kafasının bacaklarımın arasında olduğu bir görüntü aklıma gelir gelmez, göbeğim zonklamaya başlıyor ve hemen görüntüyü kapatarak başka bir şeye odaklanmaya çalışıyorum.

Yeni telefonumu çıkardım. Şu anki telefonum çok yıpranmış ve birçok kez düşürülmüş. Hâlâ çalışmasına şaşıyorum ama Bentley için randevu almak gibi temel ihtiyaçları karşılıyor. Bobbi'den kaçtığımdan beri hiçbir sosyal medya hesabım yok. Bizi bulma ya da beni takip etme ihtimalini riske atmak istemedim.

Ama bazı nedenlerden dolayı, sanırım bu değişmek üzere. Bentley ile bir sürü fotoğrafımı falan paylaşmayacağım ama kendimi yeniden dünyanın bir parçası gibi hissetmek istiyorum. Kulüpte çalışmaya başladığımdan beri öğrendiğim bir şey varsa o da ne kadar . Ve ben bununla bir sorunum olmadığını sanıyordum. Çoğunlukla öyleyim. Ancak bu, sosyal medyada geziniyor olsam bile kendime birkaç dakika ayıramayacağım anlamına gelmiyor.

Telefonum üzerinden değiştiriyorum ve bu kadar kolay ve hızlı olduğuna inanamıyorum. Yüklemenin zor olacağını düşünmüştüm. Daha sonra yeni dizüstü bilgisayarımı açıyorum ve ilham alarak grafik tasarımdan keyif almak için kullandığım yazılım programını indiriyorum.

Hiç grafik tasarım eğitimi almamış olmama rağmen, bundan her zaman zevk aldım ve konuda yetenekli göründüm. Dizüstü bilgisayarımı satana kadar bu işten para kazandım.

Kafede çalıştığım dönemde sosyal medya hesaplarını devralmışım ve bunu özlüyorum - aldığım az miktardaki ücreti değil, tasarım yönünü. Saate baktığımda saatin sabahın ikisi olduğunu fark ediyorum ve esnememi bastırıyorum. Banyoya giderken üzerimdekileri çıkarıyorum, yatağımın üzerine yığılmış kıyafetleri yere atmak için duraklıyorum. Kendime bir karyola almadım çünkü gerekli olduğunu düşünmüyorum. Bentley olduğu sürece İhtiyacı olan her şey ve birikmiş param var, mutluyum.

Tekrar esnedim ve sonra iç baldırımda mor bir şey aynanın yansımasında dikkatimi çekti. Aşağıya bakıyorum ve bulduğum şey karşısında ağzım açık kalıyor. Şerefsiz herif beni bir morlukla işaretlemiş.

Sanki yardımcı olacakmış gibi ellerimi üzerinde gezdiriyorum. Çıkmayınca da sinirlenerek dilimi şaklatıyorum. İz bırakmaması gerektiğini herkesten iyi biliyor olmalıydı. *O sırada şikayet ettiğimden değil.*

Sahneye çıkmak için makyajla kapatmam gerekecek. *Hay sikeyim.* Sözleşmelerimizde, alınmadığımız yanılışmasını vermek için aşk ısırtıkları almaktan kaçınmamızı şart koşan pislik bu. Müşterilerimizin fantezilerine giriyor. Numarası bende olsaydı, şu anda ona ağzının payını verirdim. İç çekiyorum, muhtemelen hoşuna gideceğini fark ediyorum. Patronumun ne düşündüğünü hiç bilmiyorum. Ama son zamanlarda beni kışkırtmak onun hobisi gibi görünüyor.

Duşa giriyorum ve on dakika gibi gelen bir süre boyunca orada duruyorum. Gözlerimi kapattığımda tek gördüğüm onun bacaklarının arasındaki kafası. *Lanet olsun.* Anılar bir intikam duygusuyla geri geliyor.

Bir şeyleri kaçırmışım gibi hissetmekten nefret ediyorum. Eğer oğlum ve ben güvende olacaksak bir beş yıl daha başka bir erkekle yatmadan yaşayabilirim. Ama küçük bir parçam uzun zamandır ilk kez bir kadın olarak görüldüğümü hissediyor. Sadece iş yerinde cinsel bir obje olarak değil. Ama benim için.

Ve bu istenmeyen bir şey olduğu kadar dehşet verici de.

Ben de orgazmı takdir ederek tek gecelik bir kaçamak olarak sakladım.

BÖLÜM LL

Dutten

T Babamın annemle birlikte sahibi olduğu iç çamaşırı mağazalarından biri olan Honey'nin müdürü, ben Posie'ye en çok yakışacağını düşündüğüm parçaları işaret ederken iç çamaşırlarını kolunun üzerine yığıyor. Posie'ye yakışıp yakışmayacağını

ya da babamın mağazalarına erişimden yararlanmamayı seçiyor, emin değilim, umurumda da değil.

Mağaza henüz açılmadı ve tüm çabalarımı kulüplerimi genişletmeye odakladığım için on sekiz aydan fazla bir süredir mağazaya adım atmadım.

Henüz piyasaya sürülmemiş setler de dahil olmak üzere mağazanın neredeyse üçte birini alırken, "Şimdilik bu kadar yeter," diyorum. Onları paketlemeye başlamak için kasaya taşırken ağırlıklarının altında zorlanıyormuş gibi görünüyor. Elimi onu en çok görmek istediğimin üzerine koyuyorum. "Bunu ayrı bir poşete koy."

"Evet, efendim." Gülümsüyor ve bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor. Çalışanlarla pek kaynaşmam... genelde. Posie ilkti. Büyük olasılıkla, yanımda çalışsın ya da çalışmasın, bana hayır diyen ve aklımdan geçenleri söyleyen ilk kadın olduğu için. Bazı nedenlerden dolayı, bu yüzden onu boyun eğmeye zorlamak istiyorum. Bunu cinsel olarak yapmaktan daha iyi bir yol var mı, böylece ona olan bu hayranlığımdan kurtulabilirim?

Başlangıçta Boston Delinquents ile olası ilişkisi nedeniyle ona ilgi duydum, ancak şimdiden bu konuda tereddüt ediyorum. İçgüdüsel olarak, bu kadının tek uğursuz yanının öfkesi olduğunu biliyorum. Sonra tekrar,

Belki de ona başka açılardan o kadar bağlandım ki mantıklı düşünemiyorum. Ama kendimi ona cinsel olarak kur yapmanın benim lehime olabileceğine ikna ettim. Boston Suçluları onu işime bilerek soktuysa, kendini ifşa etmeyecektir. Böylece güvenmesini, sırlarını anlatmasını ve ailem için bir tehdit olup olmadığına kesin olarak karar vermemi sağlayacağım. Yani şu anda onu yakınımda tutmak en pratik hareket tarzı. İçimdeki küçük bir parça, çok küçük ve görmezden gelmeyi tercih ettiğim bir parça, bunun kişisel bir entrika yüzünden olduğunu söylüyor.

Tüm bunların arasında, bana 'hayır' diyecek kadar cesur olan tek kadın olduğu için onu tekrar tekrar cezalandırmak istiyorum. Bu yüzden Boston Suçluları'yla olan ilişkisindeki gerçeği ortaya çıkarana kadar, onunla kendi kişisel oynacağım gibi oynayacağım. Dikkatimi çekmek gibi bir hata yaptı.

Onu en çok hangilerinin heyecanlandırabileceğini düşünerek seks oyuncaklarına göz atıyorum. Hemen esaret bölümüne giriyorum, küçük cadalozu bağlayabileceğim ve ağzını tıkayabileceğim tüm yolları düşününce sikim seçiriyor.

Honey ülkenin her yerinde şubeleri olan bir franchise olmasına rağmen, bu özel mağaza New York'taki en büyük iç çamaşırı ve seks oyuncakları mağazasıdır. Çok özel ve sofistike bir müşteri kitlesi var. Binanın kendisi neredeyse otuz yıldır babama aitti, hatta Will Walker'ın eşi Alina binayı yenilerken yangın çıktıktan sonra bile. Bu hikayenin arkasında daha fazlası olduğundan hala eminim, ancak o kadar uzun zaman önce oldu ki detayları gerçekten umursamıyorum ve eğer bir sorun olsaydı, babamın bununla başa çıkacağını biliyorum.

"Seni burada görmeyi beklemiyordum." Babamın sesi boş alanda yankılanıyor.

Onunla burada karşılaşmamayı umuyordum çünkü bu her zaman çok fazla soruya yol açıyor. Ailem hayatım hakkında fazlasıyla meraklı ve ben kendime saklamayı tercih ediyorum.

Dönüyorum ve mükemmel bir gülümseme sunuyorum -herhangi bir soru sormamalarını ya da rahat bir mola vermeyerek 'çok çalıştığım' veya 'yeterince yaşamadığım' endişelerini dile getirmemelerini sağlamak için her zamanki gibi davranıyorum. Bunun yerine, onlara benden şüphe etmeleri için hiçbir neden vermiyorum. Babam bana sarılıyor ve sonra paketlenmekte olan hediye yığınının bakıyor.

"Özellikle biri için mi alışveriş yapıyorsunuz?" diye merakla soruyor.

Başımı salladım. "Hayır, Pearl'deki dansçıları için yeni koleksiyondan biraz getirmek istedim. Çok çalışıyorlar ve işler iyi, bu yüzden onları teşvik etmek istedim."

Kaşları çatıldı. "Onlara zaten burada her şeyde yüzde doksan indirim sunmuyor musunuz? Son baktığımda, neredeyse hepsi yeni koleksiyonlar çıktığında gardıroplarını yenilemek için buraya geliyordu."

"Hepsi değil." Dişlerimi sıkmamak için elimden geleni yapıyorum.

Tam olarak ikna olmamış gibi kaşlarını kaldırıyor ama bir şey söylemiyor. Babam çarpıcı derecede yakışıklı ve ben de onun özelliklerinin çoğunu miras almışım. Bununla birlikte, tavırlarımız çok farklı. Babam insanların gözlerini kamaştırmakta daha iyiyken, ben kayıtsızlıktan başka bir şey göstermekte zorlanıyorum.

"Kız kardeşin geçenlerde bir sınıf arkadaşı yüzünden üzgündü. Onun hapse girmesinde senin parmağın olduğunu söyledi. Ona çıkma teklif ettiği için mi?"

İpin bir kısmını aldım ve kayıtsızca şöyle dedim: "Benim de bir rolüm olduğunu *varsayıyor*. Ayrıca, yakında hüküm giyecek bir suçluyla çıkmaması en iyisi değil mi?"

Sırıttırıyor. "Tamamen katılıyorum."

Babam ve ben Billie'nin aşk konusundaki şanssızlığını birkaç kez konuştuk. Kız kardeşime karşı aşırı korumacılığım konusunda hiçbir zaman ketum olmadım ve babam da beni hiçbir zaman azarlamadı. Aslında, bunu hep teşvik etti.

"Kendinizi alternatif yöntemlerle ifade etmenizde bir sakınca görmüyorum," diye başlıyor. "Alternatif yöntemler" derken şiddeti kastediyor. "Sadece dikkatli olduğunuzdan emin olun, özellikle de Eli ile iş yaparken."

Konu Monti ailesine geldiğinde babam her zaman ilginç bir hürmet göstermiştir. Eli'nin danışmanı rolünü üstlenmek benim için her zaman bir seçenek oldu ve zaman zaman üstlensem de bu resmi bir görev değil. Babamın tüm servetini üzerine inşa ettiği sektörü tercih ederim.

Zevk, deneyimlenecek olduğu kadar satılacak ve sömürülecek bir şeydir.

Herkesin bir fantezisi vardır.

Herkesin bir kötü alışkanlığı vardır.

İkisini bir araya getirirseniz kâr edersiniz.

Ve birisi çok arzuladığı bir şeyi karşılayamadığında, onun için her şeyi yapmaya hazırdır. Bu onları tehlikeli yapar. Ve ben onları sahte güvenlik duygusuna sokmaktan çok hoşlanıyorum çünkü o zaman onları istediğim şekilde kullanabiliyorum.

Kuzenim istediğini elde etmek için işkenceyi tercih edebilirken, ben sömürüyü tercih ediyorum.

Karışık yalanlar küçük başlayabilir, ama sonunda her zaman onlardan faydalanmayı bekliyorum.

"Yeni karısıyla meşgul olduğu için kuzenimi son zamanlarda pek görmedim," diye not ediyorum ipi yere bırakırken. O sırada iç çamaşırlarının yarısının çoktan toplanmış olduğunu fark ediyorum.

"Bu sizi evlilik konusunda meraklandırmış olabilir mi?" diye soruyor, beni ön tezgâha kadar takip ederek.

Çene tiklerim. Son iki yıldır, ailem eve herhangi bir partner getirmememle ilgili endişelerini oldukça yüksek sesle dile getirmeye başladı. Ama bunun nedeni hiç partnerim olmaması... Yani sadece cinsel olmayan bir partnerim.

Asıl endişelerinin kalpsiz bir psikopat olup olmadığına eminim. Annem, mesafeli kişiliğimi dengelemek için güneş ışığı ve gökkuşağı dolu birine ihtiyacım olduğunu düşünüyor. diğer şekillerde, sadece kariyerime odaklanmamdan endişe duyuyorlar, ancak bir eşe sahip olmanın bunu çözmek için ne yaptığını anlamıyorum. Onlar aşkı ve mutluluğu bulma konusunda şanslı oldukları için, bu benim aktif olarak aradığım bir şey değildi. Çünkü ben güneş ışığından çok uzağım.

Eğer bu beni münzevi biri gibi gösteriyorsa, öyle olsun.

"Hiç de değil," diyorum, içinde en çok beğendiğim iç çamaşırı parçasının bulunduğu çantanın siyah kurdeleli sapını tutarak.

"Olabilir-"

"Hayır." Babamın karşısına dikilirken kararlıydım. "Sen ve annem huzurlu, sonsuza dek mutlu bir evlilik yaptınız diye benim de aynı şeyi istediğim ya da buna ihtiyacım olduğu anlamına gelmez. Evlilik bir sorumluluktur. Neden sahip olduğum her şeyi birine alma fırsatı vermek için inşa etmeye zahmet edeyim ki? Birinin ailemize erişmesine izin vermek için? Bu riske değmez."

"Oğlum, aileni korumak için olduğunu söylüyorsun ama korumaya çalıştığın tek kişi kendinsin."

"Gönül meseleleri mi?" Alay ediyorum. "Annem bu cümleyi çoktan kullandı. Eğer torun istiyorsan, bu benden olmayacak," diyorum uzaklaşmak için dönerken.

Babam sesleniyor, "Eğer müdahale etmeye devam edersen onları kız kardeşinden de alamayacağız."

Buna sırtıyıyorum çünkü konuda hiç de üzgün olmadığını biliyorum.

Her seferinde aynı şey: Billie'nin deyimiyse "soğuk ve çarpık" olduğuma dair ani saplantıları.

Teorik olarak anlıyorum.

Pervasız olamayacak kadar hesaplıyım.

Peki neden son zamanlarda bu konuyu bu kadar çok gündeme getiriyorlar? Mükemmel evlat tanımını ben değil miyim?

CKAPTER 1s

Desie

I Bugün işe gitmeye korkuyorum çünkü onu görebilirim. Bunu komik buluyorum çünkü onunla karşılaşmadan aylar geçirdim ve şimdi ondan kaçamıyor gibiyim. Son zamanlarda daha sık ortalıkta olmasının başka bir var mı bilmiyorum ama keşke eski haline dönse

Normal.

Normal olan her neyse?

İlk kez tam zamanında geldim ve Paula beni gördüğünde şok içinde saatine baktı ama sonra gülümsedi. Beni arka odaya kadar takip ediyor, ben de orada üstümü değiştirmeye başlıyorum.

"Bir hediyen var," diyor Paula ve siyah bir çanta gösteriyor. Üzerindeki amblemden hangi mağazadan geldiğini hemen anlıyorum ve bunu bana neden verdiğine dair kafam biraz karışıyor.

"Bunu neden alıyorum?" Kaşlarım şaşkınlıkla çatılırken soruyorum.

Uzaklaşmaya başlar ama bir sırtıyla omzunun üzerinden bakar. "Bilmiyorum. Patronun kendisine sormanız gerekecek."

Çantadan bir kutu çıkardım. Açtığımda, sıcak pembe bir iç çamaşırı seti bulmak için kağıt mendili yırtıyorum.

Bu çok güzel.

Pahalı.

Ama hiçbir hediye karşılıksız değildir.

Özellikle de her şeye ve herkese sahip olmaya alışmış bir adamdan.

Samantha'ya dönerek gülümsedim ve kutuyu ona uzattım.

"Yanlış bedeni almışım. İster misin?" Bu bir yalan çünkü tam olarak benim bedenime benziyor.

"Aman Tanrım, emin misin? Bu çok çarpıcı!" diye hayranlıkla bakıyor. Hemen deniyor. Çarpıcı ve seksi ve aynı bedende olduğumuz için minnettarım, böylece biri onu giyebilir. Bu konuda benimle tartışmıyor. Aynı bedende olduğumuzu biliyor ama belli ki güzel malzemeyi seviyor.

"Bu gece bunu giyiyorum. Bunun içinde çok güzel görüneceğim. Teşekkürler kızım!" O sahneye çıkmaya hazırlanırken ben gülümsüyorum. Ben oturmaya devam ediyorum ve makyajımı tazelemeye başlıyorum. Hediye üzerinde fazla düşünmüyorum çünkü bu hediye ne anlama geldiğini sorgulamaya başlamak istemiyorum. Tek bildiğim, seks yaptığınız bir adamdan gelen her türlü hediye ya da genellikle bir karşılığı olduğu. Ve kesinlikle Dutton'ın sahiplenme sorunu olan bir tip olduğunu düşünüyorum.

Samantha sahneye çıkarken kalabalığın tezahüratını duyuyorum ve gülümsüyorum. O iç çamaşırı takımının içinde oldukça seksi görünüyor. Saçlarımı hazırladığım sıkı bukleleri tarıyorum ve omzumun üzerinden gevşekçe sarkmasına izin veriyorum.

Tam rimelimi sürmeyi bitirmiştım ki kapı açıldı ve Dutton içeri girdi. Bakışları hemen beni buluyor ve yanıma yaklaşırken onu fark etmemiş gibi yapıyorum. "Bütün hediyeleri böyle mi veriyorsun?"

Yüzüne bakarken sikiğin göz hizamda olduğu gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyorum. Sonra masaya yaslanıyor ve ben de onun yakınlığından etkilenmemek için elimden geleni yapıyorum. "Hediyelerin yanınızda çalışan tüm kadınlar için olduğunu sanıyordum. Zaten benim için yanlış beden olduğu ortaya çıktı. Samantha'da harika durdu ama," diyorum tatlı bir gülümsemeyle aynaya dönerken. Son rimelimi dikkatlice sürüyorum ve bakışlarının soğuk hesaplaması altında kıvrınmamak için elimden geleni yapıyorum.

Bu gözdağı saçmalığı altında ezilmeyeceğim. Ancak, daha akıllı bir kadın , tavsiye edileni yapardım. Ne yazık ki, itaat benim güçlü yanımdır değil.

"Size yardımcı olabileceğim başka bir şey var mı?" Ayağa kalkıyorum ve sabahlığımı çıkarıyorum, belli ki onun için yeterince iyi olmadığını düşündüğü yeşil iç çamaşırımı ortaya çıkarıyorum. "Patron?"

Çenesi öylesine sıkılıyor ki, işlerin istediği gibi gitmemesine sinirlendiği için damarlarından birinin patlayacağını düşünüyorum - istediği her şeyi elde etmeye alışmış, şımarık bir adam.

Cesaretle çenesine uzanıyorum ve yukarı kaldırıyorum. "Bu hiç profesyonelce değil," diye hatırlatıyorum ona.

"Ofisime. Şimdi," diye homurdanıyor, dönüp ofisine doğru adım atarken ulaşamayacağı bir yerde duruyor. Onu takip etmek için hiçbir hamle yapmıyorum. Fark ettiğinde bana dönüp bakıyor. "*Şimdi* dedim."

"Olmaz. Yani, beni kovmuyorsan." Ona bir kaşımı kaldırıyorum.

"Hayır, sana boyun eğdirmek için seni becereceğim," diyor.

Buna gülüyorum. Kesinlikle hayır denmesine dayanabilecek biri değil. Diğer tüm kızların şu anda ana katta çalışıyor olmalarına şükrediyorum, böylece kimse onu duyamaz.

"Evet, hayır diyeceğim. Şımarık zengin bir çocuk söyledi atlamam. O yüzden izin verirseniz, biraz para kazanmam lazım." Topuklu ayakkabılarımı alıp ayağıma geçiriyorum. Bakışlarının vücudumda gezindiğini hissedebiliyorum, bu yüzden biraz daha eğildiğimden emin oluyorum. Bacaklarımın arasında ne olduğunu zaten görmemiş değil.

Ona bilerek takılıyorum çünkü patronumun benden sorumlu olduğunu düşünmesine rağmen aslında öyle olmadığını öğrenmesi gerekiyor.

Kalçamın iç kısmındaki mor lekeye bakıp iç geçiriyorum ve kapatmak için makyaj süngerine ve kapatıcıya uzanıyorum.

Gözleri bacağımda, "Biliyorsun, iz bırakmak kurallara aykırı," diye ekliyor.

"Evet, sık kafalının biri verdi ama bir daha olur mu diye endişelenmene gerek yok çünkü tek seferlik bir şeydi. Gerçi kafa verme konusunda iyiydi," diyorum parmağımy çeneme vururken. "Ödemem gereken faturalar var, o yüzden işe gitmeliyim." Yanından geçip gidiyorum ama arkamdan gelen ayak seslerinin farkına varıyorum.

Bu herifin beni kışkırtmaktan başka yapacak işi yok mu?

"Hayır" kelimesine o kadar mı yabancı ki, bu onun için bir fenomen gibi olduğu için peşinden koşuyor?

Gözlerimi odada gezdirirken ve bacaklarıma bakıp gülümseyen ilk müşteriye yaklaşırken onu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. Ben bir şey söyleyemeden Dutton'ın sıcak nefesi omzumun üzerinden geçerek müşteriye "Ona dokunursan seni öldürürüm" diyor.

Adamın beti benzi atıyor ve Dutton'la yüzleşmek için döndüğümde ağzım açık kalmaktan kendimi alamıyorum. O soğuk mavi gözleriyle bana bakıyor. Hiçbir şey yok.

Yemin ederim, çünkü tam itaat istediği anda bu pisliğe dönüşüyor.

Onu görmezden gelip bir sonraki adama yaklaştırmaya çalışırken parmaklarım avuçlarımın içinde kıvrılıyor, ancak hiçbir kelime değiş tokuş edilmiyor çünkü yaklaşan gölgemi görüyor. Bu şerefsiz, sırf bunu yapabilecek güce sahip olduğunu göstermek için bütün gece para kazanamayacağımdan emin olmak için beni takip mi edecek? Ne için? Ona itaatsizlik ettiğim için mi?

"Aşağılık bir pislik gibi davranıyorsun," diye bağıyorum omzumun üzerinden. Cevap vermiyor; sadece beni takip etmeye devam ediyor. Kırılma noktama geldiğimde -ki oraya varmam sadece birkaç dakika alıyor- geçen geceki arkadaşlarını, gösterinin tadını çıkarıyor gibi görünen ikizleri görüyorum. Daha çok kaslı ikiz, Samantha dans ederken huşu içinde bakıyor.

Ben de onlara doğru bir adım attım. "Yerinde olsam yapmazdım," diye homurdanıyor Dutton.

Gülümsüyorum, saçlarımı omzumun üzerinden savuruyorum, çünkü artık adımlarımda bir coşku var. "Peki bana ne yapacağımı söylemen şimdiye kadar işe yaradı mı?" Nefesimin altında fısıldıyorum.

"Merhaba çocuklar, eğleniyor musunuz-" Cümlemini bitiremeden Dutton'ın omzuna atıldım. Ben kurtulmak için elimden geleni yaparken o beni arkaya doğru taşıyor. İkizler bize bakıyor, kaşları kalkık ve ağızları bir karış açık.

"Bırak beni, pislik!" Yüzüne doğru itiyorum. Ofisine girip kapıyı tekmeleyerek kapatana kadar beni bırakmıyor. Bıraktığı anda ona tokat atmaya gittim. Ama hemen bileğimi yakaladı.

"Yerinde olsam dikkatli olurum. Seni tokatlarken cezayı daha da kötüleştirebilir."

"Sen aklını mı kaçırdın?!" Bileğimi tuttuğu yerden çekiyorum. "Bu gece bana ne kadar paraya mal olduğunu biliyor musun? Hepsi bir noktayı kanıtlamak için mi?!" Her geçen saniye daha da sinirleniyorum. Bu noktada, bu işte kalıp kalmamak umurumda bile değil.

Ben aklımı kaçıırken etrafımda dönüyor, bu da beni daha da öfkeliyor çünkü kendini beğenmiş herif hâlâ kontrol kendisindeymiş gibi davranıyor. "İnsanların senin emrine amade olmasına o kadar alışmışsın ki, bu ben değilim! Reddediyorum."

Sırtısındaki en ufak bir ipucu akıl sağlığımın son ipliğini de koparıyor. Beni bilerek zorluyor. Çılgınlık mı istiyor? Ona deliliği vereceğim. Bu şekilde benden uzak durabilir.

"Bu senin için bir yenilik olabilir ama paraya *ihtiyacım* var!" Masasındaki zımbayı aldım. "Yoksa bu bok çukurunda çalışıp vücudumu satmaya çalışmazdım." Zımbayı kafasına fırlatıyorum, o da kaçıyor. Onun yerine kapıda bir delik açıyor. O sırtış yüzünden hiç gitmiyor. *Lanet olası pislik!*

Klavyeyi kaptığım gibi ona doğru fırlatırken "Diğer kızlardan birini becer, umurumda değil" diye bağıyorum. Bu sefer engellemek için elini kaldırmak zorunda kaldı. Klavye ayaklarının dibinde yere düşüyor. O kadar kızgınım ki bununla başa çıkamıyorum bile. Bu adam benim düğmelerime çok kolay basıyor ve ben de patlıyorum.

"Ve sen de sik kafalı gibi sırtıyorsun!" Önce bir yığın kalemi, sonra da yarısı viski dolu bir bardağı fırlatırken bağıyorum. Onlardan da kaçıyor ve gülümsemesi daha da büyüyor. Makası elime alıyorum. "O güzel yüzünü kesersem gülümsemeyeceksin, değil mi?"

Kalbim düzensiz atarken makası kaldırıyorum. Bileğimi tekrar yakalıyor, ama bu ona tokat atmaya gittiğim zamanki gibi değil. Bu sefer odadaki hava hemen değişiyor. Gülümsemesi devam ediyor ama bakışları delici ve düpedüz yırtıcı.

Çizgiyi aştığımı fark ettiğimde omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. "Daha önce hiç birini kestin mi?" Sesi ürpertici, dünyaya sunduğu mükemmel maskenin aksine. Hayır, bu vahşi ve dengesiz bir şey ve hayal edebileceğimden çok daha derinlere uzandığını fark etmek beni dehşete düşürüyor. Makasa hayranlıkla bakarken duygusuzca, "Çok kolay, gerçekten," diyor. "Ama bunun gibi kör bir bıçakla değil. Hayır, bir mesajı gerçekten oymak için daha keskin bir şey gerekir."

Makası elimden aldı. Bileğimi çekip kurtarıyorum, bana izin vermesine şaşıyorum. Ve sanki göz açıp kapayıncaya kadar, az önce dokunduğum karanlık korozyon kayboluyor ve güzel çocuk odaya geri dönüyor.

"Sen lanet olası bir psikopatsın," diye fısıldıyorum.

Bunu düşünüyor gibi görünüyor. "Ben öyle düşünmüyorum. Ayrıca, cinsel partnerimin beni kesmesi bana değil. Kuzenimin olabilir ama sanılanın aksine ben sadece başkalarının üzerine mesajlar kazımdan hoşlanıyorum," diyor tembel tembel etrafımda dönerken ve sonra masasına yaslanırken.

Ağzım bir açılıp bir kapanıyor ve tüm bunları içime korku salmak için mi yoksa ciddi mi söylediğinden emin olamıyorum. Muhtemelen ikisi de.

Hâlâ içimi saran huzursuz edici korkuyu gizlemek için elimden geleni yapıyorum. Genelde bir silah olarak kullandığım iç çamaşırlarımın içinde kendimi savunmasız hissediyorum. Ama Dutton'ın az önce gördüğüm bu kısmı insan değil. Acaba kaç kişi onun altındakini görüyor?

ve eğer yaparlarsa, çok geç olup olmadığını. Vücudumun titremesini engellemek için elimden gelenin en iyisini yapıyorum, çünkü içimdeki tüm adrenalini boşaltıyor. Ona fırlattığım her şey yüzünden ofis darmadağın oldu.

Ve ben burada, maskesi kaydığı için onu yargılıyordum.

Bu pislik beni nasıl gaza getireceğini biliyor.

"Sana geçen gecenin tek seferlik olduğunu söylemiştim. Bağlanacak bir tip olduğunu düşünmemiştim." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Ya da böyle bir profesyonellik eksikliği sergileyeceğini."

İç çekiyor, bıkkın. "Senin şarap yemek yemeye ihtiyaç duyan bir tip olduğunu hiç düşünmemiştim."

"Affedersiniz?" Talep ediyorum.

"Benimle bir randevuya çık ki birbirimizi daha iyi tanıyalım."

Yüzüm inançsızlıkla buruşuyor. Bu herif bir kadın tarafından vurulmaya alışık değil kuşkusuz. "Hayır, bir daha sorarsan bu kalın kitabı suratına fırlatırım," diyorum ve rafından en yakın kitabı kapıyorum. Ağır esaret talimatları kitabına duyduğum merakı gizliyorum. Kitabı ona fırlatacakmış gibi kaldırıyorum.

"Bir randevu ve sana başka bir iş vereceğim."

Alay ediyorum. "Ne, seks tavşanının olarak mı? Zor pas."

Sırıtıyor. "Oh, bunu bedavaya yapacaksın. Benimle seks yapman için sana asla para ödemeyeceğim."

"Seninle seks istemiyorum!" Ona hatırlatıyorum.

Kibirli bir gülümseme takındı. "Tabii ki bilmiyorsun. Barın arkasında çalışabilirsin."

"İçki doldurma konusunda berbatım!" Bağırıyorum çünkü tek yapmak istediğim bu mantıksız herifin boynunu sıkmak. Bu adam onunla tanıştığım andan itibaren tahmin ettiğim gibi çekilmez biri. Arabasının arka koltuğunda bir muhakeme hatası yaptım ve şimdi bunun bedelini ödüyorum.

Bu pislik herif para saçabileceğini ve insanlara sahip olabileceğini sanıyor. Onun için çalışmayı kabul edebilirim ama bana sahip olmasına izin vermeyeceğim.

"Ofisimde çalışabilirsin ve sana yerde kazandığının iki katını öderim."

Kitabı atmakta tereddüt ediyorum. Atmak istiyorum çünkü yine o sik kafalı beni satın alabileceğini düşünüyor. Ama kafamda ne kadar kazanabileceğimi, altı ay bile dayanabilirsem Bentley'i ve beni nasıl geçindirebileceğimi hızlıca hesaplamaya başlıyorum. Dans kalıcı bir şey değildi ama kabul edersem şeytanın ta kendisiyle yakın çalışmış olurum.

"Bunu neden yapıyorsun? Sana hayır dediğim için mi? Alınma piç kurusu ama şu anda ne kadar çılgınca davrandığını düşünürsek sözüne sadık kalacak mısın biliyorum."

Mükemmel bir kaşını kaldırıyor. "Şu anda deli olarak etiketlenen ben miyim?" Bakışlarıyla odayı tarıyor, sonra havada tuttuğum ve ona fırlatmaya hazırlandığım kitabı işaret ediyor.

Tamam. İyi

bir noktaya

değindin.

Kitabı indiriyorum.

"Bana güvenebileceğiniz tek şey sözümdür. Her zaman. Beni ne kadar aşşğılık biri olarak görsen de, güvenliğini asla tehlikeye atmam ya da seni zorlamam. Bu meşru bir anlaşma."

Gözlerimi deviriyorum. "Ama seninle çıkmak zorunda mıyım?" Bu hayatımda duyduğum en aptalca şey. Bu adam daha önce hiç randevuya mı? Sanırım kadınlar onun için sırtlarını dönmeden önce isim alışverişini bile atlama lüksüne sahip.

"Bir randevu sekse eşit değildir. Ama tercihen, onunla biter."

"Seninle yatmıyorum," diye yineliyorum. "Bunu neden teklif ediyorsun? Bu hiç profesyonelce değil."

Dutton Taylor'ı anlamıyorum. Hiçbir mantığı ya da nedeni yok ve o keskin zekası her zaman arka planda bir tür plan yürütüyor. Benden ne isteyebilir ki bu kadar ileri gidebilsin?

"Çünkü diğer erkeklerin sana dokunmasıyla ilgili bir sorunum var. Görünüşe göre sen yerdeyken mantıklı düşünemiyorum ve bunu son derece dikkat dağıtıcı buluyorum. Yanlışlıkla müşterilerimden birini öldürürsem bunun işimi tehlikeye atmasını istemiyorum, bu yüzden bu en pratik yaklaşım gibi görünüyor." Sözleri açık, tonu duygusuz.

Dürüstlüğü karşısında şok oldum ve bu sahiplenici ifadenin yoğunluğunu azaltmak için söyleyebileceğim tek şey "Onlar bana dokunmuyor; ben onlara dokunuyorum" oldu.

Yüzünde şehvet dolu bir ifade beliriyor. "Hmm. Sanırım bana o özel dansı yaptığında dokundun ve ben genellikle bunun olmasına izin vermem. Ama o gece arabamın arka koltuğunda sana daha çok dokundum," diyor masanın kenarını itip yaklaşarak. "Ve sana tekrar dokunmak istiyorum. Dışarıda müşterilerle kontrolü elinde tutmaya alışkın olabilirsin ama beni ve arzularımı kontrol edebileceğini düşünüyorsan seni temin ederim ki boyundan büyük işlere kalkışıyorsun."

Yoğun aurası boğucu, ama kıvrılmış saçlarımdan bir parça alırken başka tarafa bakmayı reddediyorum. Bu adam, sahiplenici pislik ve karizmatik playboy kişilikleri arasında bana kamçı etkisi yapıyor.

Elini yavaşça iterken, "Birlikte çalıştığın kişilerle yatmazsın," diyorum.

"Dans eden kızları becermiyorum," diye açıklıyor. "Ve artık dans etmiyorsun."

Alt dudağımı ısıırıyorum, seçeneklerimi düşünmeye çalışıyorum ama şu anda her şey çok aceleye gelmiş gibi geliyor. Ve hala bu pislikle uğraşmaya değip değmeyeceğine karar vermem gerekiyor. Öte yandan, şu anda kazandığının iki katını kazanmak bekâr bir anneye her gün verilen bir fırsat değil.

"Eğer kabul edersem, işe başlama ikramiyesi de istiyorum," diye meydan okuyorum.

Mavi gözleri bana bakarken kararıyor ve bir adım daha ileri atıyor. Alanıma tecavüz ediyor ve ben de kaçınılmaz olarak bir adım geri atıyorum. Beni kapıya doğru sıkıştırıyor ve yoğunluğunun tenimde dans ettiğini hissediyorum, içimde tanımak istemediğim bir sıcaklık yaratıyor. Vücudu benimkini boğuyor ve eğildiğinde nefesimi tutmaktan kendimi alamıyorum.

Bunu istememeliyim.

Onu geri itmeliyim.

Ama vücudum onu içine çekmek istiyor. Bu herifin daha önce hiç bilmediğim ya da uğraşmadığım bir manyetizması var. Ve tüm gücümle ona karşı koymak istiyorum ki kazandığını düşünmesin.

"Fiyatın nedir?" diye sorarken dudakları yanağımı okşuyor.

Dudakları yanağımda oyalanıp çeneme doğru ilerlerken kalbim güm güm atıyor. Kıpırdamamaya çalışıyorum, bedenimin ateşli arzusuna güvenmiyorum.

Aklıma gelen ilk şeyi ağzımdan geçiriyorum. "On bin mi?"

"Bu bir soru mu?" diyor, saçlarımdan bir tutamı tekrar kaldırarak. Burnu sanki beni kokluyormuş gibi boynuma sürtünüyor ve elimde olmadan ona doğru eğiliyorum. *Hay sikeyim*. Şu anda biraz daha zorlarsa, hayır diyebileceğimden emin değilim.

"Yirmi bin mi duydum?" Dedim.

Benden uzaklaşırken kıkırdıyor. Hızlıca aşağıya bakarken dudaklarımı yalıyorum ve sikinin pantolonuna baskı yaptığını fark ediyorum.

"Tamamdır." Masasının etrafında dönüp üst çekmecesinden para alırken bir kez başını sallıyor. Kapıda benimle tekrar buluşuyor ve bana birkaç bin dolar gibi görünen bir şey teklif ediyor - kesinlikle on ya da yirmi bin değil.

"Bu, size kazancınıza mal olduğum için bu geceyi karşılamak için bir ödeme. İş tanımını belirledikten sonra, ikramiye yeni bir sözleşmeyle gelecek. Bir şartım var. Sana mesaj attığımda cevap bekliyorum."

Ağzım açık kaldı. "Ne iş yaptığım umurunda değil mi?" "Hayır. Sadece bir randevu ve seni yerden kaldırmak istiyorum"

Bu durum kafamı o kadar karıştırdı ki nereden başlayacağımı bilemiyorum ama kendimi ayağımdan vurmamam gerektiğini de biliyorum. Çılgınca olabilir ve patronum kesinlikle akli dengesi yerinde değil ama bu tür bir paraya hayır diyemem.

Ona elimi uzattım. Şaşkınlıkla bakıyor ama sonra tutuyor ve anlaşma için el sıkışıyoruz. "Seninle iş yapmak bir zevkti demek isterdim ama ikimiz de bunun bir yalan olduğunu biliyoruz. Hâlâ senden nefret ediyorum."

Ağzının köşesi yukarı kalkıyor, o mavi gözler sanki ruhuma bakıyor. "Randevumuzu dört gözle bekliyorum, Posie."

Elini bırakıyorum ve yutkunuyorum. Az önce şeytanla bir anlaşma yapmışım gibi hissediyorum. Dönüp kapıyı açmaya gidiyorum ve kitabı elime alıyorum. "Bu da bende kalacak."

Kapıyı açtığımda, elleri ceplerinde duvara yaslanmış ikizleri görünce betim benzim attı. Beni bir aşağı bir yukarı süzüyorlar ve Dutton'ın sesi omzumun üzerinden gürlüyor. "Siz ikiniz içeri girin."

Daha iri olan selamlamak için başını eğerken kıkırdıyor. Diğeri beni bir tür tehditmişim gibi değerlendiriyor gibi görünüyor.

Orada ne kadar durdular?

Dinliyorlar mıydı?

değil.

Eve gitmek üzere eşyalarımı toplamak için arka tarafa yöneldim. Doğru şeyi mi yaptığımı yoksa hayatımı bir psikopata mı teslim ettiğimi anlamam gerekiyor.

Desie

"S şekerleme!" Bentley bir başka iskambil oyununda beni yenerken kıkırdıyor. "Çok hızlısın! Ama kimin hızlı olduğunu biliyorum..." Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Gıdıklıyor!" Ben gıdıklama saldırısı başlatırken o ciyaklıyor

Onu. Büyük kaçışını yapmaya çalışırken ileri geri tekmeliyor. "Dur, anne! Patlayacağım!" diye kısa nefesler alıyor. I

Onu kucaklayın ve yanaklarına öpücükler kondurun. Bu çocuk çok sevimli. Bana sokuluyor ve ben de oturma odasında yere oturup kanepeye yaslanarak onu kucaklarken huzurun tadını çıkarıyorum.

"Bana doğum günüm için aldığın yeni oyunu oynayabilir miyiz?" diye soruyor heyecanla.

"Devam et!" Onu cesaretlendiriyorum ve ben kartları temizlerken zevkle ciyaklıyor.

Bugün izin günüm ve bunu en sevdiğim küçük oğlumla geçirmeyi planlıyorum.

Bentley meşgulken kendime bir fincan kahve daha yapmaya gidiyorum, büyük olasılıkla masa oyununu oturma odasına taşıyabilmek için odasının zemininden temizliyor.

Çaydanlığı açıyorum ve aklım hemen dün gecedен beri etrafında dans ettiği aynı şeye geri dönüyor. Dutton Taylor. Ona bir şey borçlu olma fikri hoşuma gitmiyor. Ama çekici paketini de inkar edemem.

Bentley ve ben Manhattan'daki hayatımızın tadını çıkarabilelim diye her şeyi bir araya getirmek için elimden gelenin en iyisini yaptım ama bunun masraflı olduğunu da inkâr edemem. Dutton'dan alacağım işe başlama ikramiyesini ve onu nasıl harcayabileceğimi düşünüyorum.

Çoğunu biriktireceğim ama belki de sonunda kendime bir karyola alabileceğim. Bu düşünce, evi daha ev gibi hissettirmek için eve ekleyebileceğim her şeyi gözümün önüne getiriyor.

Hazır kahveyi bardağıma döküp karıştırıyorum. İki yıldır gözüme kestirdiğim espresso makinesini bile alamadım. Ama Bentley ihtiyacı olan her şeye sahip olduğu sürece bunların hiçbir önemi yokmuş gibi görünüyordu.

Başımı arkaya eğip iç çekiyorum.

Dutton için ne iş yapabilirim? Kişisel asistanı olmak istemiyorum çünkü bu, o pislikle çok fazla zaman geçirmemi gerektirir. Sol tarafımdaki dizüstü bilgisayarına bakıyorum ve aklıma bir fikir geliyor. Son zamanlarda grafik tasarıma geri döndüm ve sosyal medyaya olan ilgim yeniden alevlendi. Belki orada bir şeyler sunabilirim? Yani, müşterilerle uğraşmak zorunda kalmamayı tercih ederim, bu yüzden belki yaratıcı bir ofis işi hoşuma gidebilir.

Zihnim bir sürü fikirle dolup taşmaya başladı. Kahvemi alıp oturma odasına dönüyorum ve yeni Instagram hesabımı açıyorum. Sadece diğer insanların ne yaptığını kontrol edebilmek için açmıştım. Kahvemden bir yudum alıp yeni arkadaşlık isteğine bakarken kaşlarım çatılıyor.

Amy orada sahip olduğum tek arkadaşım. Profilim engellenmiş ve gerçek adımla değil ama yeni bir arkadaşlık isteğim var. Dutton Taylor'ın beni arkadaş olarak eklemeye çalıştığını görünce çenem çözülüyor.

Oh, siktir git.

Cesedimi çiğnemen lazım.

Gün boyunca bana gönderdiği tüm mesajlar elimde olduğu için arkadaşlık isteğini görmezden gelerek telefonumu cebime koyuyorum. Eninde sonunda bu durumu kendi şartlarımla nasıl ele alacağıma karar verdiğimde onlara cevap vereceğim.

Bentley oyunu oturma odasına kurarken, "Bak, ne kadar havalı, değil mi?" diyor. Mutfak masamız olmasına rağmen yere oturuyorum. Yerde oyun oynamanın her zaman rahatlatıcı bir yanı olmuştur. Belki de beni çocukluğuma, ailemin yanına götürdüğü içindir. Her Noel'de oyun oynardık. Ben de aynı geleneğe bağlı kaldım ama her zamanın oyun için iyi bir zaman olduğuna karar verdim.

"Bu çok havalı!" Gülümseyerek söylüyorum. "Dün gece Amy ile bunu oynadın mı?"

Başını sallıyor. "Evet, beş yaşında bir çocuk için fazla zeki olduğumu söyledi," diyor gururla. "Komşu kızdan oynamasını isteyebilir miyiz diye sordum ama çok geç olduğunu söyledi."

Gülümsüyorum ama boğazıma bir şey düğümleniyor. Bentley'e sosyalleşmesi için daha fazla fırsat vermediğim için kendimi hep kötü hissediyorum. Gerçekten hiç arkadaşı yok ve herhangi bir okul masrafını karşılayamadım. Doğru sosyal ortamda gelişeceğini biliyorum.

Kahveyi bırakırken yutkunuyorum. "Yaşıtlarınla birlikte okula gideceğin için heyecanlı mısın?" Ona usulca soruyorum.

Başını kaldırıyor, iri kahverengi gözleri parlıyor. "Evet! Ama umarım herkes beni sever."

Kalbim düşüyor ve binlerce parçaya ayrılıyor. "Nasıl yapamazlar? En havalısı sensin!"

Masa oyununa dönüp bakarken kıkırdıyor. "Bunu söylemek zorundasın çünkü sen benim annemsin," diyor hafifçe kızarak. Gülümsememi gizliyorum.

Anaokuluna başlamasına sadece birkaç hafta kaldı ve onun için heyecanlı olduğum kadar korkuyorum da. Daha fazla para biriktirmek için okul saatlerinde yarı zamanlı bir işe girmeyi planlıyordum, ancak Dutton'ın teklifiyle, başka bir yerde kazanabileceğim her şeyin neredeyse üç katını kazanacağım. Yeterince para biriktirebilirim belki bir sonraki yıl Bentley'i özel bir okula yazdırabilirim.

"Yeni masa oyunumu okula getirebilecek miyim?" Bentley soruyor.

"Öğretmene sorabiliriz."

"Öğretmenin adı ne?" diye soruyor.

"Henüz bilmiyorum. Birlikte öğrenmemiz gerekecek," diyorum ve sanki işbirliği içindeymişiz gibi kıkırdıyor ve kahkahası endişelerimi gidermek için her şeyi yapıyor.

Önceliğim her zaman bu çocuk oldu ve olacak. Geleceği için ihtiyacı olan parayı biriktirmek için elimden geleni yapacağım.

Birdenbire Dutton'ın teklifi o kadar da kötü görünmemeye başladı.

Bu sadece bir randevu ve ne zaman gerçekleşmesi gerektiğini hiç belirtmedi.

CKAPTER 14

Dutten

"I Bir randevuya çıkacağını duydum," diyor Eli arkama otururken. Onu görmezden gelmeyi seçiyorum.

On kadın ve dört erkekten oluşan bir sıra iç çamaşırlarıyla önümde duruyor. I

Satılabilir durumda olduklarından emin olmak için her birini değerlendirir. "Babanın bu tarihten haberi var mı?" diye soruyor.

"Baban tüm faaliyetlerinden haberdar mı?" İşaretle sordum. Onun maskaralıklarını ısırdığımı fark edince gözlerimi kaçırıyorum. "Sutyenini çıkar," diyorum son kadına.

Yutkunuyor ama dediğimi yapıyor. Sıradakine geçmiyorum, önümdeki 1.80 boyundaki kadına bakıyorum. Onun üzerinde duruyorum ve belli ki gözünü korkutuyorum. Genelde bundan beslenirim ama burada değil. Burada değil.

"Bundan emin misiniz?" Kadına soruyorum. Bana bakıyor, çilli yüz hatları genç ve masum. "Bu hizmetler karşılığında hepiniz yüklü bir miktar alacaksınız ama vazgeçmenizde bir sakınca yok."

Bekâret müzayedeleri babamın otuz yılı aşkın süredir yürüttüğü bir iş. Anya ve Alek Ivanov ile onların bölgesinde iş yapmak için anlaştı çünkü Manhattan'daki diğer tüm karaborsa müzayedelerine onlar ev sahipliği yapıyor. Karşılığında küçük bir pay alıyorlar. En çok bakireler kazanıyor.

Müzayedeleri, belirli fantezileri olan incelenmiş müşterilerle güvenli bir şekilde yürütüyoruz. Güvenlik odanın dışında sağlanıyor ve bu gece

On dört kişi bekaletleri alınmış olarak ayrılacak. Yaşları farklı, ama para için ne kadar çaresiz olurlarsa olsunlar, tam olarak hazır olmayanları her zaman hızlı bir şekilde koparırım.

Kız yutkunuyor.

"Bizi yalnız bırakın," diyorum diğerk adaylara. Önümdeki kızın kafası karışıyor ama kıpırdamıyor. Odada sadece Eli kaldı.

"Lütfen. Paraya ihtiyacım var," dedi, neredeyse gözleri yaşarak. Daha yirmi bir yaşına yeni basmıştı ama kız bir yavru kuş kadar ürkekti. Bu, daha pahalıya satılacağı anlamına geliyor çünkü masum tipler her zaman en pahalıya satılır.

"Paranın, birilerinin sizden alması ve bu süreçte bedeninizi kullanması pahasına gelmesine hazır olduğunuza emin misiniz?" Klinik olarak soruyorum. İrkildi. Ses tonumu yumuşatmak için elimden geleni yapıyorum.

"Bunu yapmak zorunda değilsin. Para kazanmak için tek seçeneğın bu değil," dediğimde alt dudağı titriyor. "Eğer bu kararla güçleneceğini düşünmüyorsan, o zaman gitmelisin. Burada güvendesin ama seni hiçbir şey yapmaya zorlamayacağız." Eğildim ve sütyenini yerden aldım.

Parayı ona uzattığımda gözyaşları yanaklarından süzölmeye başladı. "Küçük kız kardeşime yardım etmek için paraya ihtiyacım var. Kemoterapiye ihtiyacı var. Eğer bulamazsak... o zaman-" Cümlesini bitiremedi.

"Corinne," diye yüksek sesle sesleniyorum, tüm bekâret müzayedelerimi planlayan asistanıma. "Lütfen eşyalarını toplaması için ona eşlik edin."

"Hayır, lütfen-" Soğuk bakışlarım üzerine indiğinde kızın ağzı hemen kapanıyor.

Devam ediyorum. "Elimizde hangi işler var bir bak. Belki de çalıştığı süre boyunca ödenecek bir avans ayarlayabiliriz."

Kadın şaşırmış görünüyor ama hıçkırıklarını tutmaya çalışarak "Teşekkür ederim" diyor ve aceleyle odadan çıkıyor.

"Evet, efendim," diyor Corinne. Elimi sallayarak onu gönderiyorum ve yaralı kaşlarını kaldıran kuzenimle tekrar yüzleşiyorum.

"Vay, vay, vay. Birileri yumuşamaya başlamamış mı?" diyerek beni ofisime kadar takip etti.

"Bunu senden duymama gerek yok," diye azarlıyorum masamın arkasına otururken. Birçok ofisim var ama son zamanlarda Pearl'dekini en sevdiğim ofis olarak görüyorum. Büyük olasılıkla bana bir şeyler fırlatmanın uygun olduğunu düşünen küçük bir canavar şeklinde bana eğlence getirdiğı için.

"Touché." Yüzüğüne bakıyor ve karşımdaki koltuğa otururken sırtıyor. İkimize birer bardak viski koyarken bu aşk budalasına gözlerimi devirmemeye çalışıyorum.

Bana evliliğin aklınızı ve hırsınızı kaybettiğiniz bir sözleşmeden başka bir şey olmadığını söylemeye çalışan hiç kimse beni ikna edemez.

Siktiğimin amı kırbaçlı pisliği.

Gerçi bunu dile getirsem bana silah çekerdi.

"Evlilik hayatı nasıl gidiyor?" Umurumda değil; kendime odaklanmaktan kaçınmayı tercih ederim. Instagram'daki arkadaşlık isteğime hâlâ yanıt vermediğini görünce sinirlenerek telefonuma bakıyorum. O lanet uygulamaya neredeyse hiç girmiyorum ve sadece bir ekibin benim için yönettiği halkla ilişkiler amaçları için kullanıyorum. Ama beni eklememesi beni nedense çok sinirlendiriyor. Sanki her küçük şeyde benimle kavga etmek için elinden geleni yapıyor. Ben ona yaklaşmaya çalıştıkça o daha çok direniyor. Ve bu beni deli ediyor. Daha önce hiçbir kadınla böyle bir sorun yaşamamıştım.

"İnanılmaz. Ona kafayı takmış durumdayım," diyor Eli hiç tereddüt etmeden.

"Anlayabiliyorum," diye cevap veriyorum, son mesajıma bakarken telefonumla dikkatim dağılıyor

Posie'nin cevap vermesini bekliyorum. Bir saat önce ona bu akşam benimle yemekte buluşmasını söyleyen bir mesaj göndermişim ama hâlâ cevap vermedi. İşte o zaman Eli'nin sessizliğini fark edip başımı kaldırıyorum. "Ne?"

"Kıskandın mı?" diye soruyor sandalyesinde öne doğru eğilerek.

Kasıtlı olarak damarıma basmaya çalıştığını anlayabiliyorum. Aslında ben de bu konuda inanılmaz yetenekliyim. İnsanları kızdırmak en iyi yaptığımız şeydir. Gözüme kestirdiğim kadının bunu bana yapması hoşuma gitmiyor.

"Hayır."

"İlginç. Çünkü belli bir kulüpte sarışın bir kız hakkında söylentiler duymuştum..."

Ona kaşlarımı kaldırıyorum. Haberler hızlı yayılıyor. "İkizler ne dedi?" Homurdanıyorum.

"Bir dansçının yanında garip davranıyormuşsun."

"Size söyledim; onu ve Boston Delinquents kulübüyle olan ilişkisini takip ediyorum."

"Hepsi bu kadar mı?" diye soruyor. "Çünkü onun hakkında bilgi almak için Will'i tuttuğundan henüz bahsetmedin. Ve bu senin yapacağın bir şey değil. Genelde en verimli yolu seçersin, peki neden bu işi bizzat araştırıyorsun?"

"Sana göz kulak olduğum için bana teşekkür etmen mu?" Ben soruyorum.

Omuz silkiyor. "Boston Delinquents'ın bir sorun olacağını sanmıyorum. Yeni başkanları Waylon Striker ile birkaç hafta önce görüştüm ve müzakerelerin ortasındayız. Henüz hiçbir şey kesinleşmedi ve ben onların yerinde olsaydım, kesinlikle yapabileceğim yerlere casuslar yerleştirirdim. Ama sanırım bir anlaşmaya vardık."

"İşte tam da bu yüzden bu işin aslını öğrenmem gerekiyor," diyorum ve telefonuma dönüp bakıyorum.

Eli ikna olmuş görünmüyor. "Hawke onun çok güzel olduğunu söyledi."

Elini oynatmamaya ve ona tepki vermemeye çalışırken çenemi sıkıyorum. "Hawke deliği olan her şeyi becerir, bu yüzden ona bu sefer geri çekilmesini söyle," diye kestirip atıyorum.

"Bu kulağa çok sahiplenici geliyor." Bana mizahsız bir gülümseme veriyor. Telefonum çalıyor ve hemen ona bakıyorum.

Posie: Hayır

İki basit harf güçlü bir ifadeye dönüşmüştü. En sevdiği kelime.

Hemen cevap veriyorum.

Ben: Bir randevuyu kabul ettin.

Eli, "Evet, geçen gün sakso çektim," diyor ama ben dikkatimi vermiyorum.

"Bu çok güzel," diyorum, telefonuma konsantre olarak. Dans eden noktalar beliriyor, sonra kayboluyor.

"Ya da belki de sakso çekmek isteyen sendin," diye ekliyor.

Ne zaman olacağını kabul etmedim. Bu gece meşgulüm.

Meşgul mü? Neyle? Ya da kiminle? Cevap vereceğim ama ne diyeceğimi bilemiyorum. Söylediğimi yapmıyor ve bu sefer gerçekten sordum... bir nevi.

"Dur tahmin edeyim, sarışın olan." Bu sefer ona baktım.

"Neden birinin sikinden bahsediyorsun?" "Demek dinliyordun." Başını sallıyor.

"Benimle çıkmayı kabul etti, sonra vazgeçti," diyorum ona, sonunda telefonumu yere atarak. "Bu kadınla nasıl başa çıkacağımı gerçekten bilemiyorum. Her zamanki itaat taktiklerim işe yaramıyor gibi görünüyor.

Çalışıyorum. Gözdağı işe yaramadığında ve işkenceye başvuramadığınızda ne yaparsınız?"

"Bekle. Geri sar. Yani gerçekten bir kıza çıkma mı teklif ettin?" Sesi şaşkın geliyor. "Bunu en son ne zaman yaptın?"

"Asla."

"Kesinlikle."

"şey, onu becermeme izin vermedi. Ben de bilgi alabilmek için bir sonraki en iyi seçeneğin akşam yemeği olacağını düşündüm."

"Hmmm." Yüz hatlarında bilmiş bir gülümseme beliriyor. Yüzündeki o kibirli gülümsemeyi silmek istiyorum.

"Bunu senin için yapıyorum, unuttun mu?" Telefonu çalarken ona hatırlatıyorum. "Tabii ki. Kesinlikle beni düşünüyorsun, sikini değil." O telefona cevap vermek için ayağa kalktığında gülüyor. Ses tonu hemen değişiyor ve hattın diğer ucundakinin kim olduğunu anlıyorum: karısı. Başlangıçta Jewel'ın en büyük hayranı olmasam da, tanıştıklarında Eli'ı hedef alan bir tetikçi olduğu için, şimdi onu sevmesine saygı duyuyorum. Yine de hepimizden daha iyi nişancı olmasından hoşlanmıyorum.

"Gitmem gerek," diyor dalgın bir şekilde, telefonu hâlâ kulağında tutarak. "Neden ona iek göndermiyorsun?"

Telefondan Jewel'in sesi geliyor. "Ya da bir silah. Hediye olarak silahları . Bekle. Dutton biriyle mi çıkıyor?"

"oğu kadının senin türünden hediyeleri seveceğini sanmıyorum, Kedicik."

Bu ailede dedikodunun bu kadar çabuk yayılmasına gözlerimi deviriyorum. Orman yangını gibi.

Yine de kendimi bir noktaya değinmek için homurdanırken buluyorum. "Ona iek alsaydım, çiçekleri atardı."

Eli ayrılırken, "Tamam, eğer seninle bir yerde buluşmazsa akşam yemeğini ona götür," diye önerir.

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor çünkü Eli'dan ya da ikizlerden kesinlikle flört tavsiyesi almıyor olsam da nerisi hiç de fena değil.

Sanırım ona yemek getireceğim.

KISIM 15

Desie

I Kapım çalındığında bulaşıkları yıkıyordum. Kaşlarım çatılıyor çünkü akşamın sekizi bir teslimat şoförü için çok geç bir saat.

Bir kapı daha çaldı ve lanet ettim. Eğer kişi bu kadar ısrarcı olmasaydı ve Bentley'i uyandırmasından endişe etmeseydim bırakırdım.

Sopayı kapımın yanına koyuyorum ve kendimi üçüncü kez çalmaya hazırlıyorum. Kapıyı açıyorum ve Dutton'ın orada durduğunu görünce sol gözüm seğiriyor, podyumdan yeni çıkmış gibi görünüyor, kafasının üzerinde olmasını tercih ettiğim büyük kahverengi bir çanta tutuyor. Çünkü, lanet olsun, çekilmez bir pislik için fazla iyi görünüyor.

Beni kızdırmaya çalışmadığı sürece kaşlarını çatmasının yüzüne kalıcı olarak kazındığına yemin edebilirim.

Bu adam hiç gülümsüyor mu?

Onu sadece sırtırken gördüm.

Sanırım çok fazla şey bekleyemem. Psikopatın teki olduğuna eminim.

"Burada ne yapıyorsun?" Sopamı göstererek soruyorum.

Elindeki poşeti havaya kaldırıyor ve burnuma hoş bir yemek kokusu çarpıyor.

İnatçı orospu çocuğu hayır cevabını kabul etmiyor.

Bakışlarımı ona dikiyorum. "Bunu ben istemedim. Sana meşgul olduğumu söyledim. Çocukken o kadar şımarık mıydın ki, hayır denmesi düşüncesi bile senin için bir sapkınlık gibi bir şey oldu?"

Ağzının köşesi yukarı kalkıyor. "Henüz benim sapkınlıklarım hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, tatlım. Ama tartışmaya açıksan memnuniyetle detaylandırırım."

"Verendamdan defolup gitmenle ilgili kısa tartışmayı atlamak istiyorum."

Gülmüyor olabilir ama bakışlarında o anki mizahın pırıltılarını görebiliyorum. Bu muamma adamı anlamıyorum. Buzdan kalkanı o kadar yüksek ki, bir kişiliği olduğunu kimsenin bilmesini istemiyor mu? Öte yandan, gerçekten bir kişiliği olmaması da kuvvetle muhtemel. Baş belası olmak ve insanları kızdırmak dışında, ki bu konuda çok iyi.

"Seni beslememe izin ver," diye teşvik ediyor.

"Hayır." Bentley duyar ya da kafasını odasından çıkarır diye kapıyı daha da kapatıyorum.

Dutton boynunu iki yana sallıyor ve sakın kalmaya çalışıyormuş gibi dudaklarını yalıyor.

, biri yine o büyük "hayır" kelimesini kullandı. Sapık.

"Burada kibar davranıyorum ve kibarlık çok aşına olduğum bir şey değil" diyor.

"Güzel, ben de değilim." Kapıyı itmek için geri adım attım ama ayağıyla durdurdu. Sinirli bir şekilde içimi çektim. "Sana söyledim; senin yemeğini istemiyorum. Zaten yedim ve evime girmene izin yok."

"Al şu lanet yemeği o zaman," diye tersliyor. Sonra boğazını temizler ve başka tarafa bakar. "Özür dilerim."

Çenem düştü. "O da neydi?"

Bakışları bir süre yerde kaldıktan sonra, sanki yüzüme karşı özür dilemek istercesine tekrar bana bakıyor. "Lütfen yemeği alın."

Çantaya bakıyorum. Eğer onu alırsam, gerçekten . "Onu zehirledin mi?"

"Hayır." Bunu düşündüğüme bile inanamıyormuş gibi alay ediyor. "Tamam, içine tükürdün mü?"

"Sadece şu lanet yemeği al," diyor ve yemeği bana doğru itiyor.

"Tamam." Ondan alıyorum ve bana uzatırken parmaklarımız birbirine değiyor. Bana verdiği kıvılcımdan nefret ediyorum. Beni bacaklarımın arasındaki anılarla dolduruyor. Beni bir kapıya doğru bastırması.

Bana bakışından aynı şeyi düşündüğümüzü anlayabiliyorum. Ben çantayı kendime doğru çekmeye çalışırken, o çantayı tutuyor.

"Tatlı istiyorum," diyor.

"Ben de bir milyon dolar istiyorum, ama hepimiz istediğimizi elde edemeyiz," diye cevap veriyorum, çantayı elinden çekip alarak. Hay sikeyim. Bu adama her dokunduğumda ya da onun yakınında olduğumda tellerim birbirine karışıyor. "İyi geceler patron."

"Bana Dutton diyebilirsin." Ayağını kapı aralığından dışarı atmaya çalışırken gözlerimi deviriyorum. "Bekle. Bir şey daha var," diyor ayağını kapının aralığına sıkıştırarak.

İçimi çekiyorum, bıkkınlıkla ve kaşlarımı beklentiyle kaldırıyorum. "Neden beni Instagram'da eklemiyorsun?"

Sanki dünya bu sorunun saçmalığında duruyormuş gibi geliyor. Bu herif gerçek mi? Neden oyuncaklarımı paylaşmayacağımı söylediğim cesaretsiz bir çocuğa benziyor? Ayağını tekmeleyerek yoldan çekiyorum ve "İyi geceler Bay Taylor" diyerek kapıyı çarpıyorum.

"Ya da bu işe yarar," diye mırıldandığını duyuyorum kapının diğer tarafından. "Bu randevu sayılmaz. O iki kişiyi kapsıyor."

Kapıdan uzaklaşırken, "Evet, bu gece sen ve elin de olabilir," diye karşılık veriyorum.

Oturma odasının penceresinden dışarı bakıyorum ve dönüp arabasına doğru yürümesini izliyorum.

Dutton Taylor'la başa çıkmak için bir el kitabı olsaydı, beyninin nasıl çalıştığını anlayabilmek için baştan sona okurdum.

Mutfakta poşeti açtığımda, koku beni *çok* etkiliyor. Nefis. Son birkaç gecedir tavuk nugget pişiriyorum, bu yüzden bunun dışında şey kazanmaktır.

Her bir kabı çekiyorum ve beş yıldızlı bir restorandan geldiğini bildiğim yiyecekler buluyorum. Hangi tabağın onun için olduğunu merak ediyorum. Aslında kimin umurunda? Artık ikisi de benim.

KISIM 16

Desie

Dutton önümüzdeki iki hafta boyunca bana sürekli mesaj attı. Sadece işle ilgili olanlara cevap veriyorum. Sadece onunla birlikteyken Bentley'e odaklanmayı seçiyorum. Bunun sağlıklı bir yol biliyorum, Ama ailem öldüğünden beri o benim her şeyim ve tek ailem oldu. Ölüm yıldönümleri yaklaşırken, kendimi duygusal hissediyorum. Mezarlarına gitmeyeli altı yıldan fazla oldu ve yardım edemiyorum ama gidip onlarla vakit geçirmek istiyorum. Çok ruhani bir insan değilim ama kimse beni dinlemese bile hayatım hakkında onları bilgilendirmek için gidebileceğim bir yer olduğunu bilmek beni rahatlatıyor. Bentley ve benim için inşa ettiğim şeyle gurur duymalarını istiyorum.

Bu yüzden Bentley'nin her zaman yanında oldum. Hayat çok kısa ve birlikte mümkün olduğunca çok anımız olsun istiyorum. Erkekler gelip geçicidir, ama aile... hayat budur.

Gündüz vakti kulübe girdim ki bunu daha önce hiç yapmadığımı söyleyebilirim. Amy bugün bebek bakıcılığı için boştu ve önümüzdeki haftadan itibaren Bentley resmi olarak haftada birkaç gün anaokuluna başlayacak, bu yüzden iş için mükemmel olabileceğini düşündüm.

Artık akşamları çalışmayacağım için Amy'ye o kadar ihtiyacım olmayabilir ama belki biraz daha fazla dışarı çıkabilirim. Maaşım arttığına göre belki haftada bir akşam yemeği falan.

Dutton ve ben, görmezden geldiğim çeşitli mesajlar arasında bir konuda anlaştık. Artık resmi olarak kulübün sosyal medyasını yönetmek için işe alındım ve

web sitesi. Ayrıca özel rezervasyonları da yönetiyorum. Bu kulüp özel olduğu için tanıtımını yapmamın önünde bir engel var çünkü herkese açık değıl. Ama sonra bu meydan okumadan keyif almaya başladım ve beynim fikirlerle dolup taşmaya başladı.

Bugün resmi olarak yeni görevimdeki ilk günüm. İşe başlama ikramiyemi bu hafta aldım ve çoklu sıfırları gördüğümde neredeyse devriliyordum diyelim. Bazıları için çok para olmayabilir ama benim için yirmi bin çok para.

Alışveriş sepetimde yeni karyola ile oturmuş, satın alma konusunda düşüncesizce davranıp davranmadığımı merak ediyordum. Bentley için alışveriş yapmaya o kadar alışmışım ki kendim için savurganlık yapmak garip geliyor. Yine de kahve makinesini aldım.

Yakın zamanda taşınmayı planlamıyorum. Küçük evimi seviyorum ve şu anda ikimizin de işine yarıyor, bu yüzden kendimi karyola almanın tamamen haklı olduğuna ikna ediyorum. Aptalca geliyor ama uzun zamandır kendim için bir şey yapmamıştım.

Paula gülümseyerek, "Erken gelmişsiniz," diyor. "Terfi için tebrikler. Neler yapacağını görmek için sabırsızlanıyorum."

Paula hayatıma doğru zamanda girdi. Geç kalmam konusunda başımın etini yemiş olabilir ama beni işe aldığı ve bu işi bana sağladığı için her zaman minnettar oldum.

"Teşekkürler. Yeni pozisyon için seni terk ettiğim için kızgın değıl misin?" diye sordum.

Bana bir el salladı. "Tanrım, hayır. O işi yapıyordum ve fena halde başarısız oluyordum. Dutton'a her şeyi yapamayacağımı söyledim, bu yüzden yardımınız için teşekkür ederim."

"Size yeni bir fikir sunmak istiyorum. Sosyal medyada yayınlamak üzere kızların bir fotoğraf çekimini yapmak istiyorum. Sadece normal üyelerin kullanabileceğı özel bir abonelik için olacak. Belki kadınların yüzlerini göstermeyebiliriz, böylece yeniden paylaşılsa, gizlilik maddelerine rağmen kızlar korunmuş olur. Sosyal medyayı bunun için bir teaser olarak kullanabiliriz."

"Müstehcen hiçbir şeyin onaylanmayacağını biliyorsun," diye hatırlatıyor bana. "Evet, çıplaklık yok ama ben daha çok yüzler olmasın diye düşünüyordum,

Sadece vücutları ve iç çamaşırları ya da seksi kıyafetler. Ayrıca Honey'deki yeni iç çamaşırı serisini de tanıtacak. Satın almak için portföye erişene kadar alay etmek olacak. Müşterilerimizin çoğı ayaklara ve diğerkarışıklıklara ilgi duyuyor."

Gülüyor çünkü gerçek bu. Özel danslar sırasında birçok garip istek aldık. Dürüst olmak gerekirse, bir erkek için para almayı umursamıyorum.

Ayaklarıma masaj yap. Kızlardan bazıları bunun için bir uygulamaya girmeyi bile düşündü, ancak Dutton'ın kadınlara imzalattığı sözleşme nedeniyle, vücutlarını sattıkları başka bir siteye ya da benzeri bir şeye katılamıyorlar - bu şekilde, bunu güvenli bir şekilde yapabilirler.

Paula düşünerek çenesini kaşıyor.

"İzleyicilerimizin çoğu zaten erkek," diye hatırlatıyorum ona. "Bu yüzden onlara hitap eden bir şeyler yapmalıyız. Mevcut gönderilerimiz onlar için hiçbir şey yapmıyor; metin gönderileri ve sıkıcı resimler."

"Anlıyorum, anlıyorum." Başını sallıyor. "Normalde bunu Bay Taylor'a iletin derdim ama bence bir şeyler bulmuşsunuz, elinizden geleni yapın, bir dahaki gelişinde kendisine sunarız. Ve bunu ödeyecek kredi kartım da var." Birbirimize muzipçe gülümsüyoruz.

Buradayken kullanabileceğimi söylediği ofise girdim. Çoğunlukla evden çalışmama izin var ama bazı işler için gelmem gerekecek. Diğer tek ofis Dutton'ınki ve patronunkini kullanmayı planlamıyorum, gerçi onun telefonunun daha iyi çektiğini duymuştum.

Onu nasıl karşılayacağımdan emin değilim. Ya da benden ne istediğinden.

Beni yiyor - ki bu konuda A+ alıyor - beni diğer işimden kovuyor ve yeni bir pozisyona yerleştiriyor, sonra onunla çıkmamı talep ediyor ve hayır dediğimde kapıma yemekle geliyor. Ve şimdi onu iki haftadır görmüyorum.

Bu beni o da rahatsız etmiyor, ama kamçı darbesi çok fazla.

Ama tüm dünyanın kendi etrafında dönmesine alışmış bir adamdan da bu beklenirdi.

Umarım beni rahat bırakır da işimi yapabilirim.

Bir hevesle iş rolümü değiştirmiş olsa da, kıcıımı sallamakta da aynı derecede harika olsam da, bu iş için en iyi kişi olduğumu ona kanıtlayacağım.

KISIM 17

Dutten

I Neredeyse iki haftadır yoktum. Yeni bir iş girişimini sona seyahatimin son akşamı. Yeni iş ortağımı en son açtığım beyler kulübüne götürdükten sonra , o görünüyor uyuşturucu ticareti yapma fırsatından etkilendi.

İtalya'da, Monti ailesinin erişim alanı içinde yakın çalışıyorum. Crue ve Eli New York'ta görev yapıyor olsalar da, onların etkisi ve büyükbabamın onlardan önce yaptığı çalışmalar sayesinde burada işler hızla gelişiyor. Bu seyahatleri, işleri yürütmeleri için görevlendirdiğimiz kişilerin ailenin hükümranlılığını sürdürecek ve kârı tüm zamanların en yüksek seviyesinde tutacak kadar verimli olmalarını sağlamak için yapıyorum.

Gerçekçi olmak gerekirse, işleri daha kişisel olarak yürütmek için buraya taşınmalıyım, ancak New York'taki aileme bağlılığım var, bu yüzden ara buraya uçmak zorunda kalacağım.

Paulo, burada bizim için her şeyi demir yumrukla yöneten adam, arkamda duruyor. Bir seksen boyunda, herkesin korktuğu dövmeli bir İtalyan şeytani.

Üç katlı malikanelerimden birine bitişik olan ofisimdeyiz. Çoğu iş toplantısını kulüplerimde yapmaktan hoşlansam da, bu gece iki ucu keskin bir anlaşma var.

Yeni iş ortağımın elini sıkıyorum ve o gidene kadar bekleyip bir viski kendime, bir tane de Paulo'ya dolduruyorum. İş yerinde asla içki içmez ama yine de bana teşekkür ediyor.

"Buradalar mı?" Ölümcül bir vızıltı tenime yayılırken soruyorum. Çok ciddiye aldığımız bir konu da personelimizin güvenliğidir. Seks endüstrisi tehlikeli bir yer olabilir ve bazı alçakça anlaşmaların üstünde olmasam da, personelimin güvenliği mutlaktır. Babamın bana öğrettiği her şeyin temeli budur. Çoğunlukla kadın çalışanlara ve küçük bir kız kardeşe sahip olduğumdan, tüm suistimal eylemlerini ciddiye alıyorum.

"Evet," diyor Paulo, evdeki en sevdiğim odalardan birine doğru ilerlerken. Diğer güvenlikçilerimden biri beklenti içinde kapıyı açıyor. Ağzı bağlanmış ve sandalyelere bağlanmış iki çıplak adamı gösterirken viskiden bir yudum alıyorum. Altlarına plastik muşambalar gerilmişti. Ben içeri girdiğimde gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Beyler, görünüşe göre yapmamız gereken bir iş var," diyorum viskimi solumdaki küçük tepsiye koyarken. Yanında çeşitli boyutlarda üç bıçak var. Her birine bir süre baktıktan sonra en beğendiğimi seçiyorum.

Paulo kapının arkasında dururken iki elini de arkasına koymuş, ilgiyle izliyor. Adamlar ağızlarındaki tıkaçlarla konuşmaya çalışıyorlar ama özür dilemeleri umurumda değil çünkü yaptıkları affedilemez.

İkisi de korkudan titriyor. Biri çoktan altına işedi. Kollarımı sıvadım.

Kendimi hiçbir zaman bir sanatçı olarak görmedim ama ete mesaj kazımanın keyfini ve yaratıcılığını keşfettiğimde asla arkama bakmadım. Henüz on dört yaşındayken kız kardeşimi arabasına bindirmeye çalışan on sekiz yaşındaki bir adamın göğsünü oyduğumda on beş yaşındaydım. Bu, ikizlerle tanışmadan hemen önce Eli ile birlikte yaptığımız ilk avdı.

Eli düpedüz işkenceden hoşlanırken, ben sanatımda daha klinik bir yaklaşımı tercih ediyorum. Öldükten sonra bile onları utandıracak bir şey bırakıyorum. Tabii sonrasında cesedi bulan olmaz.

"Dansçılarımızdan birine ilaç verdiğini ve onu gece için bir müşteriye sattığını öğrendim." Paulo, kız bu konuda ona dert yandığı anda konuyu bana açtı ve o zamandan beri temizlik işleriyle uğraşıyoruz. Bu olayın gerçekleşebilmesinin tek nedeni bu ikisinin kiralık güvenlik görevlisi olmasıydı. Bunun gerçek olduğunu biliyorum çünkü onlara bu eylem için yüklü miktarda ödeme yapan müşteriyi çoktan araştırdım ve ondan kurtuldum. İşe aldığım herkesi incelerim, ancak bazen bunlar gibi hamamböcekleri çatlakların arasına düşer.

Bıçağın kenarını düşünceli bir şekilde çeneme vuruyorum. Göğüslerine ne kazımalıyım? İlk adamın etini dikkatlice keserek "R" harfiyle başlıyorum. Göğsünü derinlemesine oyarken çığlık atıyor ve ona buna nasıl kendisinin sebep olduğunu açıklıyorum.

Bunu rahatlatıcı buluyorum. Her zaman yüksek gerilim seviyelerinde çalışıyorum ve bir rahatlama gerekli. Seks endüstrisinde olduğum için, seks yapma eylemi benim için temelde gerekli değil. Ancak bu beni tatmin ediyor.

İkinci harfte durakladım, bir "A".

Üstelik bu, sarışın bir dansçının sahneme çıkmasından önceydi. Posie'ye dair aklımda kalan düşüncelerden kurtulmaya çalışıyorum çünkü burada olup bitenlerde onun yeri yok.

"A" yı bitirdikten sonra, "P" harfiyle başlıyorum. Adam terliyor ve çığlık atıyor, göğsünden kan akıyor.

Benim bu vahşi tarafımı görse nasıl tepki vereceğini merak ediyorum. Küçük kız kardeşimin bile beni böyle görmesine izin vermezdim. Şüphelendiğini bilsem de, kesinlikle söylentileri duymuştur. Beni hâlâ seviyor olabilir ama bir kadının bir canavarı sevebileceğini düşünemiyorum. Ama bu benim kim olduğumla çok ilgili. Bu benim sapkın adalet arayışımın içine çok fazla işlemiş.

"I" harfini oyuyorum.

Bayılmak üzere olduğunu fark ettiğimde, suratına ters bir yumruk indirdim. Sandalyeye yığılıyor, her yere kan sıçırıyor. Onu yerden kaldırıp ayağa kaldırmak zorunda kaldığım için iç çekerek gözlerimi deviriyorum. "Benimle kal," diyorum yüzüne bir tokat daha atarak.

Göğüs, mesaj yazmak için en sevdiğim yerdir. Deri ve kaslar net ve detaylı kesikler için yeterince ince. Yüzler, kollar, bacaklar ve hatta cinsel organlar gibi diğer vücut bölgelerini de denedim ama göğüs en uygun yerd.

Sırada bir "S" var.

Posie yeterince güçlü bir kadın gibi görünüyor, ama bana karşı olması gerektiği gibi temkinli olmaya başladığında ondaki değişimi fark ediyorum. Her akli başında insanın yapması gerektiği gibi, ama bazıları benim çekici kişiliğimden dolayı böyle bir ihtiyata sahip olamayacak kadar dikkatleri dağılmış durumda.

Ve son olarak, bir "T."

Hâlâ Posie'yi düşündüğümü fark ettiğimde içimden küfrediyorum. Uzakta olduğumdan beri tek düşündüğüm o. Ve denizaşırı seyahatlerimde *asla* takıntılarım *olmaz*.

Posie'yle ilgili her şeyi bastırmaya çalışarak adamın çılgınlıklarına odaklanıyorum. Çünkü ölümcül saplantımın, bana hayır demekten zevk alan ve beni becermekle hiç ilgilenmeyen arsız küçük bir sarışına doğru kayabileceğini kabul etmek istemiyorum. Daha birkaç hafta önce onun tadına baktığımı düşününce sikim seğiriyor ve açlıktan öldüğümü bildiğim için tekrar lanet ediyorum. Ama başka bir kadına dokunma fikri beni fiziksel olarak tiksindiriyor. Bu merakı atlatmaktan başka çarem yok.

* * *

Posie son zamanlarda mesajlarıma daha sık yanıt vermeye başladı. Yani hala hepsine cevap vermiyor. Ben de bilerek onun gününü bölecek şeyler yapıyorum. Evdeyse, büyük olasılıkla Pearl'deki kızlara vereceğini bilerek iç çamaşırı gönderiyorum. Ya da yiyecek. Onu saklayacağını biliyorum.

Hayatta istediğim her şeyi bana kazandıran tek şey azimdir. Bu yüzden pes etmeyeceğim.

O benim için bir gizem. Geçmişini derinlemesine araştırması için Will Walker'ı tutmam gerektiğini biliyorum, ama nedense bunu eski moda bir şekilde kendim yapmam gerekiyormuş gibi geliyor. Bana inatla hayır diyen bu kadını anlamak istiyorum.

Sadece bu kadar uzun süreceğini düşünmemiştim. Onu boyun eğmeye zorlamak bir yana, bana cevap vermesini sağlamakta bile başarısız oldum. Sürekli beni düşünsün diye ona hediyeler gönderiyorum.

Saat sabahın üçü ve ben odamın balkonundan Roma'ya bakıp viskimi yudumluyorum. Tüm iş girişimlerimi sonuçlandırdım ve bana bir servet kazandıran yeni beyefendiler kulübünü kontrol ettim. Buradaki bakire müzayedelerini de genişlettim. Babam müzayedelerini sadece Manhattan'da tutmayı tercih ederken, ben diğer bölgelere odaklandım.

Her şeyi düzenli tutmaları için güvenebileceğim ya da en azından bana ihanet etmenin sonuçlarından korkan birkaç kişiyi işe aldım.

Uçağım kalkmadan önce duş alıp birkaç saat uyumam gerekiyor ama bunun yerine kendimi telefonumu elime alırken buluyorum. Bunu yaptığımda ekran aydınlanıyor.

Sonunda cevap verdi.

Sadece işle ilgili şeylere cevap verdiğini fark ettim, bu da rahatsız edici. O da benim gibi kısa ve kaba ise bu küçük canavarı nasıl anlayabilirim?

Manhattan'da saat akşamın dokuzu ve soğuk havadan şikâyet ediyor. Ayrıca üzerinde çalıştığı platformun linkini de gönderdi. Göz gezdirdim, etkilendiğimi itiraf etmeliyim.

Dans etmediği sürece kendine ne tür bir rol seçtiği umurumda değildi. Sadece onu izlemek için ulaşabileceğim bir yerde olması gerekiyordu. Viskiye geri attım ve çağrıya basarken ceketimi aldım.

Çınlıyor ve asansörden çıkıp ana lobiye girerken dişlerimi sıkıyorum. Burası da soğuk ama kış aylarını sıcak aylara tercih ediyorum.

Tekrar aradım.

Altıncı zil sesinde nihayet cevap veriyor. "Ne?" diye homurdanıyor.

İçimden bir parça eğlence geçiyor. "Patronunun çağrısına böyle mi cevap vermelisin?"

"Şu anda işte değilim," diye yanıtlıyor.

"Hayır, sanırım değilsin. Peki ne yapıyorsun?" "Bu işle mi ilgili?" diye homurdanıyor.

"Evet, az önce bana gönderdiğiniz linkle ilgili. Çok etkilendim. İyi iş çıkardınız."

Bir an sessiz kaldı, ben de hâlâ görüştüğünden emin olmak için telefona baktım. Tekrar kulağıma götürdüğümde, "Teşekkür ederim." dedi.

"Ne zaman başlıyor?" Onu hatta tutmak için soruyorum. Bu eşsiz saplantının ne zaman başladığını bilmiyorum ama onun tatlı amını tattığım andan itibaren onu aklımdan çıkaramadım. Ve tek istediğim bunu tekrar yapmak.

Para bana her zaman istediğim her şeyi satın almıştır. Almadığı şeyler için de korkutmayı kullandım. Ama bu kadın farklı ve hayatımı bundan kazanmama rağmen seks için para ödemeyi reddediyorum.

Hayır, Posie bana kendi isteğiyle gelmeli.

Güçlü bir esinti yanımdan geçiyor ve ben onun soğuk dokunuşunu memnuniyetle karşılıyorum.

"Neredesin ki sen? Kasırganın içinde mi?" diye sorar. Rüzgarı duymuş olmalı.

İlk kez nerede olduğumu soruyor ve ben de içten içe ışıkla parlayan Koleyum'a doğru yürürken gülümsemeden edemiyorum

sabahın erken karanlığına karşı. Bu saatte dışarıda çok fazla insan yok, ama yolun karşısındaki birkaç restoranı ve küçük bir kuyrukla hala açık olan bir gelato dükkanını fark ediyorum. Sıranın sadece turistlerden oluştuğundan hiç şüphem yok.

"Beni özlüyor musun, Posie?"

"Sen öyle san," diye karşılık veriyor. Ah, bu küstahlığı nasıl da özledim.

"Roma'dayım. Yarın döneceğim."

"Roma mı? Orada saat kaç?" soruyor ve arka plandaki hışırtıyı duyabiliyorum ama ne yaptığını çözemiyorum. En azından, bir Cuma akşamı benimle konuşuyorsa, başka biriyle olmadığını biliyorum. Onu takip ettirmeyi çok istedim. Boston Delinquents'la bağlantılı olma ihtimaline karşı güvenlik amacıyla tabii ki.

Eli'n bana gözlerini devirdiğini hayal etmemeye çalışıyorum. Tamam, ben bile artık onlarla ilişkilendirilmesinin ne kadar uzak bir ihtimal olduğunu kabul ediyorum. Ama bu saplantıyı suçlayabileceğim tek şey bu.

"Sabahın üçü."

"Vay canına, sen gerçekten bir robotsun. Uyumuyor musun?" "Para kazanılacaksa hayır."

"Tam sana göre. Roma'ya hiç gitmedim. Çok güzel olduğunu ve en iyi dondurmanın orada olduğunu duydum," diyor. Sonra, sanki telefonu düşürmüş gibi bir takırdama sesi geliyor. "Kahretsin."

Gelato dükkanına dönüp bakıyorum ve ben farkına bile varmadan bacaklarım yolun karşısına geçiyor.

"Ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

"Tırnaklarımı boyuyorum. Ama kırmızıyı sevip sevmediğimden emin değilim."

"Değiştir şunu," diyorum hemen, beni neden rahatsız ettiğini anlamadan. Kuzenimin en sevdiği renk olduğunu bildiğimden, birdenbire onun bunu giydiği düşüncesine dayanamıyorum.

"Pfft. Sanki ne düşündüğün umurumda. Orada dondurma iyi mi?"

Onun itaatsizliği karşısında çenem titriyor ama acı veren gururumu yutuyorum. "Ben de öyle duydum."

"Sen yemiyorsun, değil mi?" Gözlerinin nasıl döndüğünü buradan hayal edebiliyorum. Gelato dükkanında önümde sadece bir müşteri varken sırada bekliyorum.

"Hayır, besin değeri olmayan şeyler için endişelenmiyorum." Annem ve kız kardeşimin mutfak sanatlarına olan düşkünlüğünün aksine, ben yemekle hiç ilgilenmedim. Ancak ben sadece en iyi restoranlarda yemek yerim. I

İyi kaliteye inanırım ama hiçbir zaman başkaları kadar yemekten zevk alan biri olmadım.

"Sanırım bütün gün karbonhidrat yiyerek böyle bir vücuda sahip olunmaz," diyor nefesinin altından.

"Bedenimi mi düşünüyordun Posie?" Cevabını merak ettiğim için soruyorum.

"Hayır, tabii ki hayır, çünkü o yoldan gitmiyoruz. Ben sadece... bu bir gözlemdi."

Gözlemmiş, hadi oradan.

Sipariş sırası bana geldiğinde, tatlara baktım. Hangisini seçeceğimi bilemedim. Üzerinde "en popüler" yazanı işaret ediyorum, o da fıstıklı oluyor.

"İstedğin zaman arabamın arkasını tekrar ziyaret edebiliriz, Posie. Bana söylemen yeterli." Parayı uzatıp külahı alırken sunucunun yanaklarında bir kızarıklık belirliyor.

"Ve bununla birlikte telefonu kapatıyorum patron."

"Kaçmak için çok hızlı." Telefonu kapatabileceğini anladığım anda kendimi "Hiç Roma'ya gitmek istedin mi?" diye eklerken buluyorum.

"Biraz uyu patron," diyor ve telefonu kapatıyor.

Sikeyim.

Elimde yemeye hiç niyetim olmayan bir gelato ile orada duruyorum. Colosseum'a bakıyorum ve dondurmayı onun önünde kaldırıyorum. Billie'nin bunu ailece seyahat ederken birçok kez yaptığını görmüştüm.

Fotoğrafı Posie'ye göndermeye gidiyorum ve başparmağım gönder düğmesinin üzerinde geziniyor. Ne yapıyorum ben böyle? Benimle yatmak bile istemeyen bir kadına mesaj mı atıyorum? Bu bir yalan. Beni becermek istediğini biliyorum. Vücudunun bana verdiği tepkiden bunu hissedebiliyorum. Posie'ye diğerlerinden farklı davranmalıyım... fethetmek doğru kelime değil.

Siktir et. Gönder tuşuna bastım ve dondurmayı hemen çöpe attım. Sanki az önce dine küfretmişim gibi sunucunun çenesi düştü.

Ama belki de Posie bir konuda haklıydı. Birkaç saat uyumalıyım.

Telefonumu cebime koyacaktım ama ekranda yeni bir bildirim belirdi. Posie mesajıma kalp atmış.

Bu durum karşısında içimde uyanan yabancı duygular beni rahatsız ediyor.

Çocukken doğru bir şey yaptığında övölmenin etkilerine benziyor. Çok uzun zamandır insanlardan buna ihtiyaç duymamıştım. Peki neden şimdi hissediyorum?

Bunu, bana hizmet etmeyen bilinmeyen duygularla birlikte bastırıyorum. Ama en azından sonunda mesajlarıma daha duyarlı olduğunu biliyorum ve ilk kez gerçekten bir telefona cevap verdi.

Şükürler olsun! İlerleme kaydediyoruz.

KISIM 18

Dutten

"Dokusunu beğendin mi?" Billie annemize yaptığı tiramisuyu kastederek sordu. Akşam yemeğini yeni yemiştik ve masanın etrafında oturuyorduk, ikisi tatlılarının tadını çıkarırken babam ve ben her biri bir bardak viski yudumlar.

"Oh, tatlım. Çok iyi iş çıkardın!" Annem alkışlıyor. Billie yüzünde bir gülümsemeyle tiramisudan bir kaşık alıyor.

Daha bugün döndüm, ama gelenek olduğu üzere ayda en az bir kez aile yemeği yemeye çalışıyoruz. Birkaç yıl önce annem masada iş konuşulmaması gerektiğine dair bir kural koydu, bu nedenle genellikle önemsiz konular hakkında konuşuyoruz.

"Eli mutlu bir evliliği var gibi görünüyor," diyor annem, bu da annemle babamın son zamanlarda çok daha fazla odaklandığı çok özel bir sohbeti başlatma şekli.

Billie gözlerini devirir. "Jewel'ı seviyorum ama Eli çok korkak. Jewel sorun olmadığını söylese de biz orada takılırken hep kızıyor."

Her zaman kendilerini davet etmişlerdir ve Eli aslında onların orada olmasından her zaman rahatsızlık duymuştur.

Ama şimdi konu değiştiğine göre, tahmin edebiliyorum. Eli evlendi, yani sıra bende.

"Evlilik herkese göre değildir ama bence sana çok yakışabilir evlat." Babam pek çok şeydir ve inatçı olması da kesinlikle bunlardan biridir. O sever

annemi bu şekilde söylemek için. Eğer bu doğruysa, aynı şeyin bende neden işe yaramadığını bilmiyorum.

Bununla birlikte, onlar hakkında duyduğum bazı hikayeler hakkında daha fazla ayrıntıya gerek duymuyorum - özellikle de annemin bekaret bir parçası olmasıyla ilgili olanı. bulanıyor. Hayır, kesinlikle bu konuda daha fazla şey duymak .

Billie kaşını imalı bir şekilde kaldırarak, "Ya da biriyle çıkmak," diye üsteliyor. "Senin sarışın bir striptizciyle çıkman gerekmiyor muydu?" diye soruyor, kaşığını kendini beğenmiş bir ifadeyle dilinin üzerine koyarak.

Ellerim yumruk oldu. Bu ailenin tamamı dedikodudan başka bir şey değil, yemin ederim. Bunu kimden duyduğunu sormama bile gerek yok çünkü ağzı çok bozuk olan Hawke'ın söylediğinden hiç şüphem yok.

"Çıkmak mı?" diye soruyor annem, belli ki yeni duymuş. "Kiminle çıkıyorsun? Nasıl biri?"

"Ben kimseyle çıkmıyorum," diye inledim. "Buradaki herkesin Eli'nin bir eş almasından heyecan duyduğunu anlıyorum, ama hepinize hatırlatmak isterim ki benim evlenmek gibi bir niyetim hiç olmadı, olmayacak da."

"Bu sadece doğru insanla tanışmadığın anlamına geliyor, tatlım," diyor annem yumuşak bir sesle.

Benim yaptığım türden bir işi yürütüyormuş gibi davranıyorlar ve Monti ailesiyle ilişkili olmak çoğu kadın tarafından kolayca kabul ediliyor. Annem mafya içinde büyüdüğü için babamın işlerini bu kadar kabulleniyordu. Kendimi bir başkasına bağlamak, izin istemek ya da her gece eve dönmemi beklemelerini sağlamak gibi bir isteğim hiç olmadı. Ben kimseye hesap veren bir adam değilim.

"Dışarıda herkes için uygun biri olduğunu sanmıyorum anne."

Üzgün görünüyor ve bu inancımın onu kırdığım için nefret ediyorum ama umutlarını asla gerçekleşmeyecek bir şeye bağlıyor.

"Seninle aynı kumaştan kesilmiş her kadın bir buz kraliçesi olmalı. Alo? Kişilik, ?" Billie şaka yapıyor.

"Billie!" diye azarlıyor annem ve ben de gülümsemekten kendimi alamıyorum. Oldukça iyiydi. O da benim gülümsememi yansıtıyor.

Ancak babam göz ucuyla beni izliyor. Kendimi pek çok kişiye açıkladığım söylenemez ama bazen ona açıklıyorum. Ne de olsa o benim babam. "Lanet olası bir seks imparatorluğu yönetiyorum, benim yaşımdayken senin sahip olduğundan bile daha büyük bir imparatorluk. İşimden başka bir şey yok. Ve evet, bununla evliyim ve hayatımın sonuna kadar da evli kalacağım."

Annemin yüz ifadesi daha da düşüyor ve onu üzdüğümü bilmek bana acı veriyor, ama konuyu neden bu kadar zorladıklarını anlamıyorum.

"Sana bir eş bulabilirim," diyor. "Bu fıkirden hoşlanmadığını biliyorum ama Crue'nun babası Crue'nun karısını, yani teyzen Rya'yı görücü usulüyle buldu. Bir de onlara bak. Aynı şeyi senin için de yapabilirim; uykusuz geceler ve uzun çalışma saatleri dışında odaklanabileceğin başka bir şey olabilir."

"Hayır, ve bu konu hakkında bir daha konuşmak istemiyorum. Bırak onu." İçkimin kalanını yudumladım ve tartışmayı sonlandırarak ayağa kalktım.

"Tatlım, gitmek zorunda değilsin," diyor annem özür dileyerek. "Sadece endişelendik, hepsi bu."

"Olmanıza gerek yok," diyorum soğukkanlılıkla. "Yemek için teşekkür ederim. Seyahatlerimden dolayı yorgunum ve izninizi rica edeceğim." Annemin yanağına bir öpücük konduruyorum. Babam ayağa kalkıp bana sarılıyor ama beni dışarı kadar takip eden Billie oluyor.

Paltomu alırken duvara yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturuyor.

"İşe fazla odaklanmandan endişelendiklerini biliyorsun, değil mi? Bir de psikopat olup olmadığından tam olarak emin değiller," diyor kayıtsızca.

"Ve bu asla değişmeyecek," diye homurdanıyorum. Cebimden bir hediye kutusu çıkarıp ona doğru fırlatıyorum. Mesele psikopat olup olmadığım değil; olmadığımın eminim. Ama soğuk, hesaplı doğam ailem için bile her zaman tedirgin edici olmuştur. Ve neden bir karımın olmasının bunu düzelterek düşündükleri hakkında hiçbir fikrim yok.

Hediyeyi yakalıyor ve yüz ifadesi aydınlanıyor. "Gördün mü, psikopat olmadığını biliyordum." Bana sarılmak için yaklaştığında yüzünde bir gülümseme belirliyor. Sesi sakinleşiyor. "Ama ciddiym, sadece işe ve bu aileye odaklanamazsın. Hepimiz ayrı hayatlar yaşıyoruz ve kendi işlerimizi yapıyoruz. Geride kalmak istediğine emin misin? Meşgul olduğumu biliyorum ama tatmin oldun mu?"

Onu alnından öperim. "Benim işim tatmin edici. Hepiniz güvende olduğunuz ve geçiminizi sağladığınız sürece hiçbir sorunum ya da şikâyetim yok. İyi geceler, Billie. Yaramazlıktan uzak dur."

Ben kapıyı açarken gözlerini deviriyor. "Ama bunu yaparsam, o parlak zırlı şövalye kaslarını nasıl kullanacaksın? Bu arada bundan nefret ediyorum."

Ayrıca, en son ne zaman-" hakkında konuşabilir miyiz?

Kapıyı kapatıyorum ve Billie'nin her an patlamak üzere olan öfkesini kesiyorum. Bazen bana yüzüme bir şeyler fırlatmaktan hoşlanan küçük bir canavarı hatırlatıyor.

KISIM 19

Desie

"A Siz kimsiniz?" Sandalyemde döndüğümde bir adamın kapıda durduğunu ve beklentiyle bana baktığını görüyorum. Son iki haftadır burada kimse olmadan işe geliyorum. Genelde ben gelene kadar o akşam çalışan birkaç personel geliyor. Ama hepsi bu kadar. Bazen Paula öğleden sonra erken saatlerde geliyor ama o günler çok az.

Sosyal medyayı planlamaya o kadar odaklanmışım ki adamın ofise girdiğini bile duymadım. Anahtarları olduğunu varsayıyorum, umarım öyledir. Hırsız olamayacak kadar çekici biri.

Kendi adını söylemeden önce benim adımı sorması ne kadar kaba; bu bana şerefsiz bir patronu hatırlattı.

"Özür dilerim. Sizi tanıyor muyum? Burada başka birinin olduğunu bilmiyordum," diyorum temkinli bir şekilde çünkü bugün burada sadece benim olmam gerekiyordu.

"Oğlumun ofisindesiniz. Bunu biliyor mu?"

Ohhh. Gözlerim açılıyor ve masanın arkasından kalkıp eşyalarımı topluyorum ve küstah tavrımı takınıyorum.

"Özür dilerim, buraya kimsenin geleceğini bilmiyordum. Bu ofis en iyi internet bağlantısına sahip, bu yüzden o dışarıda olduğu için buradan çalışabileceğimi düşündüm."

"Peki buna izin veriyor mu?" diye soruyor.

Bir an durup ona gerçekten bakıyorum. Dutton'a çok benziyor olsa da, yüksek elmacık kemikleri, doğrudan bana bakıyor gibi görünen gözleri ve

Kusursuz giyiniyor, ayrıca oğlundan daha sıcak bir hava yayıyor. Dutton soğuk, kafası bacaklarımın arasındayken bile. Ve bu da bir şey ifade ediyor.

Kendimi tokatlamak istiyorum. O geceyi düşünmeyi bırakmalıyım. Bir ay önce oldu.

"Evet. İtalya'dayken iznini aldım. Eğer onu arıyorsanız bugün burada değil."

"Sana nerede olduğunu mu söyledi? İlginç." Yüz ifadesi düşünceli bir hal alıyor. "Benim hesabıma gitmek zorunda değilsin." Masanın diğer tarafına otururken eşyalarımın el sallıyor. Sandalye onun iri gövdesi için çok küçük görünüyor. Tıpkı oğlu gibi, etrafındaki her şeyi ve ulaşabildiği her şeyi içine çeken bir aurası var.

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. Bir bacağını diğerinin üzerine atıyor ve arkasına yaslanıyor. "Peki ya senin adın?"

Tamam o zaman... Eşyalarımı geri koymaya başladım ve karşısına oturdum.

"Posie." Ona gülümsüyorum.

"Peki burada tam olarak ne yapıyorsun?" diye soruyor, bakışları oğlununki kadar delici.

"Ben yöneticilik yapıyorum ve sosyal medya hesaplarıyla ilgileniyorum" dedim.

"Peki ya oğlumla ilişkiniz?" Elim, almak üzere olduğum kâğıt parçasının üzerinde donup kalıyor. Bakışları tekrar yüzüme odaklanmadan önce hızla kâğıda kayıyor. Bu kadar çok fark etmesinden hoşlanmıyorum; o da tıpkı oğlu gibi. Her şeyi fark ediyor.

"İlişki mi?"

"Evet, ne ?" diye sorar.

Odanın dışından gelen yüksek bir ses duyuyorum ve bakışlarım açık kapıya yöneliyor.

"O benim patronum," diye cevap veriyorum, dikkatimi ona geri vererek. "Bunu bildiğim iyi oldu," diyor tekrar ayağa kalkarak.

Kapıda duran ayak sesleriyle ikimiz de dönüyoruz ve Dutton'ın orada durduğunu görüyoruz. Dutton babasına kıyasla biraz daha uzun boylu ve kaslı. Dutton'ın kusursuz giyim zevkini nereden aldığını şimdi anlayabiliyorum.

"Oğlum, beni beklettin."

"Bir randevumuz olduğunu bilmiyordum." Dutton bana hızlı bir bakış attı. Babası fark etti ve dudaklarını hafifçe çekiştirerek daha fazlasını gördüğünü belirtti.

söylediğinden daha fazla. "Bugün burada olmaman gerekiyordu," diyor Dutton ve benimle konuştuğunu anlıyorum.

"Evet, özür dilerim. Bir görevi tamamlamam gerekiyordu ve tam da gitmeye hazırlanıyordum." Evrakları almayı bitirip Dutton'ın babasına döndüm. "Sizinle tanıştığımıza memnun oldum."

"Aynı şekilde. Eminim seni tekrar göreceğim." Bana sıcak bir gülümseme veriyor ve Dutton çılgınca sinirlenmiş görünüyor, bakışları babasının üzerinde daralıyor. Odayı hissedilir bir gerginlik dolduruyor ve bu ikisinin arasında her ne oluyorsa görmezden gelmenin en iyisi olduğuna karar veriyorum. Babasının yanından geçip gidiyorum ama kapıya ulaştığımda Dutton geçmeme izin vermek için kıpırdamıyor. Soğuk gözleri bana bakıyor ve neden kızgın görüldüğünü anlamıyorum. Bunun bana mı yoksa babasına mı yönelik olduğundan emin değilim. Sözsüzce kenara çekiliyor.

Peki, tamam o zaman.

Sonunda Dutton'ın ofisindeki boğucu enerjiden kaçarken Paula'yı içeri girerken buluyorum. Bana gülümsüyor, ben de ona el sallıyorum.

"Ben de tam çıkıyordum. Ayrıca Dutton'ın babası da burada," diye başparmağımla omzumun üzerinden işaret ederek onu bilgilendirdim. "İçeride tansiyon yüksek, o yüzden odadan uzak durun derim."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Garip. Buraya hiç gelmez ama uyardığın için teşekkürler. Duyduğuma göre Dutton'ın ailesiyle iyi bir ilişkisi varmış. "Neyse, bizim sorunumuz değil," diyerek rahat bir omuz silkti.

Paula telefonla konuşurken ben de kalan eşyalarımı toplamak için odanın arkasına doğru ilerliyorum. Nefesinin altında küfrediyor ve ben de endişeyle ona bakıyorum.

Telefonu kapattığında, "Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Hayır. Bu gece hasta olduğunu söyleyen üçüncü dansçı. Sanırım ortalıkta bir virüs dolaşıyor ama Cumartesi gecesi için personel sayımız çok az." Boynunun arkasını çekiştiriyor. "Lanet olsun. Ne yapacağımı bilmiyorum." Sonra bana bakıyor ve alt dudağını ısırtıyor. Daha dudaklarından çıkmadan ne soracağını biliyorum. "Bir geceliğine katta çalışabilir misin? Sadece birkaç saatliğine bile olsa. Bir dans ve geri kalanı pistte?"

Bunu yapmayı hiç istemediğim için inliyorum. Yapmak zorunda da değilim. Ama Paula'nın çaresiz kalmadıkça bunu istemeyeceğini biliyorum ve bana bu kadar çok yardım eden bir kadına hayır dememeyi tercih ederim.

"Başka kimse yok mu?" Ben soruyorum. Amy'nin müsait olup olmadığını öğrenmek için aramam gerekecek. "Keşke olsaydı, tabii bu yaşlı cadının sahnede dans etmesini istemiyorsanız." O gülerek elini kendine doğru sallıyor, ama içinde hiç eğlence yok. "Bunu yapacağım. Ama sadece bu gece için. Bakıcıma bir sorayım."

İki kolumu da tuttu. "Sen bir cankurtaransın, Posie. Teşekkür ."

Telefon ederken gözlerimi deviriyorum -Amy akşamki planları iptal edildiği için yardım etmeye fazlasıyla istekli.

"Sadece bu !" Paula'ya söyledim. "Birkaç saat sonra görüşürüz." Sonunda kaçmadan önce ona sallıyorum.

* * *

Çok yoğun, bu da tek bir anlama geliyor. Yeni görevimdeki çabalarım işe yarıyor ve bu da beni gururlandırıyor.

Paula'ya sadece bir dans için kalacağımı ve sonra iki saat boyunca pistte çalışacağımı söyledim. Boş yer dolduğu için mutluydu.

Samantha sahneden inerken, "Seni uzun zamandır görmüyorum," diyor. Giydiği pembe iç çamaşırına gülümsüyorum - ona verdiğim takım. Belli ki yeni favorisi bu.

"Ve harika görünüyorsun. Fotoğraf çekimini kabul ettiğin için tekrar teşekkürler," diye cevap veriyorum. Sanki hiçbir şey olmamış gibi bana el sallıyor.

"Yüzümü bile eklememişsin, yani her şey yolunda. Dövmelerimi de fotoşoplamışsın. Böylece bana en yakın olanlar bile ben olduğumu bilmeyecek." Göz kırıyor. Müzik değişiyor ve bunun sahneye çıkmam için bir işaret olduğunu anlıyorum. Aceleyle yanından geçip perdelerin arkasında dururken "İyi şanslar," diye bağıyor. Müzik daha düşük bir ritme inerken birkaç nefes bekliyorum, sonra harekete geçiyorum. Çenemi gevşeterek, bir ayağımı diğerinin önüne atarak dışarı çıkıyorum.

Dutton'ın bana hediye ettiği iç çamaşırı takımını giyiyorum. Bir yığın cimri ürünle ne yapacağımı bilemedim. Kimseye bir şey borçlu olma hissinden hoşlanmasam da, elmaslarla süslü bu takımı çok beğenmişim. Eğer bir kez daha dans edeceksem, neden giymeyeyim? İçinde kendimi çok seksi hissettiğim kesin.

Bu gece siyah deri giyiyorum - kısa bir etek ve göğüs bölgesi kesik bir üst. Yüksek topuklu botlarım kıyafetime uygun olarak siyah ve file çorap giyiyorum. Müzik başladığında tezahüratlar başlıyor ve bir elim soğuk metalin etrafında, erkeklerle göz teması kurarak direğin etrafında salınıyorum.

Bakışlarım soğuk mavi gözlerle takılıyor ve hemen başımın büyük bir belada olduğunu anlıyorum. Ama umurumda değil çünkü o pislige cevap vermiyorum.

Tamam, teknik olarak kabul ediyorum çünkü o benim patronum ama bana diğerlerinden farklı davrandığı konularda değil. Kabul edebileceğim sadece bu kadar pislik var.

Ayrıca, her zaman izin almak yerine af dileme felsefesiyle yaşadım. Patronum mutlu görünmüyor, ikizlerin yanındaki koltuğunda kaşlarını çatıyor. Sırıtiyorum ve buradan bile sol gözünün seğirdiğini görebildiğime yemin edebilirim.

Bana sahip olmadığını dostça hatırlatmak için onu kızdırmaktan muzip bir zevk duymaktan kendimi alamıyorum.

Ellerimin ve dizlerimin üzerine çökerek sahnenin kenarına doğru sürünüyorum. İkizler temkinli bir şekilde Dutton'a bakıyorlar. Adının Hawke olduğunu öğrendiğim daha iri olan, bakmaktan kendini alamıyor ve ben de gülümsüyorum. Kardeşi koluna yumruk atıyor, o da küfürler savurarak kolunu ovuşturuyor.

Dutton onu canlı canlı yakacakmış gibi görünüyor. Bana bahşiş verse iyi olur.

"Hey." Dizlerimin üzerine kalkarken göz kırpiyorum. Ellerimi gömleğime götürerek onu açıyorum ve altından meme uçlarımla ipuçlarını veren dantelli sütyenimi ortaya çıkarıyorum. Bu sefer sadece Dutton'a bakıyorum. Bakışları yüzüme geri dönmeden önce sadece bir kez dalıyor. Cidden sinirlenmişti.

"Dur," diye homurdanıyor.

"Üzgünüm tatlım, ben sadece bahşişlere cevap veririm," diye sırtıtiyorum.

Gömleği kucağına atarken Dutton'la göz teması kuruyorum. Normalde bunu asla yapmazdım ama ondan geri alacağımı biliyorum. Yumrukları gömleğin etrafında kenetleniyor ve bana bir ders vermek istiyormuş gibi görünmesinden dolayı kendimi çok beğenmiş hissediyorum.

Pozisyon değiştiriyorum, sırtım yere değene kadar şehvetli bir şekilde gıcırdatıyorum. "Sahneden in ve bir parça daha çıkarma," diye homurdanıyor. Tatlı tatlı gülümsüyorum ve tam o sırada Hawke onu dürtüyor. "Ona hâlâ bahşiş vermedin," diye fısıldıyor Hawke. Gördün mü, arkadaşısı anlamış.

Duygusal bir şekilde tekrar ayağa kalkmadan önce topuklarımı bir araya getirip birkaç kez nabız atıyorum. Direğe doğru yürürken kalçalarımı sallıyorum ve tırmanıyorum, bacaklarımı direğin etrafında kavriyorum ve saçlarımı omzumun üzerinden savuruyorum. Ayaklarım tekrar yere değdiğinde, tutuşumu ve pozisyonumu yeniden ayarlamak üzereyken belimden tutulup geriye doğru çekiliyorum.

"Hey!" diye bağıriyorum geniş bir omzun üzerinden savrulurken.

"Seni uyarmıştım. Sana yeterince ödeme yapmadım mı ki tekrar dansa başvurmak zorunda kalıyorsun?" Dutton beni dışarı taşıırken öyle diyor. Tekmeliyor ve çığlık atıyorum.

beni sahnenin arkasından sürüklüyor. Şu anda ciddi bir deja vu yaşıyorum. Şaşkın görünen seyircilere şöyle bir bakıyorum. En çok ikizler şaşırmış görünüyor.

Sahne arkasına ulaştığımızda Paula mahcup ve şok olmuş görünüyor. Adam bizi ofisine doğru götürürken konuşmıyor.

"Ben bir kadını; parayı severiz," diyorum onu tekmelerken ve dirseklerken. Tamam, bunun onu biraz kızdıracağını biliyordum ama bu aptalca bir maço saçmalığı.

Ofisine giriyor ve kapıyı arkamızdan çarparak kapatıyor. Beni omzunun üzerinden kaydırıp ayağa kaldırırken, "Örtün. Ve en yakın silahı bulup bana onunla vurmana izin yok. Beni anladın mı?"

Topuklarım yere değdiği anda, onu bir adım geri atmasına neden olacak kadar sert bir şekilde itiyorum. "Ben sana vurmam," diye öfkeyle söylendim. Onu kışkırttığımı biliyorum ama beni performansımın ortasında sürükleyeceğini düşünmemiştim. *Tekrar.*

"Hayır, sen sadece bir şeyleri tutup bana fırlatıyorsun," diye cevap veriyor. Ses tonu nötr olsa da, yüzeyin altında öfkeli olduğunu söyleyebilirim. Mavi bakışlarının tonlarının koyulaşmasından belli oluyor bu. "Şansını zorlamaktan hoşlanıyorsun, değil mi?"

Arkamı dönüp masasına doğru ilerlerken onunla alay ediyorum. Yüzeyi kaplayan eşyaları tarıyor, ona ne fırlatmaktan hoşlanabileceğimi düşünüyorum. "Az önce bana bir sürü paraya mal oldun," diye suçluyorum masaya yaslanıp bileklerimi çaprazlayarak. Artık baş başayız, bakışları takdirle bacaklarımda geziniyor.

"Sana verdiğim hediyeleri başka erkeklere göstermenden hoşlanmıyorum." "Bunun iş için olduğunu sanıyordum," diyorum küstahça.

Aramızdaki mesafeyi geçerken mizahsız bir sırıtış atıyor. Benim alanıma girmiş, bir elini iki yanıma koyarak üzerime geliyor. Zımbayı kapıp kafasında parçalamak için içimde acil bir istek var. Alanımı doldurması ve beni tüketmesi hoşuma gitmiyor. Ama içim tamamen farklı bir aciliyet ve ihtiyaçla dolup taşıyor.

Hain bedenimi sik.

Bazen bunları onun tepkisini görmek istediğim için mi yaptığımı merak ediyorum.

Çünkü onun beni istemesini istiyorum. Ve bu çok zehirli.

"Bu küçük gösteri için sana ne kadar bahşış istersen öderim ama *bana* sadece vücudunu ve iç çamaşırlarını göstereceksin."

Masasının üzerindeki küçük bir kutuyu açıyor, yanımda zar zor hareket ediyor ve sonra ellerime yeni basılmış bir deste banknot koyuyor.

O sıcak sıvı hissi midemde çalkalanıyor. Üzerimdeki etkisini uzaklaştırmak için elimden gelen her şeyi yapmaya çalışıyorum. Onu iki haftadır görmediğim için mi bu miknatıs gibi çekim bu gece yoğun bir şekilde destansı hissettiriyor?

"Aww, beni seviyorsun. Sana şeker patron diyeyim mi?" Kirpiklerimi kırıştırarak alay ediyorum.

"Hayır."

Aramızda gerilim dalgalanıyor ve ben hareket edemiyorum, hareket etmek istemiyorum, çünkü yapabileceğim şeyden korkuyorum. Onu yakalama ihtimalim çok yüksek.

Bana ilk mesaj atmaya başladığında bundan nefret etmişim. Mesajlarının çoğunu görmezden geldim, ama şimdi kendimi verdiği yanıtlara gülerken buluyorum ve Dutton ile ilişkimin profesyonel bir ilişki olmadığını biliyorum.

"Tamam. Bahşışlerimi verdiğime göre, eve gideceğim." Yanından geçmeye çalışıyorum ama yerinden kıpırdamıyor. Masaya yaslanıyorum ve sanki kendini tutmak için elinden geleni yapıyormuş gibi kenarını ne kadar sıkı tuttuğunu fark ediyorum.

"Bu kıyafetle eve gidemezsin," diye homurdanıyor. Cesaretle bakışlarımı pantolonunun ön kısmına dikiyorum çünkü onun üzerindeki etkimi hissedebiliyorum. Sınırları son haddinde ve bu beni *çok* uzun zamandır hissetmediğim bir arzu ve ihtiyaçla sarsıyor. Arabasının arkasına bindiğimizden beri.

Bana yaşattığı orgazmı düşünüyorum ve amım açgözlülükle zonklamaya başlıyor.

"Ceketimi giyeceğim," dedim ona. "Bunu onlarca kez yaptım."

"Posie." Sesi çakıl taşına benziyor ve boynunda bir damar şişiyor.

"Evet, patron?" "Patron" kelimesini ekliyorum çünkü birimizin bunu söylemesi gerekiyor. Bu bize kendimizi açıkça içine soktuğumuz tehlikeli durumu hatırlatmak için. Kendimi kontrol edebildiğimden ya da onu uzaklaştırmak istediğimden tam olarak emin değilim. Ne de olsa, bu güçlü adamın derisinin altına girmekten . Ona her şekilde meydan okumayı seviyorum. Ve son bir aydır düşündüğüm tek şey -ne kadar inkâr etmeye çalışsam da- tekrar onun altına nasıl girebileceğim.

"Seni tekrar tatmak istiyorum," diyor, ama ses tonu daha önceki hayal kırıklığı ile bana izinsiz dokunmamak için zorlukla var olan disiplinin bir karışımı.

Konuşacak oluyorum ama ağızım yine kapanıyor.

Pişman olacağım, değil mi? Böyle bir adama boyun eğmekten iyi bir şey çıkmaz, ama beni becer, nasıl istersem.

Gözlerimi kaıramıyorum ve gözlerinin içine bakarken o gecenin tüm anıları geri geliyor. O zaman sarhoştum ama şimdi değilim. Krktk ayığım ama yine de aramızdaki elektrik aynı.

"Sanırım bunu ayarlayabilirim," diye fısıldıyorum, drstlğm karşısında şok olmuş bir halde. Mavi gözleri kararıyor ve bu kez hayal kırıklığının yerini doymak bilmez bir şehvet alıyor. Bakışları o kadar yoğun ki altında paralanacağımdan eminim. Ama lanet olsun, ağızını iyi kullanıyor. Bakışlarım dudaklarına kayıyor.

"Güzel. Bu gece mi?"

Amy son zamanlarda onu pek kullanmadığım için bütün gece kalabileceğini söyledi. Yarın Bentley'e de o bakacak çünkü başka planlarım var. Yani bu gece onunla gidebilirim ama bu ne anlama gelecek? Dinamiğimiz olduğundan daha fazla mı değişecek? Ve ben bunu sorun etmeyecek miyim?

Bunun beni mahvedebileceğini ve onun hükmetme eğiliminin bir seviye yükselebileceğini biliyorum. Ya da bir kez daha tadına baktıktan sonra benden sıkılabilir ve ben de bundan çılgın bir gece çıkarabilirim. Risk yüksek, ama vücudum onun siki için çığlık atarken doğru dşnmiyorum.

"Sadece bir tat?" Fısıldıyorum.

Kolunu belime dolayarak beni kendine daha sıkı çekiyor. Ağız bir nefesime kadar alçalıyor ve şöyle diyor: "Hayır. Her şeyi. Yukarıdan aşağıya, ağızımla, sonra sikimle. Ve hepsini alacaksın."

"Yapacak mıyım?" Dudaklarından gözümü ayıramayarak soruyorum. "Evet. Ve bundan zevk alacaksın."

"Olasılık var," diye cevap veriyorum başımı eğerek.

Sırıtıyor ve ben başka bir şey söyleyemeden eğilip dudaklarıma hafifçe dokunuyor, dili yok, sadece dudakları. Baskı uygularken aynı anda hem yumuşak hem de sertler. Ben daha fazla bastıramadan dudakları kayboluyor ve geri çekiliyor.

"İlk tadım tamamlandı."

Oroşpu ocuğu. Bu baskın sikici ne zaman küçük bir dönüştü? "Burada, ofisinde mi?" diye sordum.

Başını sallıyor. "Burada olmaz çünkü ıkaracağın sesler herkesin seni öldürdüğümü düşünmesine neden olur. Hadi gidelim. Yakınlarda oturuyorum."

"Senin evine mi?" Elbette hayır. Şu anda doğru olsa bile, kimsenin bana onlardan farklı davranıldığını düşünmesi fikrinden hoşlanmıyorum. Ama aynı zamanda, durumumu iyileştirmek için ne gerekiyorsa yaparım ve Bentley de bir fırsat çıktığında bunu yapar. Benim patronu becermem tamamen farklı bir konu. Dutton'ın orta yaşlı, kel bir adam olmasını isterdim çünkü ona hayır demek çok daha kolay olurdu.

"Bununla ilgili bir sorunun mu var?" "Ben sadece..."

"Sorun yok, Posie. Vücudunun sağlam kalmasını sağlayacağım. Yani, çoğunlukla." Geri çekilirken sırtıyor, elimi tutuyor ve beni kapıdan dışarı sürüklüyor.

CKAPTER yani

Dutten

H Avucunda direği kavramaktan dolayı oluşan birkaç nasır dışında eli benim elimde küçük ve yumuşak. Elini tutmamın tek nedeni, her an fikrini değiştirebileceğinden korkmam.

ve koş.

Korkmuş bir kedi gibi, her an kaçmaya hazır ve ben bu sefer işimi şansa bırakmayacağım. Çıkışa varmadan önce Hawke önümüzü kesti. Bakışları Posie'ye kayıyor, sonra tekrar bana dönüyor.

"gidiyor musun?" diye sorar. "Evet."

Posie'ye dönmeden önce başını sallayarak, "Erkek gecelerinde berbatsın," diye suçluyor. "En azından sana bahşış verdi mi?"

Omuz silkiyor. "Daha iyi olabilirdi."

"En azından sana bıçak çekmedi. İnsanların vücutlarına şeyler oymayı seviyor." Parmaklarını ürkütücü bir jest olduğunu düşündüğüm bir şekilde sallıyor.

Ona ters ters bakıyorum. Bu herif bir odayı nasıl okuyacağını asla bilmiyor ve her zaman aklına gelen ilk şeyi söylüyor.

"Pardon, ne?" Posie onu dikkatle inceler.

"Seni korkutmaya çalışıyor," diye araya giriyorum, kaşlarını kaldırıyor. Bunun doğru olup olmadığını sormasına gerek yok. Posie zeki bir kadın ve sürekli damarıma bastığı için benim daha az çekici yanlarımı gördüğü kesin.

"Kardeşimi görmezden gel," diyor Ford, Hawke'ın yanına gelirken dikkati telefon ekranına yapışmış.

Son zamanlarda kulübü bu kadar sık ziyaret etmeleri hoşuma gitmiyor. Eli evli olduğu ve onları sürekli gönderdiği için belli ki sıkılmışlar. Ayrıca babamın aniden burada belirmesinden hoşlanmıyorum. Ve eminim ki hepsi yanımda duran sarışını fazlasıyla merak ediyor.

Hawke, "Eminim seni tekrar göreceğim Posie," diyor.

Kaşları çatılıyor ve babamın ofiste aynı şeyi söylediği zamanı hatırladığını biliyorum. Ve ikisinin de bunu neden söylediğini anlıyorum. İkimizin arasında benim onlara söylediğimden daha fazla şey olduğunu düşünüyorlar. Ve bu gerçeklerden daha uzak olamaz. Onu sistemimden çıkarmalıyım. Ayrıca, Boston Delinquents ile olası bir bağlantısı olduğunu biliyorlar, ancak bu bahaneye benden daha fazla inanmadıklarından eminim.

Paula bize yaklaşırken Posie'ninkini tutan elime bakıyor ama doğrudan onunla konuşuyor. "Elinden geldiğince iyi bir şekilde doldurduğun için teşekkürler."

"Bu bana şunu hatırlattı. Posie'nin sahneye çıkması yasaklandı," diyorum. Paula'nın gözleri açılıyor ama başıyla onaylıyor.

"Bunu yapamazsın! Ne zaman istersem o zaman dans ederim," diye karşı çıkıyor Posie, elini elimden çekmeye çalışarak.

"Bu kulüpte değil."

"Yani istifa mi istiyorsun?" "Hayır."

"O zaman bana ne yapacağımı söylemeye kalkma." "Ben senin patronunum; bu benim işim," diye hatırlatıyorum ona.

Sonunda elini kurtarıyor ama meydan okurcasına kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Benimle açıkça aynı fikirde değil ama son söylediklerimle içsel bir mutabakata vardığını biliyorum.

Posie gülümseyerek, "Eve gitme zamanının geldiğini söylediler ama hafta boyunca görüşürüz," diyor ve Paula da içten bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

Kadınların Posie hakkında farklı düşüncelerini istemiyorum, bu yüzden onu şimdi dışarı çıkarmaya özen gösterdim, ama eminim onu sahneden çekmem bazılarına aletimin bu özel sarışınla ne kadar ilgilendiği konusunda ipucu verebilir. Ama kendime engel olamadım. Ne yaptığının farkına bile varmadan hareket ediyordum.

"Herhangi bir sorun olursa beni ara," diyorum ve Posie'nin elini tekrar tutup onu ikizlerden - meraklı piçlerden - uzaklaştırarak çıkışa doğru çekiyorum.

Kimsenin işime burnunu sokmasından hoşlanmam. Ve şu anda Posie benim işim. Onu sistemimden atmalıyım ki tekrar düzgün düşünmeye başlayabileyim.

Desie

I Arabamı kulüpte bıraktım ve şimdi o kapıyı açmak için kaputu benim tarafıma doğru çevirirken ben onun yolcu koltuğunda oturuyorum. Onun evine gitmeyi kabul ettiğimde ne beklediğimden emin değilim. Parası olduğunu biliyordum, kullandığı arabadan da belli, ama şu anda baktığım kahverengi taş bunu kanıtlıyor. Sadece iyi bir bölgede değil, benim vasat altı evimden de uzakta. Ev. Mahalle zenginlik saçıyor, alışık olmadığım türden.

Kahretsin, ortalama bir otelde daha iyi hissederdim, böylece yapmak üzere olduğum şeyin gerçekliği bu kadar sinir bozucu olmazdı. Gülünç derecede zengin ve çekici patronumla yatmak üzereyim.

"Dışarı çıkmayı düşünüyor musun?" diye soruyor, yolcu kapısını açık tutarak. Ben

. "Neden buradayım?"

Servetini benim yanımda göstermesine gerek yok, ama bence daha çok Bunu bir kez yaptığımızda, geri dönüşü olmayacağı gerçeği. Onu becermek istiyorum. Sadece bir kez. Ama bu sadece seks olsa bile ileriye dönük her şeyi değiştirebilir. Elimde değil ama bu adama karşı gardımı alıyorum ve nasıl tepki vereceğini bilmiyorum.

"Nedenini biliyorsun; ikimiz de biliyoruz. Şimdi, lütfen dışarı çıkın."

Aklını başına topla, Posie. Her şey ve herkes senin peşinde değil.

Kararlı bir şekilde başımı salladım ve dışarı çıktım. Hâlâ striptiz kıyafetlerimi giyiyorum. Ceket yüksek topuklu botlar hariç her şeyi örtüyor ama bizi gören olursa

fahiş olduğumu düşünabilir. Mesleğiyle ilgili bir sorunum yok ama buraya kaç kadın getirdiğini merak ediyorum. Belki de ben onlardan biriyimdir.

Bana merdivenlere kadar eşlik ediyor, sanki kaçmamdan korkuyormuş gibi elini belime koyuyor. Kapının kilidini açıp içeri girdiğinde içerinin güzelliği karşısında şok oluyorum. Mahallenin güzel olduğunu düşünüyorsam bile bunun yanında hiç kalır. Kaba tuğla işçiliği, derinlemesine cilalanmış ahşap duvarlara ve zeminlere karşı bir özellik duvarı görevi görüyor. Dairesel bir merdivenle bir üst kata çıkılıyor ve girişin iki yanında birer oda bulunuyor. Birinde piyano ve satranç tahtası var. Diğerinde ise kütüphane ve şömineli bir yaşam alanı var gibi görünüyor.

Beklediğimden daha... ev gibi, ama sanki o kişisel dokunuş eksikmiş gibi geliyor. Belki de sahibinin bir kalbi olmadığı içindir, ama onun gibi kokuyor - her şeyi tüketen ve zengin, hafif bir narenciye vuruşuyla.

Ön kapıyı arkamdan kilitledi.

"Bir içki ister misin?" diye soruyor ceketini çıkarırken. Ardından düğmeli gömleğinin kollarını sıvıyor ve bakışlarını sadece benden ayırmıyor.

"Hayır."

"Ne istersin?" diye soruyor küstahça, eğilip bir dizinin üzerine çökerek ayakkabılarını çözüyor ve çıkarıyor.

Kalın kirpiklerinin arasından bana bakarken bunu düşünüyorum.

Ne isterdim?

Buraya gelmemin özel bir sebebi var.

Çünkü ağzının üzerimde olmasını özlemiştım ve tekrar orada olmasını çok isterdim. Bir kez yeterli değildi.

Ceketimi çıkarıyorum, omuzlarımdan kaymasına izin veriyorum ve yere düşüyor. Girişte kalıyoruz, o bana bakıyor, yutkunurken boğazı daralıyor. Çizmeli ayağımı kaldırıp göğsüne koyuyorum ve ayak iziyle beyaz gömleğini kirletiyorum.

"A şunu," diye emrediyorum. Eli dizlerime kadar uzanan botumun üst kısmına kadar kayıyor, sonra yavaşça fermuarını açıyor ve bacağımdan çekip yana atıyor. İşlemi diğer bot için de tekrarlıyoruz ve bir kez bile bacaklarımdın arasına bakmıyor. Baksaydı, eteğin kısalığı nedeniyle külotumu rahatlıkla görebilirdi.

"Ne isterdim?" Çizmeyi çıkarırken söylüyorum. Ayağımı tekrar yere koyduğumda hareket etmiyor, dizlerinin üzerinde beklenti içinde duruyor.

Bayanlar ve baylar, Dutton Taylor dizlerinin üzerinde.

İlk başta o kadar şaşırdım ki sadece ona bakabildim. Sonra eteğime uzanıyor, çoraplarımın üst kısmını kavıyor ve yavaşça bacaklarımdan aşağı çekip her iki ayağımdan çıkarıyor.

"Posie."

"Hmmm."

"Şimdi açım ve uslu duracaksın, değil mi?" "Uslu durmak mı?"

"Evet. Ellerini kendine sakla, ben de seni ödüllendireyim. Ve bu evde 'hayır' kelimesi yoktur."

Ona kaşlarını kaldırıyorum. "Bana hayır demem için bir sebep vermediğin ve ellerin üzerimde olup dikkatimi dağıtmadığın sürece."

"Zaten üzerindeler," diye hatırlatıyor bacaklarımı sıkarken.

Vücudumda elektrik akımı varmış gibi hissediyorum. Bu adamın bakışlarının yoğunluğu beni yiyip bitiriyor, ama Dutton'la yaşadığım son deneyimden, tamamen ona odaklanmadığımda bundan hoşlanmadığını öğrendiğim için başka tarafa bakmıyorum.

"Eller kendime. Not edildi." Boğazımı temizliyorum.

Avuç içleri sanki tenimin hissini ezberliyormuş gibi acı verici bir şekilde yavaşça bacaklarımdan yukarı kayıyor. İç çamaşırlarıma ulaştığında onları vücudumdan ayırıyor, kıcımı tutup oradaki eti sıkmadan önce dikiş yerlerinden parçalıyor.

Bakışları sonunda bacaklarımdan birleştiği yere kadar iniyor. Kıcımı tekrar sıkıyor ve yüzü doğrudan kalçalarımdan arasına gelene kadar beni kendine çekiyor. Klitorisimi öpüyor, sonra aşağıya, kıvrımlarımdan arasına iniyor, dili tadına bakıyor. Neredeyse hemen onun içinde eriyorum.

Kavurucu bir sıcaklık var ve içimden yükselen iniltiye engel olamıyorum. Diliyle oynarken ellerim kendiliğinden kalkıyor ve son anda ona dokunmama emrini hatırlıyorum.

Yap. Yapma. Ona dokunmayın.

Ama etrafımda ondan başka tutunabileceğim bir şey yokken bu talimatı yerine getirmek oldukça zor. Duvar çok geride ve kapı ulaşılabilir mesafede değil.

Bir elini kıcımdan çıkarıyor ve hiç vakit kaybetmeden bir parmağını içime sokuyor.

O kadar ani ve kasıtlı ki içimden bir inilti daha yükseliyor.

Dili daha da hızlı ve ısrarla çalışırken ellerim yanlarımda kenetlenmiş, ona dokunmak için can atıyorum.

"Dutton." Adı dudaklarımdan dökülüyor ve bir an için geri çekiliyor. Kafam karıştı ve beklentiyle ona baktım.

"Bana ilk kez patron ya da pislik yerine adıyla hitap ettin *Mostriciattola*."

Kaşlarım şaşkınlıkla çatılıyor çünkü akıcı İtalyanca konuşmasına kulak misafiri olmama rağmen bana ne dediği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Sana hayır demem için bana bir sebep verme demiştim," diye hırlıyorum; sonunda onun adını kullandım diye duygusallaşmasını ya da içinde bir parça duygu olduğunu göstermesini istemiyorum. Bu, beklediğim sert sevişme için tam bir vızıltı olur.

Sırıttırıyor ve dudaklarını tekrar klitorisime yerleştiriyor, emiş beni sakinleştiriyor ve derin bir açlık çekiyor. Mutluluğun içine olabildiğince geri çekiliyorum. Bana tapınmasına ve tüm endişelerimin ve kaygılarımın bir kenara düşmesine izin verirken küçük inilti benden kaçıyor. Bu adam beni mümkün olduğunu hiç düşünmediğim şekillerde parçalara ayırıyor.

Sonra geri çekilip ayağa kalkıyor ve ben anında onun hissini özleyorum. Gözlerimi açıyorum ve geçen seferki gibi ona bakmadığım için beni azarlamasını bekliyorum ama onun yerine gömleğinin düğmelerini açmaya başlıyor. Ben de onu takip ediyorum, arkama uzanıp sütyenimi çıkarıyorum ve üzerimde sadece deri eteğim kalıyor.

Gömleği yere düştüğünde, kaslarını takdir etmek için bir anım oluyor. Çok çarpıcı. Altılı karın kasları ve ağırlığımı omzunda rahatlıkla taşıyabilecek kollarıyla zayıf. Ama vücudunun her yerinde kesikler ve yara izleri de var. İçimde bir tehlike hissi uyanıyor, bu adamın hafife alınacak biri olmadığını hatırlatıyor. Böyle bir adama bulaşılmaması gerektiğini herkesten çok benim bilmem gerekir. Yine de pervane gibi ona doğru çekiliyorum.

O zaman anlıyorum ki Dutton profesyonel olmak için elinden geleni yapmış, tabii mağara adamı gibi davranıp beni sahneden sürüklediği zamanlar hariç. Çünkü bana baktığı tüm zamanlarda ve şekillerde, bakışları hiçbir zaman işte kalmamıştı. Ama şimdi her şeyi tüketiyor.

Bana hayran, ki bunu takdir ediyorum. Erkeklerin çıplak vücuduma hayranlık duymasına çok alışkınım. Dutton bana yeni işimi vermeden önce bu şekilde para kazanıyordum. Ama bir erkeğin bacaklarımdan arasına girdikten sonra bana hayran olması? Bu benim için yeni bir deneyim ve gerçekten hoşuma gidiyor. Özellikle de bakışlarının beni içine alması, sanki vücudumdan daha fazlasını görüyormuş gibi. *Sanki her şeyimi görüyor.*

Patronum bir pislik olabilir ama şu anda benim büyüm altındaymış gibi görünüyor ve onun kontrolünün soğuk yoğunluğunu kırmaya çalışırsam neler olabileceğini görmek istiyorum. Her şeyin kendi istediğı gibi olmasına o kadar alışmış ki. Onu parçalara ayırmak istiyorum.

"Benim sıram," diye mırıldanırken dizlerimin üzerine çöküp kemerini çözüyorum, pantolonunun düğmelerini açıp fermuarını indirmeden önce kemeri atıyorum. Bunu yaptığımda, zorlanan horozu serbest kalıyor ve yardım edemiyorum ama hayran kalıyorum. Birlikte olduğum son kişi olan Bobbi'den daha büyük. Ve bu Bentley doğmadan önceydi. Acıyacak mı merak ediyorum. Önceki beş yıl boyunca sadece oyuncak kullandım ve işlerini yeterince iyi yaptılar, ama beni bu adam için hazırlamadıklarını biliyorum. Böyle büyük bir sikle değil.

"Beni memnun etmene ihtiyacım yok. Sana söyledim, her şeyini tatmak ve tüketmek için buradayım, Posie."

"Evet, ama sırayla yapıyoruz," diyorum büyüleyici bir şekilde, çoğı erkeğın inkâr edemeyeceğı bir şekilde ona bakarak. "Sana dokunmamı istemiyor musun?" Fısıldıyorum. Ellerimi arkama koyup öne doğru eğilerek sikinin ucunu öpüyorum. Nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor ve ben ona bakıyorum.

"Dokunmak yok." Sözlerini ona geri fırlatıyorum. Boynundaki tendon kopmak üzereymiş gibi görünüyor. Ona ne yapması gerektiğini söylediğimde benden nefret ediyor olmalı ama başını sallayarak ona dokunmama izin veriyor.

Tekrar öne doğru eğilerek sikini ağzıma alıyorum ve dilimi ucunun etrafında döndürerek emiyorum. İnliyor ve ben de başımı aşağı yukarı hareket ettiriyorum, içinden titreşen seslerden memnun oluyorum.

Göz temasını sürdürüyorum çünkü buna ne kadar ihtiyacı olduğunu biliyorum ve bunun yoğunluğu şaşırtıcı. Gözlerim doluyor ama onu boğazımın arkasına götürmeye devam ediyorum. İtalyanca konuşuyor ve çoğunlukla küfür ettiğinden eminim. Ellerini arkada tutması gerektiğini hatırlatırcasına kolları ve göğüs kasları esniyor.

"Dur." Bu sert talep karşısında şaşırdım ama topuklarımın üzerinde geriye doğru oturdum.

Pantolonunu çıkarır, artık tamamen çıplaktır. "Ayağı kalk."

Dudaklarımda çiçek açmak için yalvaran gülümsemeyi saklamaya çalışıyorum. Elbette, bu adam kontrolü sadece birkaç dakikalığına ele verebilir. Ama dediğini yapıyorum ve bana başka neler yapabileceğini merak ediyorum.

Ayağı kalktığımda etrafımda dönüyor, parmakları sanki beni değerlendiriyormuş gibi çıplak tenimi şehvetli bir şekilde okşuyor. Sanki benimle ne yapacağını merak ediyormuş gibi.

"Ne istiyorsun?" Gerginliğe daha fazla dayanamadığımda soruyorum. Kocaman sikine bir kez daha bakınca sertçe yutkunuyorum.

"Sen, *Mostriciattola*."

"O zaman neden beni götürmüyorsun?"

Arkamda durduğunda sırtıttığını hissedebiliyorum ve boynumun arkasındaki dudaklarının sıcak dokunuşuyla şaşıyorum. Omuzlarım boyunca öpücükler bırakırken, bir eli karnımın etrafından dolanarak beni sert aletine doğru çekiyor ve aletin göt deliğimi dürtmesine neden oluyor. Göğsümü avuçluyor ve sonra sıkıyor ve ben onun agresif ellerinin ve işaret eden öpücüklerinin uyarıcılığıyla ürperiyorum. Bu tür bir ilgiye alışık değilim.

"Durmamı mı istiyorsun?" diye hırlıyor.

"Bana bu evde belli bir kelimeyi kullanamayacağım söylendi," diye cevap veriyorum boğuk bir sesle. Benimle yüzleşmek için döndüğünde ruh hali değişiyor. "Seni korkutuyor muyum?"

diye soruyor. Kalçamı sahiplenerek kavrayan eline bakarken bu soruyu düşünüyorum. Aramıza o buzdan duvarı koyduğu anı hissedebiliyorum. Bunu umursamıyorum çünkü bunu başkalarına karşı yapmaya çok alışkınım. Ama şu anda gerçekleri söylemek yalanları söylemekten daha kolay geliyor.

"Belki biraz," diye itiraf ediyorum.

"İyi saklıyorsun," diyor, sonra beni döndürüp yüzünü ona çeviriyor. Beni kaldırıyor ve bacaklarım otomatik olarak beline dolanıyor. Beni merdivenlerden yukarı çıkardığında, büyük siyah bir kanep ve duvara monte edilmiş bir televizyonun bulunduğu bir salon alanı fark ediyorum. Bana bakıyor ve ben de ona bakmamak için kendimi zor tutuyorum. Kelimeler söylenmemiş. Yoğunluklar eşleşti. Bacaklarımın arasında söndürmesini istediğim bir ateş, ama bunun yerine sadece doyumsuz bir arzu yaratacağından eminim.

Asla itiraf etmem ama beni taşıması hoşuma gidiyor. Kendimi küçük, neredeyse korunmuş hissettiriyor, uzun zamandır hissetmediğim bir şey. Bir anne ya da striptizci yerine, bir erkeğin kollarında taşınan bir kadını. Herhangi bir erkeğin kollarında da değil.

Arkama yaslanıyorum ve bakışlarıyla buluşuyorum. "*Seni korkutuyor muyum?*"

Sola dönüyor ve yatak odası olduğunu tahmin ettiğim loş bir odaya giriyor. Beni indirdiğinde kığım yumuşak bir şeyin üzerine düşüyor ve bunun onun yatağı olduğunu fark ediyorum. Çekmeceye uzanıp bir prezervatif çıkarırken ışığı yakma zahmetine girmiyor. Dişleriyle yırtıp açmasını ve sonra takmasını izlerken neredeyse soruma cevap vermeyeceğini düşünüyorum. Yerine oturduğunda bana bakıyor.

"Senin anlayabileceğinden çok daha fazlası."

Kaşlarım havaya kalkıyor ama ben bunu sindiremeden üzerime çıkıyor, bacaklarımı ayırıyor ve aralarına yerleşiyor. Hemen yapmıyor

içeri itti. Hayır, onun yerine ağzı meme uçlarımı buluyor ve yapacağını söylediği şeyi yapıyor, tadıma bakıyor. Göbeğime kadar inip tekrar geri emmeden önce meme uçlarımı ısıyor. Boynuma her ulaştığında ellerimi arkasına uzatıp onu daha yakına çekmeye çalışıyorum. Bu bir alay oyunu ve o bu konuda bir uzman. Arzunun çarpıntısı derimin altında yaşayan, nefes alan, vahşi bir yaratık ve eğer yakında ona sahip olmazsam, lanet olası gözlerini oyabilirim.

"Dutton," diye homurdanıyorum, maksatlı alaylarından rahatsız olmuş bir halde.

"Evet, Posie?" diye cevap veriyor ve onu net olarak göremesem de benimle kasıtlı olarak dalga geçtiğini biliyorum.

"Sik beni artık," diye .

Kıkırdıyor. Ve bu adamın gördüğüm en çığ hali. Maskenin altındaki canavar değil. Patron değil. Mükemmel iş adamı değil. Sadece Dutton.

"Nasıl emrederseniz," diyor ve ağzı tekrar benimkine geliyor. Beni hâlâ tam olarak öpmemişti. Evet, ağzı dudaklarımı ve tenimi tattı ama dili benimkini hiç tatmadı. Dudaklarımız buluştuğunda, davetkar bir şekilde ağzımı açıyorum ve o da dilini içeri kaydırıyor. Ve bunu yaparken, aleti tam olarak olması gereken yeri buluyor ve doğrudan içime giriyor. Nefesim kesiliyor ama o beni öpmeyi bırakmıyor, sanki her nefesimi yutmak istiyormuş gibi geri çekilmiyor.

Parmaklarımı saçlarından geçirirken sadece ona odaklanıyorum, sanki bu an için tek dayanağım oymuş gibi onu daha da içime çekiyorum ve onun büyüklüğü karşısında rahatlıyorum.

Kalçaları hareket etmeye başlıyor ve ben de keskin tırnaklarımı sırtında gezdiriyorum. Homurdanıyor ve her itişinde ve öpüşünde beni daha sert sikmeye başlıyor. Sakalının gölgesi beni gıcıklıyor ve onun nerede başladığını bilmiyorum ve ben onunla itme için eşleşirken bitiyorum, cildimizin yüksek sesle tokatlanması odada yankılanıyor.

Acı ve zevk altında inliyor ve irkiliyorum. İçimdeki o noktaya tekrar tekrar vururken eli sanki beni yerimde tutuyormuş gibi boğazıma kadar geliyor. Altında zar zor kıvranıyorum, bana her çarpışında yeni zirvelere çıkıyorum.

Gıcırđıyorum - benim için alışılmadık bir ses - hava akışımı daraltırken açgözlülükle ona yapışmaya çalışıyorum. *Bu lanet adam.*

Basınç başlıyor ve ben inliyorum, doruğa çok yakınım. Oh lanet olsun.

Bu nasıl mümkün olabilir?

"Dutton," diye inliyorum, neredeyse bu doruk noktasının içimden söküp alacağı şeyden korkuyorum. Çok uzun zaman oldu. Vücudum aşırı hızlanıyor ve ona sıkıca sarıldığım için bacaklarımda karıncalanmalar oluşuyor.

"Benim için çılgılık *at*, *Mostriciattola*." Homurdanıyor.

Saçlarını tutup çekiyorum ama bu onu dudaklarımı almaktan alıkoymuyor, çünkü havamı tamamen kesiyor. Bir an paniğe kapılıyorum ama bu panik, uçurumun kenarında sallanmanın verdiği heyecanla karışıyor.

Yüzümü yana çekiyorum, basınç arttıkça içimden nefessiz bir inilti geçiyor. Sonra ağzı boynumda çalışmaya başlıyor; siki içime girmeye devam ediyor ve eli parmaklarının klitorisimi çevrelediği yere doğru kayıyor.

O nasıl...?

Aman Tanrım.

Elleri ve sikiyle ne halt ediyor bu herif? "Ne kadar iyi bir kız olduğunu gördün mü?" diye mırıldanıyor ve ben başımı sallıyorum. başka bir şey yapamazsın.

Arkasına yaslanıyor ve beni dizlerimden tutup yatağın ucuna çekiyor. Şimdi ayakta duruyor, beni sikerken bana bakıyor, boğazımdaki tutuşunu hafifçe serbest bırakıyor, böylece hava alabiliyorum. Ama bu yeterli değil. Dünyadaki hiçbir oksijen beni şu anda yaşadığım saf mutluluk denizinde boğulmaktan kurtaramayacak. Çarşafı kavriyorum, olanları durduramıyorum.

Daha önce becerdiğim hiç kimse Dutton'a yaklaşamaz.

Hiç kimse.

Korkarım beni bu ve sonraki hayatım için mahvetti. Boşaldığımda, yıldızları görüyorum. Yani o kadar sert boşalıyorum ki, gözlerimi açtığımda, bu karanlık odada bile, görüşümde parlak ışık ığneleri yanıp sönüyor.

Orgazmımın ortasında, her tarafına işediğimi hissettim. İşte o zaman şok edici bir şekilde fışkırdığımı fark ediyorum. Diğer kadınların bunu tarif ettiğini duymuştum ama hiç deneyimlememiştim. Vücudumun bunu yapabildiğini bile bilmiyordum.

Şimdiye kadar.

İçimde sarsılıyor ve silüetini izliyorum, kendini tamamen bedenime verirken güçlü formu sertten akışkana dönüşüyor ve bu beni başka bir sevgiliyle yaşamadığım bir tatminle dolduruyor.

"Mükemmel amına koyayım," diyor iç çekerek ve yavaşça çekilip yüzünü tekrar bacaklarımin arasına yerleştiriyor, her şeyi yalıyor, tadına bakıyor ve yiyor. Hassas klitorisimi yiyip bitiriyor. Onu itmek için bir dürtü duyuyorum

Ne kadar hassas olduğum için uzak duruyorum, ama üstesinden gelemeyeceğim kadar yoğun değil. Bu tembel bir bakım türü, ancak şimdiden yavaş yavaş arzumu yeniden inşa eden bir bakım.

Acilen bir kez daha doymak istiyorum. Oh lanet olsun. Bu adam beni gerçekten mahvetti. Sonsuza dek diğer sevgililerimi onunla kıyaslayacağım.

Konuşamıyorum, bu yüzden kalçalarımı yüzüne doğru yuvarlıyorum, tembel kontrolüyle durgunlaşıyorum.

Ve bu adamın beni yeniden paralayacağını ve beni burada tutacak tek şeyin o olduğunu fark ettim.

Dutten

L Ast gecesi, duş aldıktan sonra yatak odasına girdiğimde, onun yatağında sızmış olduğunu górdüm. O kadar huzurlu uyuyordu ki, hala hayatta olup olmadığından emin değildim. Kelimenin tam anlamıyla ölü gibi uyuyor.

Battaniyeler şiddetli bir şekilde yatağın üzerine atılmıştı.

Öfke nöbeti. Her zaman küçük bir canavar, uykusunda bile.

Dün gece onun vücudunu kullanmayı ve ona birçok şey yapmayı planlamıştım, ama onu tatmaya doymadım. Başımı bacaklarının arasına sokmaya devam ettim, onu tekrar tekrar aldım, verecek başka bir şeyi kalmayana kadar onu kırdım.

Seks kolaydır.

Seks işlemseldir.

Ama kendimi hiç bu kadar derinden başka birinin ritmine ve kafiyesine kaptırmamıştım.

Her zaman cömert bir aşık olarak ama bana çok soğuk ve yoğun olduğum söylenir.

Posie ile değil.

Dün gece biraz çalışacaktım, ama onun yerine yanına oturup uyumasını izlemeye geldim, kendini korumasız bıraktığında kadını merak ettim.

Ne olduğunu anlamadan yanında yatıyor, yüzündeki bir tutam saçı okşar gibi tekrar tekrar okşuyordum. Sonra derin bir uykuya dalmış olmalıyım, çok uzun zamandır böyle bir şey yaşamamıştım.

Ama uyandığımda ortadan kaybolmuştu ve onu tekrar istediğim için ona uzandım. Aşağıya indiğimde tüm kıyafetlerinin gittiğini gördüm.

Ne kadar huzurlu uyuduğuna bakarak, uyandığımda hala burada olacağını varsaydım. Aslında, her zaman kalış sürelerini uzatmaya çalışan kadınlarla karşılaşmışımdır. Onları evime getirdiğimden değil.

Her zaman bana bir tür falsolu top atıyor. Ona verdiğim bu iş gibi. Bu kadar iyi yapmasını hiç beklemiyordum. Ama yaptı. Harika bir iş çıkarıyor; aslında çok iyi.

Ve insanlar bunu fark ediyor. Daha spesifik olarak, ailem fark ediyor.

Telefonumu bulup, arama tuşuna basıyorum. Cevap vermedi. Ben de ona mesaj attım.

Ben: Patronunun görmezden gelmeyi sever misin?

Okuduğunu görüyorum. Ve hemen ardından cevabı geliyor.

Posie: Benim de becerdiğim patron mu?

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. Evet, seviştik. Ve bunu tekrar yapmayı çok isterim.

Eli ve Hawke'tan gelen ve dün geceki işimi soran çok sayıda mesajı görmezden geliyorum.

Posie'nin arabasına taktığım takip cihazını kontrol edip bu sabah kulüpten alıp almadığını öğreniyorum. Almadıysa, evine bırakması için birini gönderirim.

Takip cihazını kontrol ettiğimde kaşlarım çatıldı; şu anda New Haven'ın dışında bulunuyor.

New Haven mı? Orada ne işi var? Tabii son durak orası değilse.

Boston'a gitmiyorsa tabii.

Kafamın içinde bir alarm çalmaya başladı, hiç göz ardı etmediğim bir alarm. Belki de başından beri haklıydım ve Boston Delinquents kulübüyle olan bağları düşündüğümde daha güçlüydü.

Üstümü değiştirmek için merdivenleri koşarak çıkıyorum ve birkaç dakika içinde motosikletimle garajımdan çıkıyorum. Son zamanlarda motoruma daha az biniyorum, küçük bir hanımefendiyi ve onu arabamın arkasında taşıma fantezilerimi daha kolay karşılayabiliyorum.

Motosiklet daha hızlı ve şu anda hıza ihtiyacım var. Onu yakalamalı ve o küçük canavarın gerçekte ne planladığını öğrenmeliyim. I

Ayrıca kaçmadığından emin olmalıyım çünkü onunla işim henüz bitmedi.

Desie

L Ast gecesi, olacaklar için ihtiyacım olan dikkat dağınıklığını sağlamıştı. Ancak, bazı şeytanlarla yüzleşmek için Boston'a giderken düşüncelerime tehlikeli bir şekilde girmişti.

Kulüpten arabamı aldıktan sonra eve gidip duş aldım, üstümü değiştirdim ve Bentley ve Amy ile kahvaltı ettim. Tekrar yola çıkmadan önce Amy'ye akşam erken saatlerde evde olacağıma söz verdim.

Kaçtığımdan beri Boston'a gitmemiştim. Bentley'i, babasının büyük ihtimalle hâlâ yaşadığı şehre götürme riskini almak istemedim. Onu henüz büyükanne ve büyükbabasının mezarlarına götürememek beni üzüyor.

Ona onlar hakkında çok şey anlattım ama onu asla buraya getiremeyeceğim. Asla güvenli olmayacak. Gelmek benim için bile bir kumar ama yıldönümlerinde onlara saygılarımı sunmak zorundaydım. Altı yıl çok uzun zaman oldu.

Mezarlığa giderken Boston'un dış mahallelerine uğruyorum ve bu bana pek çok anıyı hatırlatıyor. Onaylanma arayışındaki kayıp kızıdan çok yol kat ettim. Bentley'im oldu, anne oldum ve kendimin ötesinde bir amaç buldum. Kendim ebeveyn olana kadar ailemin yaptığı fedakarlıkları hiç anlamamıştım ve o zaman bile bu bir fedakarlık gibi gelmedi, sadece bir değişimdi.

Arabamdan inerken kendimi toparlamak için bir an duruyorum. Mezar taşları arasında ilerlerken, annemin en sevdiği çiçek olduğu için elimde bir buket leylak taşıyorum. Mezarlarının yanında duruyorum ve titrek bir nefes alıyorum.

Bunca zaman sonra burada olmak garip hissettiriyor. Tekne kazasından bu yana sekiz yıl geçti. Sadece o gece bir arkadaşımın evinde yatıya kalma konusunda kararlı olduğum için onlarla birlikte değildim. Ölüm haberlerini aldıktan sonra aylar boyunca kendimi

Ben de onlarla birlikte olurdum. Her şeyi bir anda kaybetmenin o iç burkucu hissini asla yaşayamazdım. Sağını solunu bilememe ya da aptalca kavgalarımın ya da onlara söylediğim korkunç şeylerden pişmanlık duyma.

Ben şımarık bir velettim.

Sanırım cenazelerinden kısa bir süre sonra Bobbi'nin etkisine bu kadar açık olmamın nedeni buydu. Yas tutarken hatalar yapmıştım ama Bentley'nin hatırı için çabuk toparlanmıştım.

Çiçekleri yere koymak için çömelirken bunu düşünerek hüznle gülümsüyorum. Bana her zaman öfkeli ama altın gibi bir kalbim olduğunu söylerlerdi. Biri arkadaşlarıma saygısızlık okulda ettiğim kavgalar hakkında sürekli bana nasihat verirlerdi.

Kendimle ilgili tüm bu şeyleri sanki başka bir hayatta olmuşlar gibi unutmuşum. Ancak son zamanlarda huysuz ve şımarık yanıma tekrar su yüzüne çıkmaya başladı ve bunun suçunu da beni kızdırmak için kasıtlı olarak içimden çıkaran bir pisliğe yüklüyorum.

Aklıma hemen dün gece geliyor; elleri , dudakları dudaklarımda. Oturup aileme son altı yıl hakkında bilgi vermeye hazırlanırken bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırmaya çalışıyorum.

"Şimdi beş yaşında. Buna inanabiliyor musunuz?" Onlara söylüyorum. Bir yanıma onunla vakit geçirmek, onunla oynamak ve Pazar yemeklerini birlikte yemek için burada olmalarını diliyor. Keşke babam ona balık tutmak gibi şeyler öğretebilseydi ve annem onu tatlılarla şımartabilseydi.

Kollarımı kendime doluyorum. Bazen onlar kadar iyi bir ebeveyn olup olmadığımı merak ediyorum. Zaman zaman başarısız olduğumu hissetmekten kendimi alamıyorum. Bentley'nin hayatında ihtiyaç duyduğu her rolü yerine getiremiyorum. Ama yine de onun için bunların hepsi olmaya çalışıyorum. Ben iyi bir anneyim ama ya bir gün sorularını yanıtlayamazsam ya da ona en iyi şekilde rehberlik edemezsem?

İç çekiyorum. Ailem ebeveynliği çok kolaymış gibi gösteriyordu.

"Bir konuda haklıydın," diyorum. "Faturaları ödemek berbat bir şey." Kazadan bir hafta önceki son tartışmamızı hatırlayarak hüznle gülüyorum. Taşınacağımı ve hayatımı istediğim gibi yaşayacağımı ilan etmiştim. Birkaç hafta içinde tam olarak bunu yapacağımın farkında değildim... onlar bir güvenlik ağı olarak yanımda .

Annemle babam öldükten sonra birkaç hafta teyzemle kaldım ama teyzemle hiç anlaşılamadık ve kısa süre sonra Boston Delinquents ile yanlış bir gruba düştüm. Bunu öğrendiğinde beni evlatlıktan reddetti ve ben de onların ailesinin bir parçası oldum. Teyzem ben on sekiz yaşındayken kanserden vefat etti ve ben kendi işime o kadar dalmıştım ki hasta olduğunda onu ziyaret bile etmedim.

Bencilce

davrandım.

Yas tutuyordum.

Ama sonunda kendimi buldum.

Ve bu şeylerin hiçbirini çok derinlemesine tutmamaya özen gösteriyorum. Çünkü kederin ve pişmanlığın ağırlığının ne kadar sakatlayıcı olabileceğini çok iyi biliyorum, bu yüzden tek yapmam gereken geleceğimize bakmakken geçmişte yaşamak Bentley'e ya da bana hizmet etmiyor.

"Gerçekten geldiğine inanmıyorum," diyor arkamdan bir ses.

Kaşlarımı çatıyorum, ayağa kalkarken arkamı dönüyorum. Adamı tanıyamadım. Ancak giydiği derileri ve yamaları tanıyorum. Hemen mezarlığı taramaya başlıyorum, buradaki tek kişinin o olduğundan emin olmak için.

"Oh, burada değil. Ama senin gelme ihtimaline karşı bugün burada takılmamı söyledi. Ve geldin de," diyor kendini beğenmiş bir şekilde.

"Nesin sen, Bobbi'nin uşağı falan mı?" Küçümseyerek sordum.

Sikeyim.

Bu hiç iyi değil.

Burada kimseyle karşılaşmak istemiyordum ama bugünün benim için ne anlama geldiğini gerçekten hatırlayacağını düşünmemiştim. Bentley'e hamile olduğumu öğrendiğimde bana para fırlattı ve ondan kurtulmamı söyledi ve onu bir daha hiç görmedim. O zamandan beri altı yıl geçti. Hayatına devam etmesi için yeterince zaman geçtiğini sanıyordum.

Hata benim kendi duygularımdaydı: Geri dönmem gerekiyordu. Geçmiş eşlemek hiçbir zaman iyi bir şey getirmedi.

"Ben onun uşağı değilim!" diye bağıyor, gücenmiş. "Ben onun gerçekten iyi arkadaşlarından biriyim." Bu adam ancak yirmi yaşında gibi görünüyor.

Alay ediyorum. "Bobbi'nin iyi arkadaşları yok. Kullandığı ve faydalandığı insanlar var."

"Neydi o, kaltak?" diyor, . Siktir, bu çok kötü.

Yanımda silah taşımıyorum ve evimde kapımın yanında duran sopanın arkasına saklanamıyorum.

Erkeklerden korkmuyorum ama mezarlıkta tek başıma dururken iki katım büyüklüğünde ve potansiyel olarak bir şey üzerinde olan biriyle dövüşmeyi kazanamayacağımı biliyorum. En azından sopam olmadan.

Ateşli mizacım bir yana, oğluma asla geri dönememe riskini göze alamam.

Ben de anlık bir kararla arabama koştum. "Hey! Buraya gel!" diye bağıyor.

Bacaklarımın beni götürebildiği kadar hızlı koşuyorum. Cebimden anahtarlarımı çıkararak metal kapıdan geçiyorum. Büyük meşe ağacının etrafından dolanırken, deri giymiş biriyle karşılaşıyorum.

Kalbim korkudan ve koşmanın verdiği efordan çarpıyor. Beni yakalamaya çalıştıklarında onları itiyorum. Dehşet beni bir mengene gibi kavırıyor ve yüzlerine yumruk atıyorum, onları iterken anahtar yanaklarını çiziyor. Beni tekrar yakalıyorlar ve tanıdık bir ses panik sisini yarıp geçene kadar kollarında çırpınıyorum.

"Posie." Dutton beni sarsıyor ve ben de dehşet içinde ona bakıyorum.

Adam köşeden dönerken omzumun üzerinden bakıyor ve beni hemen arkasına itiyor.

"Kimsin lan sen-"

Dutton o kadar hızlı ki bir adım daha geri atıyorum, ağacın köklerine takılıyorum ve dehşet içinde izlerken kığımın üzerine düşüyorum.

Dutton adama yumruk atarak yere düşmesine neden olur ve saniyeler içinde Dutton adamın üzerine çullanır, öyle bir saldırır ki adam ayağa bile kalkamaz. Dutton'ın saf, serbest bırakılmış öfkesi onu alt ettiğinde adam hiç karşı koyamaz.

Dutton ona tekrar tekrar vurdukça kan sızıyor. Titrek bacaklarımın üzerinde durmam biraz zaman alıyor ve son birkaç dakika beni tamamen şaşırtıyor. Durumun şoku azalmaya başlıyor ve ateşimi bir kez daha buluyorum.

"Dutton! Onu öldüreceksin!" Ağaca yaslandım. "Dutton!" Bağıyorum. Diğer adam umurumda olduğu için değil -bir avuç adamın öldürüldüğünü gördüm- ama bunun Dutton üzerindeki etkileri yüzünden.

Bağlantıları olduğunu anlıyorum, ancak motosiklet kulübü vahşidir ve nedeni ne olursa olsun, özellikle de bir yabancı birini öldürürse, kendilerini savunacaklardır.

Dutton adamın yüzünü tekmeliyor. Adam kanlar içinde boğuluyor, bilinci yerinde değil.

"Dutton!" Bir taş alıp sırtına fırlatarak çığlık atıyorum. Öfkesi onu ele geçirdiğinden beri beni ilk kez fark ediyormuş gibi dönüyor. Saçları darmadağın ve gözleri gün içinde o kadar parlak ki canlı, buz mavisi.

Bir kez ve sonra iki kez göz kırptıyor. Zar zor hareket eden adama bakıyor ve sonra bana doğru iki uzun adım atıyor. Bir eli yanağımı kavlıyor, diğer eli kalçamda duruyor. "Seni incitti mi?"

Sesindeki endişe beni şok etti. Her zamanki kontrollü ve kırpılmış ses tonundan çok farklı. Daha konuşmadan başımı sallıyorum.

"Hayır, bana dokunmadı."

"Güzel. Arabana bin ve Manhattan'a geri dön. Ben burayı temizlerim." Benden uzaklaşmaya çalışıyor ama ben elini tutuyorum.

"Hayır, onu öldüremezsin. Bunun sonuçlarını anlamıyorsun."

"Ah, tepkileri anlıyorum," diyor vahşice. "Onu ibretlik bir hale getireceğim."

"Lütfen, Dutton." Sanki onu durdurmanın tek yolu buymuş gibi elini tekrar yanağıma götürüyorum. Onu sabitlemek için. Yalvaracak biri değilim; şu anda adrenalin o kadar yüksek ki ne yaptığımı ya da söylediğimi bile bilmiyorum. Tek bildiğim, başka birinin izleme ihtimaline karşı gitmemiz gerektiği. "Lütfen. Olduğu gibi bırakın."

"Burada ne işin var senin?" diye fısıldıyor suçlayıcı bir şekilde. Ses tonundan irkiliyorum ve bir adım geri çekiliyorum. Sonra mucizevi bir şekilde geldiğinden beri ilk kez ona gerçekten bakıyorum. Deri giyiyordu. Arabama baktığımda, arkasında ona ait olabilecek bir motosikletin park ettiğini fark ediyorum.

"Beni buraya kadar takip mi ettin?" diye sordum.

"Evet. Ve eğer yapmasaydım, kim bilir neler olurdu," diye homurdanıyor. Anahtarlarımın kestiği yerden yanağına doğru kan akıyor.

"Ne oluyor lan?" Onu geri ittim. "Sen aklını mı kaçırdın? Burada olduğumu nereden bildin?"

Yüz ifadesi kararıyor ve aramıza bir kez daha buzdan duvar ördüğünü hissedebiliyorum, bu da beni kızdırıyor. Günün tüm korkusu, adrenalin ve duygusal şoku üzerime dökülüyor. Onu itiyorum. "Benimle dalga mı geçiyorsun?! Beni buraya kadar takip ettiğinde bana cevap vermek istemiyor musun?" Onu bir kez daha itiyorum ve zar zor kımıldıyor.

"Bana teşekkür etmelisin," diye homurdanıyor.

Alay ediyorum. "Teşekkür mü edeyim? Beni takip ettiğin için mi? Senin oradaki pislikten ne farkın var?"

"Her şeyden önce, yerde kırık bir yüzle yatmıyorum," diyor dikkatle.

Şaplak. Suratına bir tokat indirdiğimde kafası sola doğru savruldu. Çenesini gıcırdatıyor ve eminim büyük ihtimalle beni durdurabilirdi. "Oh, öfkeni benden çıkaracaksın, *Mostriciattola*, ama az önce korkuyla kaçtığın pislikten çıkarmayacaksın öyle mi?"

"Bana öyle demeyi kes!" Homurdanıyorum. *Mostriciattola*'nın ne anlama geldiğini bilmiyorum ama her ne demekse, sevişirken ve ben ona sinirlendiğimde bunu bana karşı kullanması hoşuma gitmiyor.

"Neden korkuyorsun? Ya da kimden bu kadar korkuyorsun?" diye sorar.

Uzaklaşmak için dönüyorum ama bileğimi tutuyor. "Bırak beni," diye o kadar büyük bir öfkeyle bağırıyorum ki, bırakmazsa ne yapacağımdan emin olamıyorum. Sanki öfkemi hissetmiş gibi bileğimi bırakıyor.

"Burada işimiz bitmedi," diyor ama ben çoktan arabaya doğru hızlı adımlarla ilerlemeye başlamıştım.

"Yemin ederim, eğer o adamı öldürürsen, şu anda işi bırakıyorum. Ciddiyim," diyorum ona omzumun üzerinden. Çünkü Dutton onu öldürürse, motosiklet kulübü ne pahasına olursa olsun peşine düşecektir. İş yerime ya da kendime dikkat çekmeyi reddediyorum çünkü bu onları Bentley'e götürecektir.

Bugün buraya gelmek bir hataydı.

Arabama bindim, kapıyı çarptım ve direksiyona vururken çığlık attım.

Altı yılın Bobbi'nin erişiminden kaçmak için yeterli olacağını , ama şimdi daha az kapana kısılmış hissetmiyorum, onun hala bir şekilde üzerimde olduğunu biliyorum. Çok rahatlamıştım ve duygularımın beni buraya geri getirmesine izin vermek bir hataydı. Ve Bobbi'nin buralardaki etkisi konusunda yapabileceğim hiçbir şey yokken üzerimde böyle bir güce sahip olduğu için ondan nefret ediyorum.

Tek yapabileceğim tekrar koşmak ve oğlumu güvende tutmak.

Bedeli ne olursa olsun.

Bir nefes alıyorum ve saçlarımı geriye itiyorum, dikişlerimden dışarı taşan sıkışmış ateşi dizginlemek için elimden geleni yapıyorum. Motoru çalıştırıyorum. Beni takip ettiği için Dutton'dan nefret ediyorum, ama küçük bir parçam onun burada olmasından memnun. Ben

Şeytanlarım beni yakaladığında yüzümdeki o korku dolu ifadeyi gördüğünü bilmek onu utandırdı.

Ama onlarla yüzleşmek için kalmayacağım.

Hayır, bazı şeylerin geçmişte kalması en iyisidir.

Ve eve döndüğümde yeni buz canavarıyla yüzleşeceğim çünkü o orospu çocuğunun açıklaması gereken çok şey var.

Dutten

W Biri bana öldürmememi tavsiye ettiğinde, genellikle tam tersini yapar ve o herifi öldürürüm. Ancak Posie'nin işi bırakma tehdidi çok yüksek bir risk gibi görünüyordu çünkü son derece ciddiye.

Posie mezarlıktaysa, muhtemelen önem verdiği birini oraya gömmüştür ve kim olduğunu bilmem gerekiyor. Boston'dan ayrılmadan önce Will Walker'ı aradım. Onu kendi başıma çözme isteğim artık önemli değil. Onun hakkında her şeyi bilmek istiyorum ve buna ihtiyacım var çünkü bir daha asla gözlerinde o korku seviyesini görmek istemiyorum. Posie'nin pek çok yönünü gördüm; şımarık, seksi, zeki, yaramaz ve korkunç mizacının parıltılarını. Ama onda korkuya hiç tanık olmadım ve ona böyle hissettiren her puştı avlamaya hazırım.

Arabaların arasından geçerek, kimsenin onu takip etmediğinden ve güvende olduğundan emin olmak için arkasından gidiyorum. Kendi sokağına girdiğinde sürmeye devam ediyorum çünkü şu anda onun yanında kendime güvenmiyorum. Ona zarar vereceğimi düşündüğüm için değil. Koşullar ne olursa olsun, onu asla incitemeyeceğimi biliyorum. Onu rahat bırakıyorum çünkü bana bakışına bakılırsa, sakinleşip bugün olanları sindirene kadar işleri daha da kötüleştirebilirim. Ayrıca Will bana onunla ilgili bilgileri çoktan gönderdi, bu da beni belki de küçük sarışın canavarımın o kadar da gizemli olmadığına inandırıyor.

Evime vardığımda Eli'nin arabasının dışarıda durduğunu görmek beni şaşırtmıyor. Motosikletimi sokağa park ederken içimden küfrediyorum.

ve kaskımı çıkarıyorum. Hawke, Ford ve Eli arabadan iniyorlar. Eli bana şöyle bir baktıktan sonra, "Çok meşgulumuşsun," diyor.

Kapının kilidini açıp içeri girerken, "Onu ben öldürmedim," diyorum. Beni içeride takip ediyorlar.

"Hayır, onu öldürmediniz ama çocuğu hastanelik ettiniz ve başkanları beni arayıp neden onların bölgesinde olduğunuzu sordu. Ne oldu lan?" Eli beklentiyle sorar.

Oturma odasına gidip Will'in gönderdiği dosyaları açabilmek için dizüstü bilgisayarımı alıyorum. Az önceki adrenalinin etkisinden henüz kurtulamamıştım ve onun göğsüne bir mesaj kazıyarak rahatlamamıştım, bu yüzden tüm bunları anlamlandırmak için tutunacak bir şeye ihtiyacım vardı.

"Dutton," diyor Eli ve dikkatimi çekiyor. "Tanrım, her tarafın kan içinde." Mutfağa gidiyor ve ıslak bir bezle geri geliyor.

Hawke kilere gidip bir paket cips ve bir kalıp çikolata alıyor, şekerleri karşımda oturan Ford'a atıyor. *Kendilerini evlerinde gibi hissediyorlar, değil mi?*

Eli ıslak havluyu bana fırlatıyor ve ben de bezi yüzüme sürerken dizüstü bilgisayar ekranının yansımada yüzümü fark ediyorum. Kahretsin, araba anahtarıyla yanağımı fena benzetmişti ama yine de onunla ne kadar gurur duysam azdır. Bir dahaki sefere gözlerine vurmasını söylemem gerekecek. Umarım benimkiler olmaz.

"Ne oldu?" Eli bastırır. "Başkanlarıyla bir anlaşma yapmanın eşiğinde olduğumuzu biliyorsun ve sonra bunu mu yapıyorsun? Neden Boston'daydın ki?"

Eli'nin iş görüşmelerini tehlikeye attığım için hayal kırıklığına uğrayarak iç çektim. Bu onları tamamen raydan çıkaracak gibi değil ama bundan sonra eskisi kadar sorunsuz gitmeyebilir. O sırada bunu düşünmemiştim bile, ki bu hiç bana göre değil. Ben her zaman hazırlıklıyım. Ama Posie'nin ne kadar korktuğunu görünce kendimi kaybettim.

"Sarışınla bir ilgisi var, değil mi?" Hawke bir ağız dolusu cipsin etrafında soruyor. Ona ters ters bakıyorum, ikizlerin son zamanlarda kulüpte bu kadar çok oyalanmasından nefret. Normalde umursamazdım, ama gözlemci, meraklı küçük piçler olduklarında, onları dışarıda istiyorum.

"Arabasına bir takip cihazı yerleştirdim," diye başlıyorum ve Ford gözlerini deviriyor.

"Bunu ona karşı bir şey hissetmediğine yemin eden adam söylüyor," diyor Ford. "Bana oldukça ciddi geldi. Herkesin yaptığı bu değil mi? bir kıza mı aşık oldular?" Hawke bir ağız dolusu daha ekliyor.

"Belli ki," diye ekliyor Eli, yine beklentiyle bana bakarak.

"Aşık değilim," diye inat ediyorum, büyük bir inkâr içindeyim, ama bunu bu şerefsizlere itiraf etmiyorum. "Ama evet, onu Boston'a kadar takip ettim çünkü tahmin ettiğim gibi Boston Delinquents ile bir bağlantısı olabilirdi."

"Peki ya o?" Eli sorar.

Kulüple olan bağlantısının ciddiyetinden şüphe etmeye başladığımı söylemeye gerek yok, ama şimdi o kadar emin değilim. Konu Posie olunca sağlıklı düşünemiyorum.

"Bilmiyorum. Ama oraya gittiğimde üyelerinden biri mezarlıkta onu kovalıyordu ve çok korkmuş görünüyordu. Onu fena benzettim ve daha sonra soru sormayı düşünmedim."

Sessizler ve bunu görebiliyorum. Will'in bana gönderdiği dosyayı açıp önemli kısımları gözden geçiriyorum ve zihnimde hızla bir resim oluşuyor.

Ailesi on altı yaşında ölmüş. Sonrasında motosiklet kulübüne katılmış. İki yıl sonra Boston'dan ayrılmış. Sonra, oğlu için bir doğum belgesi.

Bunun üzerinde duraksadım.

Oğlu mu?

Bir resme tıklıyorum.

Bentley Quinn'in yeni bir fotoğrafı
görünüyor. Kaşlarımı çattım.

Bentley'in kim olduğunu defalarca sormuştum ama bana evli olmadığına dair güvence verdiğinde, sevgililerinden biriye onunla yakında ilgileneceğimi düşündüm. Ama bu... hiç de beklediğim gibi değildi.

"Ne oldu?" Eli soruyor.

Sandalyemde arkama
yaslanıyorum. *Bir oğlu
var.*

Bunu nasıl bilemedim?

Bunu benden nasıl sakladı?

Odadaki diğer adamlara bakıyorum. "Bir oğlu
var."

"Peki sizce oğlunun bu bağlantıyla bir ilgisi var mı?" Eli soruyor.

Üzerime koruyucu bir enerji geliyor. Eli'nin asla bir çocuğa zarar verecek bir şey yapmayacağını biliyorum ama bu beni o kadar hazırlıksız yakaladı ki bu bilgiyle ne bilemiyorum. Ben sadece Posie'yi düşünüyordum. Posie ile sadece eğleniyordum. Yine de bir şekilde bu her şeyi değiştirecekmiş gibi geliyor.

"Bilmiyorum," diye cevap verdim.

"Yanlış kişiyi kızdırmış ve işler çok ciddileşmeden kaçmış olabilir. Tek gecelik bir ilişki yaşamış ve tada-bebek olmuş olabilir," diyor Hawke, cips paketinin kalanını ağzına atarken.

"Bebeklerin nasıl yapıldığını gerçekten bilmene çok sevindim," diyor Ford, bakışları telefon ekranına kilitlenmiş bir halde.

"Lütfen. Anya bana neredeyse taşınır taşınmaz kuşlar ve arılardan bahsetti ve ben de komşunun kızını becermeye başladım."

Ford kaşlarını çatıyor. "O yirmi dört yaşında değil miydi ve sen on altı yaşında falan mıydın?"

"Evet, ama görünüşe göre o zaman bile onu hamile bırakabilirdim." Hawke rahatça omuz silkiyor. "Komşular çok kızdı."

Ford bir kez başını sallar. "Neden aniden kalkıp gittiklerini hep merak etmişimdir." "Her neyse..." Eli ikisine de, ama daha çok Hawke'a ters ters bakarak şöyle der. "Ben

Waylon Striker ile bu işi halledeceğim. Sen sarışınla olan durumunu çöz ve onun gerçek bir tehdit olup olmadığına karar ver. Eğer tekrar böyle saldıracaksan, bize haber ver."

"Sanki bir bok yapacağın zaman bana haber veriyormuşsun gibi," diye hatırlatıyorum ona.

"Tebrikler. Ama buradaki kâr potansiyelini kaybetmek istemiyorum. Bunu herkesten çok sizin anlamanız gerekir."

Ben de öyle, tamamen.

Onlar gittikten sonra da dosyayı okumaya devam ediyorum ve birden fazla kez gözden geçiriyorum. Ama Posie ve oğlunun son fotoğraflarını her gördüğümde, onun ne kadar harika bir anne olduğunu düşünüyorum ve içimdeki bu değişimin ne olduğunu tam olarak kavrayamıyorum.

Bir şekilde her şeyi değiştiriyor.

Ama aynı zamanda hiçbir şeyi.

Çözmem gereken bir şey var: Ailemi ondan korumam mı gerekiyor yoksa onun da ailem gibi korunması mı gerekiyor?

Desie

A Yemek saatinde kapım çalındı. Bentley kapıyı açmak için koşuyor ve ben de onu geri çağırıyorum. Hemen sopaya sarılıyorum, Bentley'i öyle bir şiddetle arkamdan ki onu ürküttüğümünden eminim. Bunu yapmak istememiştim,

Ama bugün yaşananlardan sonra biraz sarsıldım. Aklımdan geçen ana düşünce, ya biri bizi takip ettiyse?

"Sen de kimsin?" Bentley soruyor ve kalbim donuyor.

"Ben Dutton."

Kahretsin. Asla tanışmamaları gerekiyordu. Bentley'nin tanıştığı kişiler konusunda hep temkinli olmuşumdur. Düzüştüğüm ya da sadece bir kez düzüştüğüm adamla kesinlikle tanışmasına gerek yok. Aklımdan bu durumdan kurtulmak için milyonlarca farklı yol geçiyor.

"Bu garip bir isim," diyor Bentley. Sopayı biraz arkama saklıyorum, daha çok Bentley'nin hatırı için.

"Peki senin adın ne?" Dutton ona soruyor ve onun için soğukkanlı tavrından uzaklaşmanın zor olduğunu tahmin etsem de, sanki bir çocuğun yanında kendini nasıl idare edeceğinden emin değilmiş gibi biraz daha nazik olmaya çalıştığını söyleyebilirim.

"Bentley," diyor Bentley ona elini uzatarak.

"Dutton," diyorum. Bentley'e doğru eğilerek ona fısıldıyorum: "Annen arkadaşıyla konuşurken sen masaya dön ve yemeğini bitir, tamam mı?" Elini bırakıyor ama Dutton'a el sallamadan önce başını sallıyor ve koşarak uzaklaşıyor.

Gittiğinden emin olduğumda ayağa kalkıyorum ve Dutton'ın beni izlediğini görüyorum. Kapının dışına çıkıyorum, arkamda aralık bırakıyorum ve kendimi kapının önünde konumlandırıyorum, hala elimde sopayla evimin görüşünü engelliyorum.

"Bu yeni bir şey." Bentley'nin gittiği yöne doğru başını sallıyor.

Gri bir takım elbise giymiş ve yanağındaki yara hala kırmızı ve kızgın görünüyor. Temiz ve yeni tıraş olmuş olmasına rağmen yorgun görünüyor ve bunun sebebinin ben olduğumu düşünmeden edemiyorum. İçimde bir suçluluk duygusu dalgalanıyor. Mezarlıkta çok hazırlıksız yakalanmışım ve duygularım tüm zamanların en yüksek seviyesindeydi. Hiçbir zaman kaçan biri olmamışım, bu benim zararımıydı ama bu sefer kaçtım ve bunun suçunu yıllar sonra ilk kez ailemin mezarını ziyaret etmenin yarattığı duygusal iniş çıkışa atıyorum.

"Neden buradasın?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak soruyorum.

"Seni kontrol etmek ve iyi olduğundan emin olmak istedim," diyor içtenlikle ve samimiyeti beni sarsıyor. Bu çok boktan bir durum. İri ellerine baktığımda, parmak eklemlerinin kırık olduğunu ve altın yüzüğünde bir kan lekesi olduğunu fark ediyorum.

İç çektim. "Yüzüğünde kan var."

Kendisi kontrol etmek için elini kaldırır ve küfreder. Yüzüğü çıkarmaya çalışır ama sıkışmıştır.

"İşte." Elini tutmak için öne doğru bir adım atıyorum ve omzumdaki havluyu çıkarıyorum. Sopayı kapının yanına koyuyorum, sonra havluyla yüzüğü siliyorum. Kendimi suçlu hissediyorum çünkü kanın orada olmasının tek nedeni benim.

"Onu sen mi öldürdün?" Sessizce sordum. Ona bakamıyorum bile; suçluluk duygusu çok fazla. Beni takip etmesinden nefret ediyorum. Ama takip etmeseydi, kim bilir neler olurdu?

"Benden yapmamamı istedin, ben de yapmadım."

Yüzüğü temizlemeye devam etmeden önce bir an donup kalıyorum ve sonra hâlâ elini tutmakta olan ona bakıyorum. Dutton Taylor'ın ben istedim diye bir şey yapacağını hiç düşünmemiştim.

"Göğsüne bir mesaj kazımayı ve ardından cesedini Boston Delinquents'ın kapısının önüne bırakarak bir daha asla peşinden gelmemesini sağlamayı tercih ederdim."

Ağzım açılıyor ve sonra tekrar kapanıyor. Bu tek ifadede çözülecek o kadar çok şey var ki. Gerçekten de parlak zırhlı bir şövalye.

"Kim böyle konuşur ki?" Elini bırakıp aramıza mesafe koymak için geri çekilerek soruyorum çünkü onun yakınında kendime asla güvenmiyorum.

"Kim olduğumu bilmiyormuş gibi davranma, Posie. Bacaklarının arasına kimin girmesine izin verdiğini çok iyi biliyordun."

Yanağımın içini ısırdım. Evet, mafyayla bağlantısı olduğunu biliyordum. Ama evime, oğlumun uyuduğu yere, üzerinde kanla gelmesi.

Bunu kabul etmeyeceğim.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" diye sorar.

Duygularımı nasıl ifade edeceğimi bilemiyorum çünkü hala tam olarak sindirebilmiş değilim. Dutton kendi başına bir canavar. Onu daha önce hiç böyle patlarken görmemiştim, onun bu vahşi yönünü hiç görmemiştim. Ama o anda, çirkinliğin arasında, *güvende* olduğumu hemen anladım. Yine de ondan uzaklaşmam gerektiğini biliyordum; manyetizmaya lanet olsun, çünkü onun gibi güçlü bir adamdan korkmalıydım.

Ama bunları nasıl ifade edebilirim? Beni takip ettiği için ona kızmak istiyorum ama bunu yaptığı için minnettarım. Dün gece için ve beni yıllar sonra ilk kez hayata döndürdüğü için ona teşekkür etmek istiyorum ama aynı zamanda istediği zaman kapıma gelebileceğini düşündüğü için onu azarlamak istiyorum.

Bakışlarım tekrar yanağındaki kesiğe takılıyor ve suçluluk duygusu bir kez daha içimi kaplıyor. Bu yüzden basit bir özürle yetiniyorum. "Yanağın için özür dilerim," diyorum, olaydan sonra beni eve kadar takip etmediği için minnettarım. Amy'ye ya da oğluma motosikletli bir adamın neden kanlar içinde kapımın önünde olduğunu açıklamak istemiyordum.

Hayatımın o bölümünü kapatmıştım. En azından ben öyle sanıyordum.

"Neden Boston'daydın? Motosiklet kulübünün bir parçası mısın?" diye soruyor, artık tüm yumuşaklığı gitmiş.

Böyle bir adamın hakkımda her türlü bilgiyi toplayabileceğini çok iyi bildiğim için rahatsız oluyorum. Ve bu özelliğinden nefret ediyorum. Gücü, parası ve nüfuzu sayesinde beni kolayca bir kutuya koyabilmesinden, geçmişime, saklı kalmasını tercih ettiğim bir versiyonuma kadar inebilmesinden nefret ediyorum. Ama sanırım en azından ona dürüst bir cevap verebilirim.

"Ben değilim. Ailem öldükten sonra Boston'da yaşarken yanlış kalabalığa kapıldım. Bugün ölüm yıldönümlerinin yasını tutmak için geri döndüm. Orada beni bekleyen biri olacağını tahmin etmemiştim."

Bana inanıp inanmayacağından emin değilmiş gibi kaşları çatılıyor. İnanıp inanmaması umurumda değil. Ona sadakatim yok.

Etrafımızda gerginlik dalgalanıyor ama başka tarafa bakmayı reddediyorum. Aramızda sorulmamış milyonlarca soru geçiyor ve sonra onu sorgulama sırası bana geliyor.

"Neden beni takip ettin? Nerede olduğumu nasıl bildin?" Dutton'ın bir muamma olduğunu zaten garip bir şekilde kabullenmiştim; aynı anda hem her yerde hem de hiçbir yerdeydi. Ama neden bana bu kadar takmış durumda?

"Veda etmeden evimi terk ettin."

Bakışlarımı kısıyorum. "Evet, flaş haber. Çoğu erkek bunu tercih eder. Dört saatlik bir araba yolculuğu yapıp mucizevi bir şekilde nerede olduğumu bilmezler. Bu sapıklık seviyesinde bir şey."

Rahatça omuz silkiyor. "Ben özenliyim. Ve beni asla diğer erkeklerle kıyaslama. *Asla*. Yattığın her erkeğin ismini ortaya çıkarıp sonra da kalıcı olarak söyleyebilirim, böylece beni kıyaslayabileceğin kimse kalmaz."

"gerçekten bir psikopatsın, değil mi? Dutton, konuşmayı bırak. Ben aptal bir kadın değilim. Bana açıkça cevap ver."

Başkalarına sık sık cevap veren bir adam değil ve sanırım elindekileri açıklamaya alışık değil. Ama ben de kartlarımı kapalı tutmayı seven biriyim.

Çenesini ovuşturuyor -daha önce yaptığını görmediğim bir şey- sanki ne söylemesi gerektiğini ciddi ciddi düşünüyormuş gibi.

"Arabanıza bir takip cihazı yerleştirdim. Çalışanlarımın güvenliğini çok ciddiye aldığımı söylemek isterdim ama bunu yaptığım tek kişi sen değilsin desem yalan olur."

Çenem düştü. "Ne oluyor lan?"

"Sanırım bir keresinde bana sahiplenici bir pislik demiştiniz; bunda doğruluk payı olabilir ve özür dilemeyeceğim. Ayrıca buna öngörü de diyebilirsiniz. Çünkü seni takip ettiğim için şanslıyım, yoksa bugünden sonra tek parça halinde dönüp dönmeyeceğini kim bilebilirdi."

Onunla tartışmak istiyorum çünkü bana tüm gerçeği söylemediğini biliyorum. Dutton'ın tam olarak anlayamadığım bir nedeni sakladığını hissediyorum. O kadar zorba da olabilir ki, sadece parası ve zamanı olduğu için beni takip ediyor olabilir.

Evimdeki bütün eşyaları ona fırlatmak ve belki de sopayı evimin önüne park ettiği o ıslıklı bisikletinde kullanmak istiyorum. Ama aynı zamanda... o haklı. Sanki sözlerinin ağırlığını fark etmiş gibi ifadesi hafifçe yumuşuyor ve sanki birini nasıl teselli edeceğini bilemiyormuş gibi kaybolmuş görünüyor.

"Posie, kimdi o çocuk?" Dutton aniden sorarak beni sarmal halindeki duygularımdan uzaklaştırdı. Kendimi toparlayabilmem için bir gece uyumam ve olayları sindirmem gerekiyordu.

"Oğlum," dedim ona.

"Çocuğunuz olduğundan hiç bahsetmemiştiniz," diyor hemen ve ben bunu nasıl karşılayacağımı bilemiyorum. Ona cevap vermek zorunda değilim. Ve açıkçası, bu onu ilgilendirmez.

"Hiç sormadın. Dürüst olmak gerekirse, sen ve ben ciddi değiliz, Dutton. Sen benim patronumsun ve aramızda cinsel bir kimya var. Seks iyiydi, o yüzden bu konuyu kapatalım ve hiçbir şey olmamış gibi çalışmaya devam edelim." Ona tokat atmışım gibi bakıyor. "Tamam, güzel. Bunu konuştuğumuza göre, içeri girmeliyim." Kapıdan geçmek için dönüyorum, ama önü sırtıma çarpıyor, eli beni içeri hapsediyor ve kapıyı daha fazla açmamı engelliyor.

"Seni tekrar becermemi istemediğini mi söylüyorsun?" Dudakları kulak mememi okşuyor ve hemen içine gömülüyorum. Kahretsin, bugünden sonra rahatlamaya ihtiyacım var. Kulak mememi ağzına almadan önce ısıyor ve ben ona yaslanırken içimi bir sıcaklık kaplıyor, bedenim bu adamın yanında bana sürekli ihanet ediyor.

"Hayır," diyorum, ne cevap verdiğimden emin değilim. Çünkü şimdi telaşlıyım.

Bu adam beni nasıl bu kadar kolay eritebiliyor? Bana bunu yapabilmesinden nefret ediyorum.

"Anne!" Bentley sesleniyor: Kapıya doğru geldiğini anlayabiliyorum. Donup kalıyorum, sonra geriye doğru itiyorum ama Dutton kımıldamıyor.

"Tanrı yardımcım olsun Dutton, eğer kıpırdamazsan o sopayı alır ve kışına öyle bir sokarım ki zaten orada olan sopadan daha uzağa ulaşabilir."

"Hoşuma gidebilir," diyor, sonra boynumun kenarını öpüyor ve geri çekiliyor. Kapıyı açtığımda Bentley'nin orada durduğunu görüyorum.

"Tatlı yiyecek miyiz?" diye soruyor bana. Onu kollarımın arasına alıyorum. "Tatlı sever misin?" Bu soruyu Dutton'a yöneltiyor.

"Dutton da tam gidiyordu," diyorum ve ona bir kez daha bakmadan kapıyı suratına çarpıyorum. Bentley bunu neden yaptığını soruyor, ben de ona yemeğini bitirmesini söylüyorum. Yanına oturdum, kendi yemeğine bakıyordum, çok baskın ve sahiplenici patronumla bu ilişkiszliği nasıl yöneteceğimden emin değildim.

Mezarlıkta olanları düşünürsek, bu en son endişeleneceğim şey olmalı. Gerçi Bobbi'nin beni bulmak için elinde bir şey olmadığına eminim. Ama belki de son zamanlarda yaptığım her şeyi yeniden gözden geçirmeliyim. Belki de oluşturduğum sosyal medya hesaplarını silmeliyim. Gerçek adımı kullanmadım ve beni bulamamalı, ama ortaya çıkma ihtimalime karşı ailemin mezarlarını gözetleyen birini tutacağını düşünmemiştim, Tanrı aşkına.

Aptallık ettim. Bunca zaman temkinli davranmıştım ve bir anlık zayıflığıma yenik düşerek mezarlarını ziyaret etmek için küçük bir huzur anı yakalayabileceğimi ummuştum. Ama Bobbi bunu bile mahvetti.

Yemeğimizi sessizce yiyoruz ve Bentley'nin başka soru sormamasına şükrediyorum. Tabaklarımızı lavaboya götürüp yıkamaya başladığımda kapı bir kez daha çalıyor. Bentley kapıya doğru koşuyor ve ben seslenip peşinden koşarken anki korku yine tavan yapıyor. Kapıyı açtığında Dutton elinde bir çantayla orada duruyordu. Bakışlarımı bir ipucundan bile anlamayan bu çekilmez adama dikiyorum.

"Dondurma," diyor Dutton Bentley'e.

"Dondurmaya bayılırım." Bentley dondurmaya uzanıyor ama ben ondan önce kapıyorum ve Dutton'a suçlayıcı bir bakış fırlatıyorum.

Dutton, sanki mantıksız davranan benmişim gibi, "Tatlı," diye yineliyor.

"Bentley'nin fındığa alerjisi var. Bunun içinde fındık var mı diye kontrol ettin mi?" I

Benim ve oğlum hakkında hiçbir şey bilmediği için soruyor.

Bentley, "Evet, ölebilirim," diye ekleyince Dutton'ın mavi bakışları ona kayıyor. "İşler çok çabuk karardı."

Bentley bana yavru köpek bakışları atarken iç geçiriyorum. Çantayı açtığımda Dutton'ın beş farklı dondurma kutusu aldığını görüyorum. Bir tanesinin adından da anlaşılabileceği üzere fındıklı olduğunu görünce diğerlerinin içeriğine göz atıyorum.

"Bunu alabilirsin." Küveti çantadan çıkardım ve Bentley'e uzattım. "Ne diyorsun?"

Bentley, Dutton'a bakar. "Teşekkür . İçeri gelip izlemek ister misin? *Transformers*?"

"Hayır," diyorum aynı anda Dutton da "Evet," diyor. Dutton'a ters ters bakıyorum ama Bentley kaşık almak için koşturmuş bile.

"gereken alerjiniz olan bir şey var mı?" Dutton soruyor. "Zorba pislikler."

"En son kontrol ettiğimde, bunlarla boğulmaktan oldukça hoşlanıyordun."

Isı boynuma kadar yükseliyor. Bu adamın cesareti. "Neden hâlâ buradasın?"

"Tatlı için," diyor ve elimdekenden bahsetmediğini anlıyorum.

"Yapamam, bu gece olmaz. Ve ben erkekleri yanımda getirmem, oğlum." "Babası nerede?"

"Bana kalırsa ölmüş," diyorum kayıtsızca. Sözlerime kaşlarını kaldırıyor ve sonra başını sallıyor. Aman Tanrım, bu adam sosyal ipuçlarını ve nasıl ipucu alınacağını öğreniyor olabilir.

"Yarın gece mi?" diye soruyor.

"Hayır, ona bakacak kimsem yok." Önüme bakıyor ama Bentley'i göremiyor.

"Sen gerçekten onun annesisin."

Gözlerimi deviriyorum. "Evet, öyleyim. Ve eğer gidersen çok sevinirim."

"Sana tekrar ne zaman sahip olabileceğimi söylediğinde gideceğim." Çantayı yere koydum ve sopayla değiştirdim. "İşte burada." Göz kırpmıyor.

"Bunu gerçekten kışına sokmak istiyorsun, değil mi?" Bentley'nin duymayacağını umarak fısıltıyla bağıriyorum. Ama büyük olasılıkla çoktan televizyona yapışmış olduğunu biliyorum.

"İyi geceler Posie," diyor Dutton sırtarak, gitmek için dönerken.

Desie

I O hafta evden çalışıyorum ve iki teslimat geliyor. İkisi de içinde fındık olmayan tatlılar.

İkinci teslimattan sonra bir mesaj gelir.

Dutton: Ben de benimkini bekliyorum.

Onu görmezden gelmek için elimden geleni yaptım ama yanıt vermesem de mesaja gülümsemekten kendimi alamıyorum. Erkekler hayatımda benim için bunu yapmaktan bu kadar çok kaçınmışken ona cevaplar vermek zorunda değilim. Dutton'la nasıl başa çıkacağımdan hâlâ emin değilim. Seksi daha fazlası olmaktan ayırmak için koyduğum sınırı aştı. Bentley'nin onunla tanışmış olması beni korkutuyor çünkü Dutton'ı birden fazla kez sordu. Uzun süre yanında olmayacağı kesin olan birine bağlanmasını istemiyorum.

Boston'a gitmenin heyecanını üzerimden attım. Gerçek şu ki, Bobbi'nin beni buraya kadar takip etmesinin hiçbir yolu yok ve bu bana biraz güven duygusu veriyor. Ama hala orada olduğu ve beni gözlediği gerçeği beni daha rahat hissettirmiyor. Bunun sevgiden değil, insanları ve durumları kontrol etme ihtiyacından kaynaklandığını biliyorum.

Bazen bana bir şeyleri kabul ettirmek için fiziksel güç bile kullanırdı. Bu yüzden Dutton'ın bu kadar otoriter olmasıyla ilgili bir sorunun var. Aradaki fark şu ki, Dutton'ın bana asla fiziksel olarak zarar vermeyeceğini biliyorum ve zaman zaman müdahale etse de, pek çok kendi yolumu bulabiliyorum. Dutton

Bana maaş artışı ve terfi içeren bir iş sağladı, oysa Bobbi sadece alır ve alırdı, bu yüzden ona güvenmekten başka seçeneğim yoktu.

Bu açıdan erkekler daha farklı olamazdı. Ve onları karşılaştırmaktan bile nefret ediyorum. Dutton'ın arabama takip cihazı yerleştirmesine ne kadar kızsam da, ki bu duyduğum en çılgınca şey, aynı zamanda minnettarım. Tesadüflere inanmam ama kesinlikle bazı insanların hayatınıza girmesinin zamanlamasıyla ilgili bir şeyler olduğunu düşünüyorum. Dutton tam anlamıyla birine en çok ihtiyacım olduğu anda ortaya çıktı. Belki de bu yüzden ondan bu kadar nefret ediyordum: çünkü benim zayıflığımı ve korkumu gördü.

Artık yaşamadığım eski hayatımdaki kırılganlığımı gördü. Ya bana acırsa? Ya beni daha az düşünüyorsa?

Yine de Dutton'ın bu konuda benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil. Ve gönderdiği mesajların sayısına bakılırsa, onu uzaklaştırmaya çalışsam bile ilişkimizin henüz bitmediğini biliyorum.

Sabırlı olduğu kadar inatçıdır da.

Birkaç mesajı daha görmezden gelip sadece işle ilgili olanları yanıtladığımda, cesur bir talep gönderiyor.

Dutton: Ya bu gece bir bebek bakıcısı tutarsın ya da ben . Ofiste benden kaçırıyorsun ve kapına gelip seni kendim alacağım.

Ellerimi havada sıkıyor, bu azimli herifi boğmak istiyorum. O geceden beri kapıma bir daha gelmeyecek kadar saygılı olması hoşuma gitmişti ama şimdi damarıma basıyor. Ama sözüne sadık kalacağını ve büyük olasılıkla kapıma geleceğini biliyorum.

Ve dürüst olmak gerekirse... Boston'a gitmeden önce birlikte geçirdiğimiz geceden beri Dutton hakkında fanteziler kuruyorum. Bir kız, bir erkek ona bu kadar çok orgazm yaşatırken nasıl hayal kurmaz?

Amy'yi kontrol ederken alt dudağımı ısırdım. Bu gece Bentley'i izlemek için müsait.

Mutfak masasında oturup o günkü işlerimi bitirirken dizüstü bilgisayarımın kenarına dokunuyorum.

Bu gece onunla buluşmayı düşündüğüm için aklımı kaçırmış olmalıyım. Ama benim oyuncağım, patronumun vücudumu nasıl çözeceğini bilme şekliyle kıyaslanamaz. *Kendim* için daha fazla şey yapmak istedim. Eğlenmek için. Ve onu ne kadar görmezden gelmeye çalışsam da, cezalandırılmaya aç biriyim. Kelimenin tam anlamıyla.

Cevap veriyorum.

Ben: Ne zaman?

Hemen cevap veriyor.

Dutton: Seni altıda alırım.

Arabadan inme. Ben sana geleceğim.

Dutton: Sana aldığım mavi iç çamaşırını takımını giy.

Gözlerimi deviriyorum. Ondan etkilenmemem gerektiğini biliyorum, ama kendime bunu ne kadar hatırlatırsam hatırlatayım, ondan uzak duramıyorum. Ve yaşayabileceğimiz eğlenceyi bırakmaya tamamen hazır olup olmadığımdan emin değilim. Ne de olsa hayatımın en iyi seksisi. En azından bunu hak etmiyor muyum?

Dutten

"I Çoğu kadının kapılarına çiçeklerle gelmemi beklediğini varsayıyorum," diyorum arabama doğru koşarken, daha çok evinden gizlice çıkan bir ergen gibi görünüyor.

Kapıyı kapatır. "Genç ve hassas oğlunu tehlikeli bir adamla tanıştırmak istemeyen bir anne değil."

Elimi koyarken sırtıyorum, bol, açık mavi elbisenin altında neye benzediğini merak ediyorum. Kaldırıma yanaşıyorum.

"Sence ben kötü bir adam mıyım?" diye sordum.

"Vücuduma yaptığın şeylerin iyi olduğunu söyleyebilir misin?" Bana kaşlarını çattı.

"Hatırladığım kadarıyla, zaman zaman bunun için yalvarıyorsun. Şu burada olmamızın nedeni de bu değil mi?" "Çiçeklerden ve garip şeylerden bahseden sendin, bu yüzden kötü adamın çok iyi olduğu şeyi yapması için burada olduğumu hatırlasan iyi edersin." "Neymiş o?" Soruyorum, sikim onun yakınlığı karşısında şimdiden seğiriyor. Onu görmeyeli tam hafta oldu ve kendimi açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi hissediyorum. Çiçeksi kokusu arabanın içinde asılı duruyor, sanki her lanet şeye dokunuyormuş gibi. sahip olduğum ve içine gömüldüğüm şey. Bunu hoş karşılıyorum.

"Ağzın amımda tabii ki," diyor ağırbaşlı bir gülümsemeyle. Elimde olmadan sırtıyorum.

Sahip olduğum çok sayıdaki malikaneden birine vardığımızda, ben onu yiyip bitirmeden kapıdan içeri bile giremiyoruz.

Kollarıma atlıyor, ben onu duvara çarparken kalçalarım sarılıyor. Işık düğmesine basmaya çalışıyorum ama bu noktada onu yatak odasına götürürken umurumda bile değil.

İnlemeleri sikimi harekete geçirdi.

Bu kadar muhtaç olmasına bayılıyorum.

"Benim rengimi mi giydin?" Homurdanıyorum.

Öpücükler arasında "Öğrenmen gerekecek," diyor ve ben sırtarak yatak odamın kapısını açıp onu yatağa fırlatıyorum. Zıplıyor ve elbisesinin altında açık mavi bir parıltı görüyorum.

Gömleğimi çıkardım ve kot pantolonumu yırttım. Ona elbisesini çıkarmasını emrederken damarlı sikime aç gözlerle bakıyor. Sırıttıyor ama söyleneni yapıyor. Ona aldığım mavi iç çamaşırı takımını gösterdiğinde yutkunuyorum. Çok sertti.

Sütyen mükemmel göğüslerini rahatça vurguluyor. O arkasına yaslanıp bana tam bir görüntü verirken ben de kasıksız külotuna bakıp ağzımın suyunu akıtıyorum.

"Bu hafta çok itaatsiz davrandın," diyorum üzerine sürünürken.

Sırıttıyor. "Özel muamele görüyorsam o kadar da kötü olamaz."

Yanaklarını sıkıyorum ve ona bakıyorum. "Bu ağız lanet olası bir sorun."

"Ya da çözüm," demeye çalışıyor. Ellerinden birini tutup yatak başlığının yanına koyuyorum.

"Sen ne-" Bir bileğini yatak başlığına kelepçelediğimde gözleri açılıyor. Diğer elini tutup diğer tarafa kelepçeliyorum.

"Zihnimde tahribat yaratıyorsun, *Mostriciattola*."

"Sen de bütün hafta söz verip durdun," diye karşılık veriyor ama parmağım amına girdiği anda ağzı kapanıyor.

"Demek mesajlarımı okuyordun." Gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oluyor ama ona hatırlatıyorum: "Bana bakacaksın yoksa seni bütün gece bu yatağa kelepçelerim ve orgazm üstüne orgazm yaşamana izin vermem. Bu bir işkence olabilir."

Bakışları dikkat kesiliyor ve itaatkârlığının bu kadar çabuk ortaya çıkması hoşuma gidiyor çünkü bu küçük canavar hak ettiği ilgiye aç. *Sadece benden göreceği ilgiye.*

Yatağın ucundaki zincirleri tutup her iki ayağını da kilitliyorum. Kısıtlamaları deniyor ve çok az hareket edebildiğini fark ediyor.

Tamamen kendime ait olmasından ve kaçacak bir yeri olmamasından memnun bir şekilde, başparmağımla klitorisini daire içine alıyorum ve sonra bir parmak daha sokuyorum. Bacakları açgözlü küçük bir inilti kaçıyor. Bilerek sırtıyorum. "Sen demiştin ki

Ağzımı üzerinde hissetmek ister misin? Bu mükemmel vücudunu başka nasıl kırmamı istersin?"

"Beni unutulana kadar becermeni istiyorum," diye cevap veriyor nefes nefese. Parmaklarımı tekrar içine sokuyorum, zaten ne kadar sırlıslıkla olduğundan memnunum.

"Ve ben senin bu tatlı amını dilimle sikerken sen de iyi bir kız gibi sikimde boğulacak mısın?"

Dudaklarını yalıyor ve yutkunuyor. Yatağımın başucundaki çekmeceyi açmak için üzerine uzanıyorum ve özellikle onu düşünerek aldığım oyuncakları ortaya çıkarıyorum.

"Bunlar ne?" diye soruyor, çekmecedен ne çıkardığımı göremiyor.

"Bana güveniyor musun?" Soruyorum, sesime fesatlık karışıyor.

Kararlı bir şekilde başını sallıyor ve ben de eğilip onu öpüyorum. Küçük bir inilti çıkarken vücudu benimkine doğru eğiliyor. Onun yalvaran seslerini duymaktan asla bıkmayacağım.

"O zaman iyi bir kız gibi sikimi al ve soru sorma," diye homurdanıyorum ve arkamı dönüp yüzünü sikimin altına yerleştiriyorum. Ucunu ağzına doğru itiyorum ve açgözlülükle ona ulaşmaya çalışmasını izliyorum. Onun tatlı amına bakıyorum, benim rengimi giymesine bayılıyorum. Kendimi alçaltıyorum, böylece dilimle amını kucaklarken sikimin ucunu yalayabiliyorum.

Klitorisini emiyorum, sonra küçük vibratörü alıp kıvrımlarına sürüyorum. Kıvrınmaya çalışıyor ama yapamıyor, bağlar onu yerinde tutuyor. Sıcak, ıslak ağzı beni sarıyor ve kalçalarımı yavaşça yuvarlayıp kendimi boğazına doğru iterken boğuluyor.

Küçük vibratörü amına sokuyorum ve ben klitorisini emerken vücudu kemerli bir şekilde zincirleri çekiyor. Daha sert sokup boğazının arkasına vurduğumda sikimin etrafında inliyor. Onu tekrar tekrar okşuyorum ve boşalmak üzere olduğunu düşündüğümde geri çekiliyorum, sadece açlıkla sikimi emmesine izin veriyorum.

Üçüncü kez doruğa ulaşmasını engellediğimde, sikimi ısırdı. Sertçe.

Kıkırdıyorum, sikim seğiriyor ve gırtlığına kadar sokmak istiyorum. Ama bunu bütün gece uzatmayı planlıyorum. Onu başka bir erkek için mahvetmek istiyorum. Dört ayak üzerinde bana doğru sürünmesini, her deliğini sikimle doldurmam için yalvarmasını istiyorum.

"Dikkatli ol, Posie. Seni bütün gece sikimi yutmaya zorlayabilirim." Çenesi kırılabilir.

Ben hak ettiğini kadar orgazm olmayacak. Kalçalarımı nefes nefese kalacağı kadar yukarı kaldırıyorum.

"Dutton, sik beni. *Lütfen.*"

Kayganlaştırıcıyı alıp göt deliğine fişkırttıktan sonra soğuk sıvıyı deliğin etrafında daireler çizerek sürerken kötü kötü sırtıyorum. "Bu kıça sahip olan var mı Posie?"

Bu tehlikeli bir soru, özellikle de evet derse.

"Hayır" derken nefes nefese, terden sırılsıklam olmuş bir haldeydi. "Güzel. Bu gece seni her benim yapacağım," diyorum ve o cevap vermeden önce sikimi tekrar ağzına sokuyorum. Klitorisini emerken ve oyuncağı göt deliğine bastırırken boğazı beni kabul ediyor. Ve yavaşça içine sokmaya başladım. Aç bir şekilde dudaklarının arasını yalıyor ve klitorisini emiyor, her damlasını yalayıp yutuyorum.

Desie

Titreşimli oyuncak beni geriyor ve kendimi anlamsızca beceriliyormuş gibi hissediyorum. Sikinde boğulmaktan, klitorisimdeki dilinden ve kıkımdaki istilacı oyuncaktan aşırı uyarılmıştım. Bir parmağını soktuğunda inliyorum bacaklarımın arasında.

"Rahatla," diye mırıldanıyor ve hemen dediğini yapıyorum, beni istediği her şekilde becermesine izin veriyorum.

Çok sinirliyim. Beni üç kez orgazmın eşiğine getirdi ve her seferinde reddedildim. Sadece rahatlamaya ihtiyacım var. Çenem ağrıyor ama sikilebilir bir oyuncak bebek gibi kullanılıyorum ve buna bayılıyorum. Dutton'ın istediğini alması ve için beni kullanması hoşuma gidiyor. Aradaki küçük öpücükler, bu adamın doymak bilmez bir iştahı olan bir canavar olmasına rağmen, aynı zamanda beni kontrol ettiğini hatırlattığı için seviyorum. Ancak bu gece farklı hissediyorum. Alacak, alacak ve aynı ölçüde bana daha önce hiç yaşamadığım bir deneyim yaşatacakmış gibi geliyor ve büyük olasılıkla bir daha asla sahip olamayacağım.

Ben direnerek kıvrılırken oyuncak göt deliğimi geriyor.

"Rahatla, Posie. Kabul et." Deddiğini yaptım. Yaptığım anda, içime girdiğini hissediyorum. Ve sonra onu çekip tekrar içeri itti. *Oh. Ohhh.* Sikiinin etrafında inliyorum. Sık beni. Yeni bir tür zevk beni yıkıyor ve gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor. Oh wow.

Klitorisimi emmesi yoğunlaşıyor ve vücudum daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde patlamaya hazır bir şekilde şarj oluyor. Sonra ağzı gitti ve ben inledim,

Boğazımın arkasından sikini çıkarırken hayal kırıklığına uğradım.

"Ne?" Umutsuzca nefes alıyorum. Tırmanıyordum, boşalmaya çok yakındım.

Üstümde duracak şekilde kayıyor, oyuncak hala kıcımda vızıldıyor, beni yüksek bir zevk durumuna sokuyor, ama beni bir yere götürmek için yeterli değil. Kısıtlamalara karşı çırpınıyorum.

"Yemin ederim, Dutton, beni boşaltsan iyi edersin, yoksa bu gece uykunda boğazını keserim."

Gülümsüyor, şeytanın ta kendisi gibi bana bakıyor. "İşte orada," diyor yanağımı okşarken, altın yüzüğü tenime değiyor ve boğazımdaki tere yapışan bir saç telini itiyor.

Eli boynumu ve göğsümü okşuyor, bakışları hayranlıkla her santimimi takip ediyor. "O kadar mükemmel ki," diye mırıldanıyor, sanki kendi kendine. Ama bu beni gururla dolduruyor. Eli tekrar boğazıma geliyor ve sıkarak şöyle diyor: "Çok narin. Çok ateşli."

"Ve şimdi o lanet bir şair," diye karşılık veriyorum.

Rahatça arkasına yaslanırken kibirli bir gülümseme yayıyor ve kıcımdaki oyuncuğu başka bir seviyeye geçirdiği anı hissedebiliyorum. Artan zevkin altında kıvraniyorum ve o da amacına ulaştığı için memnun görünüyor.

"Durumu sadece kendin için daha da kötüleştiriyorsun, Posie."

"Hayır... eğer..." Kahretsin, köpek gibi nefes nefese kaldım. Boğazımı temizlemeye çalışıyorum. "Lütfen," diye yalvarıyorum çünkü peşinde olduğu şeyin bu olduğunu biliyorum.

Bir prezervatif kapıyor ve dişleriyle yırtarak açıyor. Kalın sikinin üzerinde yuvarlamasını yüksek bir beklentiyle izliyorum. Bacaklarımı hareket ettirmeye çalışıyorum ama jöle gibiler. Kan dolaşımı olmadığı için kollarım ağrıyor. Bileklerim ve ayak bileklerim beni ne kadar sıkı bağladığından dolayı acıyor ama yine de bu bana daha önce hiç tatmadığım bir zevk veriyor.

Sikini girişime dayadı ve amıma sürtmeye başladı. "Siktir, çok ıslaksın."

"Senin için," diyorum çabucak, artık benimle alay etmemesini umarak.

"Çabuk öğreniyorsun."

Yavaşça ve acı çektirerek sikini içime sokuyor, beni geriyor.

"Oh lanet olsun." Onun büyüklüğünden ve kıcımda vızıldayan oyuncuğun aşırı uyarıcılığından inliyorum. Bir orada kalıyor, içime giriyor, sonra yatak başlığını tutuyor. Çekiyor, bir şekilde içimde daha derine inmeyi başarıyor ve kollarındaki kasların esnemesini izliyorum.

Başını eğip dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor. "Bana sana kimin sahip olduğunu söyle, *Mostriciattola*."

"Sen," diye nefes alıyorum, hiç şüphesiz. Beni boşalttığı sürece ona şu anda duymak istediği her şeyi söyleyeceğim. "Aman Tanrım." İçimden çıkıyor ve sonra tekrar içeri itiyor. Kalçalarını ileri geri yuvarlarken göz temasını kesmiyorum. İşkenceli bir hız ama beni hemen uçurumun kenarına gönderecek kadar değil.

"Aletimi ıslatacaksın, değil mi Posie, böylece sonrasında tatlımı yiyebileceğim."

Başımı sallıyorum, o da sırtıyor. O güzel, şeytani sırtış, tamamen günah.

Hafifçe arkasına yaslanıyor ve ben çığlık atıyorum, kıcıma saplanan oyuncuğun titreşimi şiddetleniyor.

"Ben de hissedebiliyorum Posie," diye homurdanıyor içime biraz daha hızlı pompalarken. "Oyuncak, kıcınla amın arasındaki ince tabakadan sikime sürtünüyor. Bütün deliklerin bana ait."

"Evet." Düşünemiyorum bile. "Evet, hepsi senin için."

Aklımı kaçırmış durumdayım ama itişlerinin hızlanmasıyla ödüllendiriliyorum. Vücudum aşırı hızlanırken odaklanabildiğim tek şey onun mavi gözleri oluyor. Zevk o kadar acı verici ki, her an parçalanabileceğimi düşünüyorum ama yine de uçurumdan düşecek gibi görünmüyorum. Ama bunun için dua ediyorum. Serbest kalmak için yalvarıyorum.

Ellerinden biri aramıza giriyor ve bir an için bakışlarımı daldırıp bana çarpmasını izliyorum. Parmağı klitorisimin etrafında dönüyor ve vücudum uyarılmayla sarsılıyor.

Bağları çekiştiriyorum, onu yakalamak, ona sımsıkı sarılmak istiyorum. O benim çözülüşümü izlerken, ben yalvarıp ağlarken, o son tırmanışa kadar gözyaşlarım yüzümden akarken beni içine çekerken açığa çıkıyorum.

Kalçaları bana çarpıyor ve değişim o kadar keskin ve ani ki çığlık atıyorum, binlerce parçaya patlarken vücudum yataktan fırlıyor. Kıcımdaki oyuncaktan saklanmak istiyorum, dalga dalga boşalırken titreşim çok yoğun.

Dutton içime doğru sarsılıyor, kıcımdaki oyuncuğun şiddetini yavaşça azaltarak hafif bir vızıltıya dönüştürürken klitorisimdeki daireler yavaş bir okşamaya dönüşüyor.

Nefes nefeseyim, boşalıyorum ve her yanımda kahrolası güzel, kırık dökük bir karmaşa.

İçimden çıkarken kıkırdıyor ve amımı avuçluyor. Bana bakarken parmaklarını yalıyor, bir erkekten çok yırtıcı bir hayvana benziyor.

"İşimizin bittiğini düşünmedin, değil mi *Mostriciattola*?" diye soruyor, gözlerinde şeytani bir parıltıyla. İşte o zaman onun dayanıklılığının ve ahlaksızlığının yüzeyini bile kazımadığımızı fark ediyorum ve zaten tükenmiş durumdayım. Ama elim kolum bağlı olduğu için bunu kabul etmekten başka yapacak bir şeyim yok.

Oh hayır, bir kız ne ki?

Desie

T O adam bir canavar.

Açlık ve seks dürtüsü olan bir canavarın mümkün olabileceğini düşünmemiştim. Dutton ve ben seviştiğimizde, onun en çılgın ve ham versiyonu ortaya çıkıyor - bu gece mükemmel bir örnek. Ve eminim daha arzularının yüzeyini çizdi.

Kendimi deneyimsiz hissetmeme neden oluyor, özellikle de kendimi seks endüstrisinde bir imparatorluk yöneten bir adamla kıyasladığımda. Ama kendime ona sunabileceğim ve geri gelmesini sağlayacak bir şeyler olduğunu hatırlatıyorum.

Başımı onun göğsüne yaslamış, öylece yatıyorum. Geceyi burada geçirmeyi planlamıyorum ama en azından bir ya da iki saate ihtiyacım var ki lanet olası bacaklarımı ve kollarımı hissedebileyim çünkü şu anda resmi durumları ölü ağırlık. Kelepçelerin kestiği derime bir merhem sürüyor ve kırmızı, çiğ izler bırakıyor. Onları oraya koyduğu için özür diliyor gibi görünmüyor, ve dürüst olmak gerekirse, acıtması hoşuma gidiyor.

Ben de onun kadar sapkınım ve bunun farkında değil miyim? Elbette, vücudumu erkeklere ve onların fantezilerine sergileyerek para kazandım ama kimsenin benimle seks yapmasına izin vermedim. Bırakın *bunu*.

Bileklerime masaj yapmasını izliyorum, altın yüzük pencereden gelen ışıktaki parlıyor. Odanın içinde çıtırdayan elektrikli şömineyi açmış. Çarşaf ve battaniyeler yere atılmış.

"Bu yüzüğü nereden aldın?" diye sordum. Dutton hakkında fazla bir şey bilmiyorum ve bu sadece seks olduğu için onunla kalpten kalbe konuşmayı planlamıyorum, ama kare şeklindeki yüzüğü hep merak etmişimdir.

için elini kaldırıyor. "Sağ kroşe için acı verici bir ek." Gözlerimi deviriyorum, o da kıkırdıyor, son zamanlarda daha sık yaptığını fark ettiğim bir şey bu. "Babam bunu bana on altı yaşına bastığımda verdi. Aynı gece, geçmişle ilgili, sanırım kimseyle paylaşmadığı sırları da ifşa etti. Bana söylemesine bile şaşırmışım. Ama babam bu kurnazdır. Yaptığı her şeyin hakkını verir ve bu, ne olursa olsun ailemi her zaman koruyacağıma dair kararlılığımı daha da pekiştirdi. Zenginlik, güç ve nüfuz benim kim olduğumdur... tamamen. Ama ailem olmadan bunların hiçbirisi olmazdım. Eğer paylaşacak kimsem olmasaydı bunlar bir amaca hizmet etmezdi."

Onu daha iyi görebilmek için kendimi ayarlarken kaşlarım kırışıyor. "O zaman neden kendi aileni kurmadın?"

Yine kıkırdıyor. "Annemle babam gibi konuşuyorsun." Ve bu ifadede kabul etmek istediğimden daha fazla cephane var.

"Evlilik ve çocuk istemiyor musun?"

"Hayır," diyor basitçe.

"Neden?" Ailesini bu kadar önemsiyorsa neden bunu istemesin ki? Özellikle de geldiği aile tipiyle. Miras falan?

"Yaptığım her işte hesaplı adımlar atarım. Ben işimi yaşayan ve nefes alan bir adamım. Kimsenin bunu benden almasına ya da dikkatimi başka yöne çekmesine izin vermeyeceğim.

"Berbat bir koca olurdum. Sık sık seyahat ederim ve kimseye hesap vermem. Karım beni hor görmeye başlar ve ailem ona acır. Başından beri yaptığım ve olduğum gibi olduğum için birdenbire bir pislik gibi görünürdüm. Evlilik herkese göre değil. Özellikle de benim gibi bir pislik için."

"Vay canına, şaşırtıcı derecede kendinin farkındasın," diyorum başımı tekrar göğsüne yaslayarak. Kıkırdıyor ama ben bunu üzücü buluyorum.

Annemle babamın evliliğini düşünüyorum. Babam satış işi için sık sık seyahat ederdi ama annemle birbirlerine her zaman zaman ayırırlardı. Ama Dutton'a katılmıyorum. Evlilik herkese göre değil.

"Bunları istiyor musun?" diye soruyor.

İçimi çektim çünkü bir süredir bu soru kafamı kurcalıyordu. Bobbi'nin bana davranışından sonra herhangi bir ilişkiye adım atmak istemedim. Pearl'e gelen pek çok sadakatsiz erkeği izledim ama yine de derinlerde bir yerlerde özel birinin olabileceğine dair bir hayalin parıltısı vardı

Benim için. Beni ben olduğum için sevecek ve Bentley'e kendi oğlu gibi davranacak biri.

"Sanırım öyle," diye itiraf ediyorum. "Bir gün Bentley'nin bir babası, hatta belki bir ya da iki kardeşi olsun isterim. Ben tek çocuktum ve bağımsızlığımı seviyordum ama Bentley insanları seviyor. Bence koruyacağı küçük bir kız kardeşle daha da gelişir," diyorum gülümseyerek.

Durumun tuhaflığı, patronuma onunla yattıktan sonra evlilik ve çocuk arzularımdan bahsetmek odayı sessizlikle dolduruyor.

Özellikle de bu fantezi adam açıkça olmadığında. Etrafımızı hissedilir bir gerilim sarıyor.

"Bentley'nin babası öldü mü?" diye soruyor. Başımı kaldırıp ona bakıyorum, okyanus mavisini gözlerinin yoğunluğu içime işliyor.

İçimi çektim, yenilmiştim. "Hayır. Öyle olduğunu sanmıyorum. Ama sana onun adını vermeyeceğim."

"Neden olmasın?" Dutton sıkıca soruyor ve beni daha iyi görebilmek için kendini açmaya çalışırken boynundaki damarın şiştiğini görebiliyorum.

"Çünkü sen bıçaklarla garip şeyler yapmayı seven, akli dengesi yerinde olmayan bir pisliksin. Ve benimle savaşmana ihtiyacım yok."

"Benden istediğin an, senin için onlarla savaşacağım."

Samimiyeti beni hazırlıksız yakalıyor ve bu yüzden vücudunda şehvetli bir şekilde kıpırdanıyorum. "Benim için her deliğimi doldurmaktan başka bir şey yapmana gerek yok. Parlak zırhlı bir şövalyeye ihtiyacım yok; beni tatmin etmek için sana ihtiyacım var."

"Tatmin olmadın mı?" diye homurdanırken beni kollarının arasına alıyor ve yavaşça sırtüstü çeviriyor. Çok sert horozunun iç uyluğuma baskı yaptığını hissedebiliyorum.

"Her zaman gelişmeye yer olduğunu düşünüyorum." Şu anda morarmış ve şişmiş amımı cezalandırıyorum ama bu çekilmez adama doyamıyorum.

Kulağıma, "Patronun yapıcı eleştirileri kabul etmekte çok başarılı," diyor ve ben gülüyorum çünkü Dutton Taylor başkalarının fikirlerine hiç de açık biri değil.

Dutten

"I Striker'ın tekrar gözüne girmeyi başardım ama birkaç hafta önce Boston'da yaptığınız gibi bir numara daha yaparsak, bunu ikinci kez kurtarabileceğimi sanmıyorum ve bu bana çok paraya mal olabilir." Eli bana söyler.

Striker'ın adamlarından birini ağır bir şekilde dövmek benim açımdan yanlış bir hesaplamaydı, bu yüzden belki de Posie onu öldürmemem için yemin ederek bana bir iyilik yaptı çünkü onun gözlerindeki korkuyu gördükten sonra bunu yapmak üzereydim.

Dün gece onu sınırlarını zorlayarak soktuğum tüm o lezzetli pozisyonları düşünerek sırtıtmamaya çalışıyorum. Onu öyle bir sikeceğimi düşünmüştüm ki günlerce hareket edemeyecekti ama bir şekilde sabahın erken saatlerinde ben uyurken sessizce kaçmayı başardı.

Genellikle o kadar derin uyumam ama onun yanımda olması tam olarak anlayamadığım bir rahatlık sunuyor. İlgi çekici olduğu kadar korkutucu da.

"Siktir git, Jewel!" Hawke tersler.

Eli sinema odasının arka tarafındaki koltuğundan aniden kalkıyor. "Karımla nasıl konuştuğuna dikkat et," diye homurdanıyor ve Jewel, oynadıkları video oyununda Hawke'ı tamamen yok ederken gülüyor.

"Aşağı, Eli. Kendi başımın çaresine bakabilirim. Ayrıca bu çok tatmin edici," diyor omzunun üzerinden ona sırtarak. Hawke omuzlarını yuvarlarken somurtuyor.

"Buraya senin kışını tekmeleyebilecek bir kadın getirmenin zamanı gelmişti, seni koca sersem," diyor Billie, kumandayı elinden kaptığı gibi

Oynama sırası. Keşke kız kardeşim Eli'nin karısının gerçek hayatta ne kadar isabetli bir nişancı olduğunu bilseydi. O bir kiralık katil ve bu odadaki çoğu erkek kadar tehlikeli.

Ford, Ivy Walker ile sessizce oturmuş satranç oynuyor. Billie'nin pişirip getirdiği pastadan bir dilim yiyor ve yemin ederim obur her seferinde son parçasına kadar yiyor; buradaki en büyük tatlıya düşkün kişi olmasına rağmen yağsız kas kütlesi kardeşinden daha az.

"Yanlış hesaplamam yüzünden anlaşmanın etkilenmemesi iyi oldu," diyorum ve diğerlerini görmezden gelerek elimdeki viski bardağından bir yudum alıyorum. Eli'nin MC'ye sunmayı düşündüğü, Boston'daki uyuşturucu dağıtımı için silah bağlantıları ve nakliye takası sözleşmesine bakıyorum. Anlaşma bizim için oldukça kârlı olabilir ve Boston bölgesine erişimimizi sessizce genişletebilir. Striker'ın adamları bu işin çoğunu onun için yapacağından, oraya fazla güvenlik ya da işgücü koymasına bile gerek kalmayacaktı.

Düşünceli bir şekilde, "Her iki taraf için de idare edilebilir ve çekici görünüyor," diyorum. Eli zeki bir iş adamı. Kabul ediyorum, bazen pervasız olabiliyor ama bu sadece duygusal düşündüğü zamanlarda oluyor. Bunun gördüğüm birkaç sefer de Jewel hayatına girdikten sonra oldu. "Bunlara baktığın için senden para almaya başlamam gerekecek." Kontratı yere bırakırken gülümsedim.

Eli, "Sanki kuzenim olmak yeterince ödeme değilmiş gibi," diyor. "Ayrıca, benim için neredeyse her şeyi mahvettikten sonra en azından bunu yapabilirsin."

Dişlerim gıcırıyor ama cevap vermiyorum.

Düşünceli bir şekilde viskisinden bir yudum alıyor. "Peki, sarışınla ilgili bir gelişme var mı? Onu striptizcilikten sosyal medya rolüne terfi ettirdiğinizi duydum."

Ona ters ters bakıyorum çünkü bu ailede kimse çenesini kapalı tutamıyor gibi görünüyor. Ama en azından, bu anlaşmayı neredeyse mahvettiğim için ona bir açıklama borçluyum.

"Will onun hakkında her şeyi öğrendi. Ailesini 16 yaşında kaybetmiş. Sonrasında yanlış kalabalığın içine düşmüş. On sekiz yaşında kaçtı ve bir çocuğu oldu." "Peki bu konuda ne hissediyorsun?"

"Ne hakkında?"

"Onun bir ki-"

"Kahretsin, çok iyisin! Önceki hayatında keskin nişancı olmadığına emin misin?" Billie, Eli'nin sözünü keserek haykırır. Hawke gibi o da kumandayı fırlatır ve Eli gülerek onunla dalga geçer.

"Üzgünüm çocuklar. Elli dolar tutuyor," diyor Jewel, kendini beğenmiş bir gülümsemeyle elini uzatarak.

"İki katı ya da hiç!" Hawke bağılıyor.

"Siktir et, ben yokum," diyor Billie. Elini uzatarak yanına geldi. "50 dolar alabilir miyim? Yanımda nakit taşımam."

"öyle mi?" Kaşlarını kaldırarak cevap veriyorum.

Bakışlarını bana dikti. "Senin striptiz kulübün var. Tabii ki var. Bir iddiada sözünden dönmemi istemezsin, değil mi? Bu aile için çok kötü olur."

Eli kıkırdar. "Bana neden küçük kız kardeşin olarak değil de danışmanım olarak sana geldiğimi hatırlat."

Hawke ve Jewel çalmaya devam ederken ben gözlerimi devirip Billie için yüz dolarlık bir banknot çekiyorum çünkü yanımda sadece o var.

"Sarışın demişken, neden onu yarınki doğum günü partime davet etmiyorsun?" Billie soruyor.

"Onun bir adı var," diye homurdandım, kız kardeşimin açıkça beni dinlemesine sinirlenmişim. "Posie ailemle tanışmakla hiç ilgilenmeyecektir."

Omuz silkiyor. "Evet ama madem Striker'ı davet ettin, neden onu da davet edip birbirlerini tanıyıp tanımadıklarını görmüyorsun? Aralarındaki bağın ne kadar derin olduğunu tepkilerinden anlarsın. Motosiklet kulübünün başkanı onu tanıyorsa, onlarla iki yıl boyunca takılmaktan çok daha yakın olmuştur."

"Ona katılmıyorum," diye araya giriyor Ford.

Eli homurdanıyor, "Hepiniz dinliyor muydunuz lan?"

Ford o zaman ona bakar. "İş görüşmelerini genellikle ofisinizde yaparsınız. Burada konuşmaya karar veren sizdiniz. Tedbirli davranmamanızın suçlusu biz değiliz."

Çenem sıkıştı. Burada onlarla birlikte olmamızın tek nedeni Eli'nın Jewel'ı gözünün önünden ayırmak istememesi ve Jewel'ın herkesi bir araya getirmek için "oyun öğleden sonralarına" davet etmesi.

"Bu bir rica değil. Bu bir talep. Onu partiye getir," diyor Billie gülümseyerek. "Bana izin ya da bağışlanma istememeyi öğreten sendin. Bu benim doğum günü hediyemin bir parçası olabilir. Buz kralı kardeşimin amcığının kırbaçlatan kadını merak ediyorum."

"Ben am kırbacı değilim," diye homurdanıyorum.

"Hayır mı? O zaman onu davet etmek kolay olmalı. Bir amaca hizmet ediyor, değil mi?" diye meydan okuyor ve nasıl düşündüğümü ve çalıştığımı ne kadar anladığından nefret ediyorum çünkü aynı cümleyi ona defalarca kullandım.

Eli, "Eğer o sadece seviştiğiniz biriye ve aranızda bir bağ yoksa, kız kardeşinize biraz katılıyorum," diye ekliyor.

Tuhaf, çarpık bir belirsizlik bana eziyet ediyor. Striker'ı bir iyi niyet gösterisi olarak davet ettik, onu evimize getirdik ve kutlamaya dahil ettik. Posie konusunda o kadar emin değilim. Yine de söyledikleri mantıklı. Eğer onları reddedersem, onu koruduğumu düşünecekler. Ama öyle değil miyim? Onu onlarla paylaşmak istemiyorum. Reddedersen Posie'nin ailem için bir tehdit olmadığından emin olma fırsatını kaçırmış mı olacağım?

Eli'ye, "Eminim onların maskaralıklarının bir parçası ya da bir tehdit değildir," diyorum, kız kardeşim istediğini elde edeceğini varsayarak kendini kovdu. Ve genellikle onu şımartırım.

"Ama bunu kesin olarak biliyor musun? Onlarla olmadığını düşünüyordun, sonra Boston'a gitti ve sen de kendini kaybedip birini hastanelik ettin."

Viskiyi elime alıyorum ve aklıma başka bir düşünce geliyor. Annem Posie hakkında ne düşünürdü? Bunu neden düşündüğümü bilmiyorum. Önemli olmamalı, değil mi?

Posie dün gece benden tek istediğinin sevişmek olduğunu açıkça belirtti. Ama bazen annem bazı şeyleri benim göremediğim bir ışıktan görür. Ben çok alaycıyım, bu yüzden belki de bu kadının uyanık olduğum her anıma neden bu kadar kolay eziyet ettiğini anlayabilir.

"Belki onu birkaç saatliğine getiririm ama masumsa ve işler ters giderse müdahale ederim."

Eli yaralı kaşını kaldırıyor. "Ailenin dışından birini koruma dürtüsüne sahip olman ne kadar ilginç. Sadece bu anlaşmayı benim için mahvetme."

Desie

Dutton: Bana hala bir randevu borçlusun.
Bugün.

I Bunu görmezden gelmek istiyorum ama Dutton'ın canı ne isterse onu yapma eğilimi olduğunu biliyorum ve onu daha iki gece önce görmüş olmama rağmen kapıma davetsiz olarak gelmesi çok gerçek bir olasılık.

Aramaya basmadan önce kafam karışmış bir şekilde mesaja bakıyorum ve telefona onun sesi geliyor.

"Randevu mu?" "Merhaba" dediği anda sordum.

"Bana merhaba deme. Neden bana çıkma teklif ediyorsun? Bunun sadece seks olması gerekiyordu. Neden bir şeyleri değiştirmeye çalışıyorsun?"

"Sadece seks olduğunu hiç söylemedim. Ve bana hala bir randevu borçlusun."

Bentley'nin beni duymadığından emin olmak için oturma odamın köşesinden bakarken, "Sadece seviştiğimiz için formaliteleri atlayabiliriz," diyorum.

İç çekiyor. "Seni biliyorlar... yani benim ailemi. Şimdi kız kardeşim doğum günü partisine katılman için ısrar ediyor ve ona genellikle hayır diyemiyorum."

"Kardeş kompleksin umurumda bile değil. İnsanlardan nefret ediyorum; bu yüzden hiç arkadaşım yok," diyorum ona.

"Bu iyi bir şey. Ben de insanlardan nefret ederim. Ama senden değil," diye yanıtlıyor. "Ama yine de teknik olarak bana bir randevu borçlusun. Yeni işe girdiğinde yaptığımız küçük anlaşmayı hatırlıyor musun?"

Orospu çocuğu. Bu konuda ciddi olduğunu ya da etmek isteyeceğini düşünmemiştim, özellikle de şimdi sevişirken. Hepsi bu, değil mi?

"Sadece seks yapan insanlar aileleriyle tanışmaz," diyorum.

"Benim ailem farklı. Ve siz gelmezseniz, kendilerini evinize davet etmelerini de yadırgamam."

Çenem düştü. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" "Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum?" diye kestirip atıyor.

Tanrım. Yani, her zaman habersiz gelebiliyorsa, ailesinin neden farklı davranacağını düşünüyim ki?

"Lütfen. Orada uzun süre kalmamıza gerek yok." "Şimdi lütfen mi diyeceğiz?" Şaşırarak sordum.

"Durum gerektirdiğinde. Ama aileme gelmeniz için size yalvardığımı söylemeyin."

"Bu mu yani, yalvarmak mı?"

"İstersen dizlerimin üzerine çöküp sana farklı şekillerde yalvarmayı gösterebilirim. Aslında sizi başka şekillerde ikna etmeyi tercih ederim."

Gülmemeye çalışarak alt dudağımı ısırıyorum. Oturma odasından Bentley'e bakıyorum. Bugün birlikte geçireceğimiz bir gündü. "Benim bir oğlum var; öylece kalkıp gidemem."

"Getirin onu."

"Neye, tehlikeli insanların olduğu bir partiye mi? Ben onu koruyorum, Dutton."

"O iyi olacak. Sizi temin ederim ki onu götürdüğümüz evden başka bir evde daha güvende olmayacaktır," diyor sanki bu güvence yeterliymiş gibi.

Ona bir dereceye kadar inanıyorum, ancak çocuğu olmayan bir adam bir ebeveynin koruyucu doğasını nasıl anlayabilir? Bir yanım Dutton'ın ailesinin ne tür insanlar olduğunu merak ediyor. Eminim hepsi soğuk ve hesapçıdır ama bu merakımı bastırmak zorundayım.

"Hayır," dedim ona.

Dışarı çıkma düşüncesi kulağa hoş geliyor, ancak ayrılma zamanı geldiğinde bunu yapmak istemiyorum. Bu benim yaşadığım gerçek bir ikilem.

"Kapına geldim bile."

Bu kibirli pislik.

"Tamam, o zaman sen de bırakabilirsin." Kapıya doğru yürüyorum ve onu orada dikilirken bulmak için kapıyı açıyorum. "Ne zamandır oradasın?" Telefonu hâlâ kulağımda tutarak soruyorum. Elinde bir buket gül ve bir kutu Lego gibi görünen bir şey tutma cüretini gösteriyor.

"Dutton!" Bentley arkamdan bağıyor.
Telefonu kapattım, o da kendi telefonunu
cebine attı. "Bana ve oğluma rüşvet
vermeye mi geldin?"

Çiçekleri bana uzatıyor ama oğlumun önünde bana dokunmak için hiçbir
harekette bulunmuyor ki bunu takdir ediyorum. Sonra diğer hediye
beceriksizce Bentley'e uzatıyor. "Ambalaj kâğıdım yok ama ben onun
yaşındayken LEGO gibi şeyler inşa etmeyi çok severdim."

Elimde olmadan homurdanıyorum ve bir çocukla bağlantı kurmak için
yaptığı garip girişim karşısında ciddi ifademi bozuyorum.

"Bunu gerçekten alabilir miyim?" Bentley kocaman gözlerle bana soruyor.

Başımı sallıyorum ve onu alırken ciyaklıyor. Gülümsememi saklı tutmaya
çalışıyorum çünkü Dutton'ın hayatıma girme çabalarını ödüllendirmek ya da
onaylamak istemiyorum.

Bentley kutuyu açmaya çalışırken, "Onu şımartmamalısın," diyorum.

"Oğlunuza bakışınızdan onu yeterince şımarttığınızı anlayabiliyorum. Bir
LEGO setinden zarar gelmez." Beni neden hazırlıksız yakaladığını bilmiyorum.
Belli ki oğlumla olan birkaç etkileşimine dikkat ediyordu.

"Partiye gelmek ister misin?" Dutton az önce konuştuğumuz her şeyi
görmezden gelerek Bentley'e soruyor. Dişlerim gıcırıyor. Bir kez daha
düşündüm de, bu adam kesinlikle pisliğin teki.

"Parti mi? Partilere bayılırım," diyor Bentley bana dönerken. "Gidebilir
miyiz?" "Güzel. Oğlumu bana karşı kullan," diyorum, hiç etkilenmeden.

"Eğer gereken buysa."

Eğildim ve Bentley'i başından öptüm. "Git ve onu şimdilik odana koy.
Teşekkür etmeyi unutma."

"Teşekkür ederim, Bay Bossman Dutton!" diyor heyecanla koşmadan önce.

"İnsanlardan hoşlanmıyorum," diye yineliyorum, kocaman buketi tutarken.
"Ve biliyorsun ki bana bu şeyleri almak bende işe yaramıyor."

"Ama oğlun insanları seviyor gibi görünüyor ve iç çamaşırı takımları sende
kaldığı sürece çiçeklerle ne istersen yapabilirsin." Hınzırca sırtıyor.

Öfkemin yükseldiğini hissederken nefesimi bırakıyorum. Bu adam sadece
itiyor ve itiyor. Yatak odasında umursadığımdan değil. Aklıma birkaç gece
öncesinin görüntüleri geliyor ve bakışlarımı ondan kaçırıyorum, şu anda beni
kızdırırken bu adamı o kadar da sevmemeye çalışıyorum.

Yine de doğru. Bentley insanları seviyor çünkü bu dünya tarafından incitilmedi ve hayatın ne kadar acımasız olabileceğini anlamıyor. Onu bundan mümkün olduğunca korumayı planlıyorum. Umarım ben öldüğümde, o benim ailem öldüğünde yaşadığım kadar yalnız kalmaz. Beni en çok bu kısım öldürüyor çünkü onu ne kadar korumak istesem de aynı zamanda onu yalnızlaştırıyorum. Bunun için Dutton'ı suçlayamam ama içinde yaşadığımız balonun daha fazla farkına varmamı sağlıyor.

"Kıyafet kuralı nedir?" Ben soruyorum, o da beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Bir etek ve düz beyaz bir gömlek giyiyorum.

"Üzerinizdeki gayet iyi."

"Tanrım, eğer bu partiye girersem ve diğer insanlar giyinikken ben böyle giyinirsem, seni öldürürüm."

"Tamam, hepsi giyinip kuşanmış olabilir ama onlar böyledir; kıyafetleri severler."

"Bu daha iyi." Kapıyı yüzüne kapattım ve odama yöneldim. Bentley koşarak içeri girerken çekmecelerden birkaç şey çıkarıyordum.

"Partiye gidiyor muyuz?!" diye soruyor hevesle.

"En güzel siyah pantolonunu giy," diyorum ona. Sırıttıyor ve heyecanlı bir çığlık daha atarak odasına koşuyor. Gülümsemekten kendimi alamıyorum. Çok genç olduğu için çok fazla süslü kıyafeti yok ama doğum gününde ona yeni bir kıyafet almıştım ve bana onu bir daha ne zaman giyebileceğini sorup duruyor. Üzerinden çok zaman geçmemiş olsa da artık ona uyup uymadığından emin değilim, çok hızlı büyüyor. Sanırım bunu öğrenmek üzereyiz.

Bentley koşarak içeri girdiğinde basit bir siyah elbise giydim, ardından da basit siyah topuklu ayakkabılar giydim. Pantolon hala üzerine tam oturuyor, ancak daha fazla giyemeyeceğini söyleyebilirim. Ayrıca düğmeleri deliklere tam olarak uymayan düğmeli gömleğini de giydi.

Ne yapıyorum ben? Ve bunu neden yapıyorum?

Bu ben değilim. Kendime bir daha bir erkek için bir şey yapmamamı söyledim. Bak geçen sefer beni nereye getirdi. Ben de kendime Dutton'la aramızdaki şeyin ciddi bir şey olmadığını söylemeye çalışıyorum. Ama Dutton'ın Bentley'in etrafında herhangi bir sıfatla bulunmasına izin vermek benim için ciddi bir şey ve bu yüzden bundan sonra Dutton'la düzgün bir konuşma yapmayı kendime görev edineceğim. Dikkate alınması gereken sadece benim duygularım değil; Bentley'nin de duyguları. Dutton da istediği gibi gelip gitme özgürlüğüne sahip olduğunu varsayamaz.

"Hazır," diyor Bentley hevesle. Kocaman kahverengi gözlerine bakıyorum. Bu küçük adama hayır diyemiyorum.

Günlerce bu konu hakkında konuşacağını şimdiden biliyorum.

"Evet. En iyi davranış, unutma," diyorum ona. Dönüp kapıya doğru koşmadan önce başını salladı ve Dutton'ı içeri almak için kapıyı açtı. Şaşırtıcı bir şekilde, ben kapıyı üzerine kapattıktan sonra dışarıda bekledi. Bentley ona izlediği yeni Transformers filmini anlatmaya başladı ve Dutton da elinden geldiğince takip etmeye çalışınca gülümsedim.

Dutten

S Restorana girdiğimizden beri kıpırdanmayı bırakmadı. Etkinlikler için arka tarafta küçük bir özel alan var ve oda çok güçlü insanlarla dolu. Yine de, kendimi bu konuda endişelendirmiyorum çünkü Posie'nin başkalarının statüsü ya da gücü tarafından korkutulmadığını ya da rahatsız edilmediğini biliyorum.

Onu davet etmem için baskı yapılması fikrinden hoşlanmıyorum ama onunla daha fazla zaman geçirmek istemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum ve küçük bir parçam da annemin Posie hakkında ne düşündüğünü merak ediyor. Ciddi olduğumuzdan falan değil; en azından ben kendime öyle söylüyorum. Ama ona doğru bakan her erkeği dikizlerken kendimi onun yanından ayıramıyorum. Belki de bu kötü bir fikirdi.

Posie oğlunun elini tutuyor, ben de ona bakıyorum. Çocuklardan nefret etmiyorum, ama genelde canımı sıkıyorlar, bu yüzden onlardan mümkün olduğunca uzak duruyorum. Ama bu seferki iyi görünüyor... Şimdilik.

"İçki?" Ona soruyorum. Ona dokunmak için uzandım ama elime gibi . Ben de elimi tekrar yanıma bıraktım, mesaj açtı. *Oğlumun yanında bana sakın dokunma.*

"Su," diye yanıtlıyor.

"Gerçekten mi?"

"Benim seçimimle ilgili bir sorunuz mu var, yoksa bu konuda da beni zorlamak mı istiyorsunuz?"

Dudaklarım seğiriyor ve sanki gülümsememeye çalıştığımı anlamış gibi bakışları daralıyor. Ateşli öfkesi beni her zaman eğlendirir. Bu yüzden patladığında bana küçük bir canavarı hatırlatıyor. Şu anda ailemin önünde kendini kaybetse bile umurunda olmazdı çünkü bir yanım benim yanımda şımarıklık yapmaktan hoşlandığını biliyor; bu sadece cezalarını daha da kötüleştiriyor ki o da bunu çok seviyor.

Bentley için bir su ve portakal suyuyla döndüğümde bana sessizce teşekkür ediyor.

Bir garson elinde yiyeceklerle dolaşırken Bentley onun elini çekiştirir. Küçük burgerlerden birini kapıyor ve ona uzatıyor. Hemen ağzına atıyor ve benim kaşlarım havaya kalkıyor, doymak bilmez bir iştah gibi görünen bu durum karşısında şaşırıyorum.

Posie odaya ve etrafta durup konuşan insanlara bakarak, "Karnı aç," diyor.

"Tamam." Garsona yaklaşıyorum ve elindeki tüm tepsiyi kapıyorum. Kim olduğumu fark edip beceriksizce eğilene kadar kafası karışmış görünüyor. Sonra selam vermesine gerek olmadığını anladığında yanakları kızarıyor, yine de bundan hoşlanmıyorum. Tabagi yakındaki bir masaya koyup Posie ve Bentley'e el sallıyorum.

"Ye," diye emrediyorum Bentley'e. Çocuk hiç vakit kaybetmeden sandalyeye tırmanıp oturuyor ve ilk mini burgeri kapıyor.

"Teşekkür ederim," diyor Posie. Şimdi bana merakla bakıyor. "Çocuklarla pek haşır neşir olmadın, değil mi?"

"Çocuklarla yetişkinlerle konuştuğum gibi konuşuyorum" derken kız kardeşimi ve ebeveynlerimi arıyorum. Kelime dağarcığımı daraltmıyorum. Eğer öyle yaparsam, nasıl öğrenecekler?"

Kıkırdıyor ve arkadaşlarından birinin söylediği bir şeye gülen kız kardeşimi fark etsem de bakışlarımı Posie'ye çevirmekten kendimi alamıyorum. "Ne?" Kafam karışmış bir şekilde soruyorum.

"Sadece nasıl bir çocuk olduğunu ya da her zaman iyi cilalanmış bir iş adamı olup olmadığını merak ediyorum."

"Bana Kardan Adam Frosty demeyi tercih etmiyor musun?" Homurdanıyorum.

"Çok kitap okurdu," diyor babam yanımda belirirken. Posie başını ona doğru çeviriyor. "Ve eğer o olmasaydı, Eli'nin çok daha sert olmayacağını söyleyebilirim. Dutton sessiz biriydi ve çocukların çoğu ondan korkardı, özellikle de kız kardeşiyle oynamaya kalkarlarsa."

tek arkadaşı gibi." Sıcak bir şekilde gülümsüyor ve ekliyor: "Seni burada görmek çok güzel Posie."

Sonra eğilip onu yanağından öpüyor. Çenem titriyor ve kendi babamı kıskanmamam gerektiğini biliyorum ama kıskanıyorum işte. Herkes onun cazibesine kapılıyor ve ben şimdiye kadar yıllar boyunca insanlar üzerinde kullandığı bu manyetizmayı hiç umursamadım.

"Bizi davet ettiğiniz için teşekkür ederiz Bay Taylor," diyor ama boğazının daralmasından rahatsız olduğunu anlıyorum, özellikle de elini oğlunun omzuna koyduğunda, sanki güvence verir gibi.

Babamın bakışları Bentley'e takılıyor ama o daha Bentley'i sormadan ablam sert bir şekilde araya giriyor. Birdenbire bu ailenin ne kadar bunaltıcı olabileceğini hatırlıyorum. Annem de onu takip ediyor ve dirseğini babamınkiyle birleştiriyor.

"Vay canına, gerçekten gelmişsin!" Billie kendini bana doğru atarken bağıyor. Zaten biraz çakırkeyifti ve ben de hemen etrafı tarayıp burada kaç erkek olduğunu görmeye çalışıyorum. Hawke, Ford, Eli ve Jewel'ı görüyorum ve beni fark ettikleri anda Hawke gülmeye başlıyor. Büyük ihtimalle ne düşündüğümü çok iyi biliyordu.

"Dutton, tanıştır beni!" Billie elleri kalçalarında Posie'ye bakarak talepte bulunuyor. Ben daha bir şey söyleyemeden Billie kendini Posie'nin kucağına atıyor. "Ben Billie, kardeşlerin en iyisiyim."

Posie irkilmiş görünüyor ama elini beceriksizce onun sırtına koyuyor. "Sizinle tanıştığımıza çok sevindim ve aynı fikirde olmadığımı söyleyemem."

Kız kardeşimi kendimden uzaklaştırıyorum, onu beceren benken Posie'ye sarılmasına izin verilmesini kıskanıyorum. Ama Posie'nin şu anda ona dokunmamla ilgili bir sorunu var, bu yüzden başka kimse için istisna yapmıyorum - oğlu hariç.

"Bu Posie. Buradaki tüm hamburgerleri yiyen küçük adam da onun oğlu Bentley," diyorum gruba.

"Merhaba!" Bentley kocaman bir gülümsemeyle bacaklarını sallıyor ve eğlenmiş görünüyor. Belki de bunun nedeni, kendisine ayırdığı, hayattan daha büyük yemek tepsisi olabilir.

"Bir oğlun mu var?" diye soruyor babam gülümseyerek. Posie temkinli bir şekilde, "Var," diye cevap veriyor.

"Oğullar en iyisidir," diyor annem, koluma uzanıp sıktıktan sonra hızla bırakıyor. "Ben Honey, Dutton'ın annesiyim. Sizinle tanışmak çok güzel. Aman Tanrım. Çok güzelsiniz."

Posies'in yanaklarında bir kızarıklık belirir. "Katılıyorum, oğullar harikadır. Bentley olmasaydı kendimi kaybederdim," diyor Posie, tam babam .

Billie'ye "Doğum günün kutlu olsun," diyor ve ailenin kurduğu pusuya rağmen kendini tutuyor. "Sana bir hediye almadığım için üzgünüm."

"Sorun değil. Dutton alışveriş yapabilmem için kredi kartını bana vermeyi planlıyor," diyor Billie muzip bir gülümsemeyle. Sen ve Bentley boşsanız birlikte alışverişe gidebiliriz." Parmaklarını sinsice birbirine vuruyor. "Eminim seni de en az benim kadar sinirlendiriyordur, bu yüzden her yıl ona karşı yıllardır biriktirdiğim öfkeyi onun parasını harcayarak boşaltmak bir gelenek haline geldi. *Çok* harcıyorum diyelim. Ama sonrasında kendimi hep daha iyi hissedirim ve kardeşimi yeniden severim."

Posie gülerek, "Sanırım en azından deniz kenarında bir evi hak ederdim," diyor.

Ben gözlerimi devirirken Billie parlıyor ve onu cesaretlendiriyor. "Gördün mü, anlıyor! Ve eğer kardeşimle çıkıyorsan, sana bir evden daha fazlasını borçlu olduğunu varsayıyorum. Ne düşünüyorsun, küçük adam?"

Bentley hamburgerinden bir parça et koparıırken, "Ben bir tekne istiyorum," diyor. Kahretsin, çocuk bile bana karşı birleşiyor.

"Ne zamandan beri?" Posie ona sorar.

"Dutton bana bir LEGO Transformer botu aldığından beri," diyor masumca. Annem ve kız kardeşim bana bakıyor ve annemin bakışları yumuşadığı anda içinde tam olarak anlamadığım bir şey olduğunu söyleyebiliyorum.

Babam elinde bir bardak suyla dönüyor ve Bentley'e uzatıyor. "Al bakalım. O kadar yemekten sonra ağzın kuruyacak," diyor Bentley'e. Bentley de ona gülümsüyor.

Posie bana doğru bir bakış fırlatıyor ve kaslarının gerginliğinden az da olsa anlayabiliyorum. Bunu daha önce de görmüştüm ama oğluna karşı ne kadar korumacı olduğunu ancak şimdi fark ediyorum. Tabii ki, onu ailemden ya da benden koruması gerektiğini düşünmesi benim için iyi bir şey değil.

Aramıza duvar ördüğünü hissettikçe, o duvarı yıkmayı daha çok istiyorum çünkü benimkinin onun etrafında alçaldığını biliyorum. Ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

Desie

Iailesini sevmemden hoşlanmıyor. Aslında onların yanında kendimi o kadar rahat hissediyorum ki kaçasım geliyor. Babası, Dutton'ın ofisinde onunla ilk karşılaştığımda bana kendimi garip hissettirdi ve şimdi oğluma bir Ağzı hamburgerden kurumasın bir bardak buzlu su.

Çok garip. Ve Dutton'a hiç benzemiyorlar.

Dutton'ın soğukkanlı ve hesaplı olduğu yerde, annesi ve kız kardeşi hayat doludur ve neredeyse korkutucu olacak kadar parlalarlar.

Bu aile hakkında okuduğum her şey onları kötü gösteriyor ama yine de onları seviyorum.

Diğer insanların Dutton'ın etrafında nasıl davrandıklarını izlemek de ilginç. Çoğu ona karşı temkinli, ki bu beklenen bir şey, ama ailesi açıkça bir istisna. Kız kardeşi onunla konuşurken bile kayıtsızmış gibi davranıyor ama dikkatle dinlediğini söyleyebilirim. Kız kardeşi ona bir şeyler anlatıyor, o da kız kardeşini dinliyor ve kız kardeşine baktığında gözleri sevgiyle doluyor. Bir çocuk sahibi olmanın nasıl bir şey olduğunu anlamıyor olabilir ama ailesi için elinden gelen her şeyi yapmaktan da geri kalmıyor. Sırf kız kardeşi istediği için beni buraya getirdiğine göre bu çok açık.

Dawson yanımda dururken, "Demek yine karşılaştık," diyor. Honey, Bentley ile birlikte bir kart kulesi inşa ediyor. Kızları için bir parti vermelerine rağmen, ilgilerinin çoğunu Bentley çekiyor gibi görünüyor.

Karısı ve oğlumun birlikte oynamasını izlerken "Öyle," diyorum. Dawson'a bakıyorum ve Honey'ye bakışına hayran kalıyorum. İçinde çok fazla sevgi var.

Bakışlarını neredeyse kıskanıyorum. Annemle babam da birbirlerine böyle bakarlardı.

Oğulları çocukların yanında nasıl davranacağını bilemese de, ebeveynlerinin onlara bayıldığı çok açık.

"Oğlumla aranızda bir gelişme var mı? İkinizin arasında bir şeyler değişti mi acaba?" diye soruyor fazla masum bir gülümsemeyle. Neredeyse ben de gülümsemeden edemiyorum, çünkü iş adamının arkasında, tıpkı Dutton gibi, içinde biraz arsızlık olan bir adam olabileceğini fark ediyorum. Sanırım bunu herkes göremiyor, ünlerini acımasızlık üzerine inşa etmiş bu güçlü adamlardan değil. Ama ben Dutton'ın çalışanlarına nasıl değer verdiğini ve onların, özellikle de kadınların güvenliğini nasıl sağladığını gördüm. Sanırım bu değerleri bu adam sayesinde öğrendi.

"O hâlâ sadece benim patronum," diye cevap veriyorum.

Dawson'ın gülümsemesi daha da genişler. "Ah. Evet, elbette. Bir zamanlar ben de karımın patronuydum."

Honey sanki kendisinden bahsettiğini biliyormuş gibi ona bakıyor. Ölçülemeyecek kadar güzel. kardeşinin bakışlarını nereden aldığını söyleyebilirim; annesine çok benziyor. Dutton daha çok babasına çekmiş olsa da onda Honey'i de görebiliyorum.

"değil," diye bilgilendirdim onu.

"Yine de buradasınız, bir aile etkinliğinde. Dutton'ın şimdiye kadar kaç kadını bizimle tanıştırdığını bilmek ister misiniz?"

"Pek sayılmaz," diye mırıldanıyorum, bu da onu güldürüyor. "Daha çok oğlun tarafından buraya sürüklenmiş gibiydim. Burada olduğum için minnettar olmadığımın değil." Son kısmı kaba görünmemek için ekliyorum.

"Hiç getirmemiş." Kaşlarını kaldırdığını görmek için ona dönüyorum. "Sizinle tanışmak istedik. Her ne kadar sizi getirmeyi kabul etmesi için biraz baskı uygulamak zorunda kaldığımızı kabul etsek de, bu onun sonunda sizi ve oğlunuzu getirdiği gerçeğini ortadan kaldırmaz. Dutton'ın bazen doğru yönde itilmeye ihtiyacı oluyor."

Buna güldüm. "Kusura bakmayın ama Bay Taylor, beni tanıımıyorsunuz. Onu bana doğru itmenin doğru bir şey olup olmadığını bilmiyorsunuz. Ben sadece oğluna ve onun geleceğine odaklanan bekâr bir anneyim."

"Evet," diye kabul ediyor Dawson. "İşte tam da bu yüzden sen onun için mükemmelsin. Oğlumun tüm başarılarına rağmen, kendisinden ve imparatorluğundan başka bir şeye odaklanmaya ihtiyacı var. Onun dikkatini senin kadar çeken birini daha önce gördüğümü sanmıyorum ve bu, sen ya da o kabul etmek isteseniz de çok şey ifade ediyor."

Konuşmaya çalışıyorum ama doğru kelimeleri bulamıyorum. Üzerimdeki baskı diğer tarafa kaçmak istememe neden oluyor. Babasına sadece gündelik seks yaptığımızı açıkça söyleyemiyorum çünkü bu onu sadece rahatsız edecekmiş gibi geliyor.

Dutton, Billie ile konuşmasına ara verir ve Dawson bunu fark edince karısına ve Bentley'e döner. "şimdi, Bentley, biraz dondurmaya ne dersin?"

"Fındığa alerjisi var," diyorum hemen.

Bentley sandalyeden inip Dawson ona elini uzatırken, "Bildiğim iyi oldu," diye cevap veriyor. Alışkanlıkla, onu korumak için hemen Bentley'e uzanıyorum. Ama Bentley Dawson'a kocaman gülümsüyor ve neredeyse zıplayarak ona doğru gidiyor, sonra da elini Dawson'ın elinin içine sokuyor. Onlar uzaklaşırken Dutton tekrar yanıma geliyor. Bana dokunmak için hiçbir girişimde bulunmuyor. Yavaş ama emin adımlarla, bu adam sınırlarıma saygı duymayı öğreniyor.

"O güvende. Babam pek çok şeydir ama çocuklar onu sever, o da onları sever. O harika bir babaydı." Dawson'la birlikte dondurma siparişi vermek için restoranın önüne giderken gözlerimi Bentley'den ayırmadan ona bakıyorum.

"Bana bir şey satmana gerek yok," diyorum.

"Sana bir şey satayım mı?" Bana tuhaf bir bakış attı.

"Evet. Neden buradayım, Dutton? Oğlum benim için çok önemli ve onu ister istemez yabancı insanlarla tanıştırmak doğru değil."

Kaşları çatıldı. "Ailem 'tuhaf insanlar' değil ve seni onlarla tanıştırmak istedim."

"Neden?" Israr ediyorum.

"Kafamı çok karıştıırıyorsun. Ben de sana aynı şeyi sorabilirim. Neden her sabah ben uyanmadan gidiyorsun?"

Kafam karıştı. Bu konuda gerçekten üzgün mü? Erkeklerin bunu tercih ettiğini sanırdım. Bağlanma ya da garip sabahlar yok. "Sadece sevişmek için anlaşmıştıktık, birbirimize hayat hikâyelerimizi anlatmak için değil." Ona en iyi göz devirmemi yapıyorum ve sonra tekrar Bentley'i bulmak için başka tarafa bakıyorum. şimdi elinde bir külah dondurma var ve Dawson ona bir peçete uzatıyor.

"Bana babasının kim olduğunu söyleyecek misin?"

Sorularıma cevap vermediği halde birdenbire beni sıkıştırmasına sinirlenerek iç çekiyor. "Ölmüş olması umurumda bile değil."

"Yani öldü mü, yoksa ölmüş olmasını mı diliyorsun?" diye üsteledi.

"Neden bu kadar çok soru soruyorsun da benimkilere cevap vermiyorsun?" Ona dik dik bakıyorum.

Bileğime uzanıyor ama ben geri çekiliyorum. Odanın bir köşesine doğru başını sallarken gözleri seğiriyor. Özel bir banyoya benziyor. "Belli ki cezalandırılman gerekiyor."

"Şu anda ciddi olamazsın. Burada mı?" Fısıldayarak bağırıyorum.

"Oğlunuz babamın yanında güvende. Seni gerçekten senin ya da oğlunun korunmadığı bir yere getireceğimi mi düşünüyorsun?"

Onunla tartışmak ve korumasını hiç istemediğimi söylemek istiyorum, ama bakışlarındaki aciliyet beni banyoya doğru adım attırıyor. Biz yaklaşırken bir kadın çıkıyor. Kimse bize dikkat etmeyene kadar bekledikten sonra içeri giriyorum ve Dutton arkamdan içeri süzölüyor. Bir ışık otomatik olarak yanıyor ve kapıyı arkamızdan kilitliyor. İki tuvalet kabini olan bir tuvalet odası.

Onu azarlamak için arkamı döndüğümde dudakları dudaklarıma çarpıyor. Neler olduğunu anlamaya çalışırken beynim çıldırıyor. Ellerimi arkamda sıkı bir şekilde kavradı bile.

Bedenim ona karşı eriyor, tüm hayal kırıklığım yüzeye çıkıyor. "Neden buradasın?" diye homurdanıyor ve beni tezgâha doğru itiyor. Benim Kollarım ağrımaya başlıyor, ama onun elinden kurtulmaya çalışırken yanmayı takdir ediyorum.

"Çünkü beni sen davet ettin" derken dudağını ısırdım. "Hayır diyebilirdin.

Bunu nasıl kullanacağını bilmiyor değilsin.

kelime." Çenemi ve boynumu öpüyor. Kalçalarım kendi kendine dönmeye başlıyor.

"Hayır dedim," diye cevap veriyorum nefes nefese, ona doğru eğilerek.

Bileklerimi kavrayışını serbest bırakıyor ve "Ellerini tezgâha koy ve kıpırdama" diye emrediyor. Dediğini yapıyorum çünkü elini elbisemin içine sokarak beni hemen ödüllendiriyor. Hiç vakit kaybetmeden külotumu yana itiyor ve klitorisimi çimdikliyor.

Hay sikeyim. Delirmiş.

"Kendiniz vermek istemediğiniz cevapları talep edemezsiniz. Birbirimizi anlıyor muyuz?" diye soruyor. Yoğun mavi bakışları şehvetle koyulaşıyor ve ben de pantolonuna bir göz atıyorum, siki kumaşın üzerinde zorlanıyor. Dudaklarımı yalıyorum, elinin amımın üzerinde olmasından daha fazlasını istiyorum.

"Bunu iyi bir şekilde kullanacak mısınız?" Dikkatle sikine bakarak soruyorum. Yanaklarımı sıkıyor ve başımı ona bakacak şekilde çeviriyor.

"Bu bir ceza, ödöl değil," diye azarlıyor.

"Senin için de bir ceza gibi görünüyor," diye karşılık veriyorum.
Çenesinde bir tik atıyor. "İyi bir kız gibi bu sik için yalvaracaksın,
Mostriciattola."

Bana doğru iterken inliyorum ve sikinin karnıma battığını hissedebiliyorum.
"Soruna cevap vermem gerekirse, ne sivri diline ne de bu amcığına
doyamıyorum. Geceleri uyumana nasıl yardımcı oluyorsa öyle adlandırabilirsin
ama seni temin ederim, yakın zamanda benden kurtulamayacaksın."

Onu arzuladığım kadar ondan nefret de ediyorum.

"Anlıyor musun?" diye hırlıyor. "Ve sakın hayır demeye cüret etme."

Yüzünü yüzüme yaklaştırıp içime çekiyor. Bakışlarım dudaklarından
gözlerine sığıyor, sanki onu arzuluyormuşum gibi. Ona olan iştahım arttıkça
artıyor.

"Oyun oynamayacağım," diyorum nefes nefese, bu bir hayırdan daha iyi.

O zaman gülümsüyor ve bu gülümseme bazen başkalarına yaptığı o
büyüleyici jestten çok farklı. Hayır, bu tamamen vahşice, içindeki canavar.
"Oyun oynayan bir tek sen varsın Posie. *Beni içeri al*."

Bu son cümlemin içine çok şey yüklenmiş. Bu bir rica mı yoksa emir mi? Ne
istediğini ya da bunun nasıl biteceğini bilmiyorum ama nefes nefese "Tamam"
derken gardımın küçük bir parçasının düştüğünü hissediyorum.

Sanki teslimiyetimi beklemiyormuş gibi ifadesi hafifçe yumuşuyor.

"Dizlerinin üzerine çok ki sana sikimi yedirebileyim," diyor. "Bugün tatlı
sözler duymayacaksın. Bana yaşattığın cehennem için hayatının bir santimine
kadar acımasızca becerileceksin."

Çenemi serbest bırakıyor ve ben de itaatkâr bir şekilde dizlerimin üzerine
çöküyorum, pantolonunun fermuarını açıp sikini serbest bırakmama izin verildiği
için minnettarmış gibi dudaklarımı yalıyorum. Yutkunuyorum çünkü onun
büyüklüğü beni her seferinde ürkütüyor.

Ağzımı sikinin üzerinde kaydırıyorum, dilimi kalın kafasının etrafında
yuvarlıyorum. Elleri saçlarımın arasından geçiyor ve homurdanıyor: "O pis,
meydan okuyan ağzını sikerken bana bak."

Kalçalarını yavaşça ağzıma sokarken kirpiklerimin arasından ona bakıyorum.
Her seferinde boğazımın arkasına çarpıyor ve boğuluyorum ve sonra neredeyse
öfkeyle itmeye başlıyor, gün boyunca meydan okumam için beni cezalandırıyor.

Bu kesinlikle bir ödül değil ama yine de ağzımı acımasızca sikerken her
saniye daha da ıslanıyorum. Sanki bu acımasız iddia, söylenmemiş bir şeyi
iletebilmesinin tek yoluymuş gibi.

Homurdanırken gözyaşları yüzümden aşağı akıyor, boğazımı kişisel oyuncağıymış gibi beceriyor.

", çok ," diye homurdanıyor ve bu beni gururla dolduruyor. "Sikimi seviyorsun, değil mi?"

Başımı sallayamadığım için gibi bir ses çıkarıyorum. Beni alt etmesini, meydan okumamdan beslenmesini ve bunu çok zevkli bir şeye dönüştürmesini seviyorum. Beni cezalandırmakla tehdit etmesini ama her zaman bana şimdiye kadar yaşadığım en iyi orgazmları yaşatmasını seviyorum.

Sikeyim. Bu adam, tüm acımasız güzelliğiyle, inkar etmesi çok zor. "İyi bir kız gibi dölleri yutacak mısın?"

Bir ses daha çıkarıyorum, siki boğazıma kaçıyor.

Sırıttırıyor, şeytani ve uğursuz bir sırıttırış. "Bu yeterince iyi değil, *Mostriciattola*. O tatlı ağzının içine girmek ve bölgemi içeriden işaretlemek istiyorum."

Siktir, damlatıyorum.

"İyi bir kız gibi beni çiğ çiğ yemeye hazır mısın?"

Hevesle, hatta umutsuzca başımı sallıyorum.

Ağzımdan çekip aldı ve saçlarımdan tutup kaldırdı. Hemen boğazımdan yakaladı ve beni tezgâhın üzerine kaldırdı. Eli saniyeler içinde elbisemden yukarı kalktı ve külotumu aşağı çekti.

Ağır, sert hareketlerle klitorisimin etrafında dönüyor ve ben onun morartıcı dokunuşu altında inliyorum. Bugün onu gerçekten zorladım; bunu benden seks yoluyla çıkarmasından anlayabiliyorum. Ama ben buna bayılıyorum. Onunla geliyorum.

Kıvrımlarıma sürtünürken beni öpüyor -daha çok yiyip bitiriyor-. Beni kendisine doğru çekiyor, ben de geri çekiliyorum, neredeyse kafamı aynaya çarpıyordum ama beni yakalamakta gecikmiyor.

İçime girerken çılgınlık atıyorum, hareket o kadar hızlı ve sarsıcı ki nefes almaya ya da boyutuna uyum sağlamaya bile vaktim yok. İçime girmeye başladığında başımı kucaklıyor ve ben çözülürken avuçlarımı arkamdaki aynaya bastırabiliyorum.

Duyabildiğim tek ses tenlerimizin birbirine çarpması ve kapının dışındaki müzik ve konuşmalar arka planda kayboluyor.

Beni cezalandırıcı öpücüklerle morartırken inliyorum. "Kahretsin, beni delirtiyorsun," diye homurdanıyor.

Kolumu ona doluyorum, tırnaklarımı gömleğinin altına geçiriyorum ve onun bende bırakmayı sevdiği izleri bırakarak onu sahipleniyorum. Çünkü ben

Aramızdaki şeyin gerçek olduğunu kabul etmezsem yalan söylemiş olurum. Bu buz adam benim içimdeki ateşe nasıl karşılık vereceğini biliyor.

"Özür dilerim," diye nefes alıyorum, beni ne kadar sert siktiğinden beynimi sarsarken düzgün düşünemiyorum.

Karıncalanmalar bacaklarımda ilerliyor ve bu çiğ sikişin beni ne kadar çabuk çizginin üzerine çıkardığını görünce şaşıyorum.

"Hayır, değilsin!" diye feryat ediyor öpücükler arasında. Isırıyor, emiyor, çekiştiriyor ve bu benim felaketim oluyor. İnliyorum, bacaklarımı beline sararken tırnaklarımla sırtını kazıyarak ona yapışıyorum.

"Lütfen. Lütfen. Dutton," diye yalvarıyorum.

"Bana ne istediğini söyle," diyor ısrarla. "Sen," diye fısıldıyorum düşünmeden.

"Siktir!" diye bağıyor kırılırken. Bu özenle bir araya getirilmiş adam sarsılırken içimde parçalanıyor ve sonra başını omzuma yaslıyor. Altında kıvranıyorm, orgazm olurken yıldızları görüyorum ve onun sikine ve tezgâha fişkırıyorum.

Nefes alamıyorum. Başını omzuma yaslarken titrek nefeslerimi sakinleştirmeye çalışıyorum, içimde tekrar sarsılırken etrafında titriyorum. Arkasına yaslanıp bana bakarken, gözlerindeki o yoğun ateş yavaş yavaş ritmik nefeslere dönüşmeye başlıyor.

Çenemi nazikçe kavrayıp beni öptüğünde irkiliyorum. Yavaş ve şehvetli, sanki bana teşekkür ediyor.

Bu kadar çiğ ve vahşi bir şeyin nasıl bu kadar... tatlı ve sevimli bir şeye dönüşebildiğine hazırlıksız yakalanarak onun içinde eriyorum. Daha önce ne hakkında tartıştığımızı ya da nasıl bu noktaya geldiğimizi bile bilmiyorum.

O uzaklaşırken bacaklarımla titremesi duruyor ve dudakları benimkilerden ayrıldığı anda onu tekrar kendime çekmek istiyorum ama ne kadar uzun süredir uzakta olabileceğimiz gerçeği aklıma geliyor.

Ben elbisemi düzeltirken o da hemen kendini toparlıyor. Yaptığımız dağınıklığa bakıyorum, ne yapacağımı bilemiyorum. Bir el havlusu kaparken kıkırdıyor. "Bana bırak."

Az önce yaptığımız şey karşısında şoke olmuş bir şekilde burnumu kıvırıyorum. "Bu biraz iğrenç."

"Bacaklarından aşağı döllerim damlarken dolaşman umurumda değil, Posie."

"Temizle," diyorum ve o da kıkırdıyor.

O itaatkâr bir şekilde bunu yaparken, ben de onu izliyorum, onu tekrar arzuluyorum. Birlikte geçirdiğimiz zaman arttıkça bunun aciliyeti daha da belirginleşiyor. Ve bu endişe verici çünkü bir şekilde, buzdan kalbi olan bu adam kan dolaşıma giriyor.

"Bu arada ben doğum kontrol hapı kullanıyorum," bilgi verdim.

Sadece bir erkekle birlikte oldum ve Bentley'den hamile kaldığım gece ikimiz de çok sarhoş olduğumuz için korunmayı unutmuştuk. Hemşire bana bu kadar kolay hamile kalma şansımın düşük olduğunu söylemişti ama o zamandan beri hiçbir şeyi şansa bırakmadım.

"Kadınları prezervatifsiz sikmem. Genelde."

"Başka kadınları mı beceriyorsun?" Ben daha farkına varamadan soru ağzımdan çıkıverdi. Sesim... suçlayıcı geliyordu.

Bir kaşını kaldırıyor ama gözlerimin içine bakıyor. "Başa çıkabileceğin kadar çoksun. Ve hayır, o sıkı kışını kulübüme soktuğundan beri başka biriyle birlikte olmadım."

Gözlerimi deviriyorum. "Bundan şüpheliyim." Çünkü erkekler kadınları özel hissettirmek için bir şeyler söylerler. Ta ki istediklerini elde edip onlarla işleri bitene kadar.

Bacaklarımı temizlemeyi bitiriyor ve sonra beni tekrar öpüyor. Sıcak, ağır ve her zamankinden daha talepkâr, tıpkı daha önce olduğu gibi. Dutton öpüşmeyi kesiyor ve bakışları benimkilerle buluştuğunda içime işliyor. "Sen benim tek odak noktamsın. Bu yüzden beni uzaklaştırmaya çalışmayı bırak. Ve yemin ederim, eğer beni başka erkeklerle kıyaslıyorsan..." diye homurdanıyor.

Onu ittim. "Evet, anlıyorum. Göğüslerine mesajlar kazıyacaksın. Eğer birileriyle öğrenirsem, sopamı kullanmaya meyilli olabilirim."

"Kıskanç bir kız arkadaşına benziyor," diyerek beni kapıya kadar takip ediyor. Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum ve sonra gözlerimin etrafına bulaşan makyajımı siliyorum. Ağzımın etrafı kızarmış ve çiğ, az önce ne yaptığımız belli ama yapacak bir şey yok.

Elim kapı kolundayken ona döndüm. "Sopayı kadınların üzerinde kullanacağımı hiç söylemedim."

Kapıyı açıp hareketli partiye yeniden girdiğimde kıkırdıyor. Bentley'i ararken Dawson ve Honey'nin ona söylediği bir şeye güldüğünü fark ediyorum. Bir şekilde ona bir boyama kitabı ve kalem bulduklarını görebiliyorum.

Ona doğru ilerlemeye başladım ama bir kız arkadaşıyla dans etmekte olan Billie dikkatimi çekti.

"Hey, dans etmek ister misin?" diye mırıldanıyor, son konuştuğumuzdan biraz daha sarhoş.

"Ben dans etmem," diyorum ve Dutton arkamdan öksürüyor.

"Oh, tamam. Bir içkiye ne dersin?" Bardağını kaldırıyor. "Ben de gerçekten kaçmak istiyorum... ama aile." Gözlerini devirdi.

"Hey, hepimiz kötü değiliz!" diyor kısa sarı saçlı, mavi gözlü ve düzgün vücutlu bir kadın.

"Pssh. Siz seçilmiş kişilersiniz," diye mırıldandı Billie. "Bu Ivy Walker. Kızıl saçlı olan da Hope Ivanov. Ve bu keskin nişancı da Jewel Monti. Ama ona çok fazla dikkat çekmeyin yoksa Eli gelip onu çalar. Onu buraya getirmek bile çok uzun sürdü."

Jewel gülümseyerek, "Dansçı ya da çok içen biri değilim," diyor. Onda sinirli bir şeyler var, ama bir mafya patronuyla evlenince öyle olmak gerektiğini düşünüyor. "Bir kadının Dutton'a kur yapacağı günü göreceğimi hiç düşünmezdim."

Omzumun üzerinden ona ters ters bakıyor ve onun gerçekten de herkese karşı bir pislik olduğunu fark ederek gülmek istiyorum. "Kuzenimin cazibesizliğine hâlâ inanamıyorum," diye karşılık veriyor.

"En azından beni etkilemeye çalıştı. İlk karşılaşmamızda beni kloroformla uyuttun" diye yanıtlıyor.

Başımı ona doğru çeviriyorum, o da omuz silkiyor. "Bir partiye sızmış."

"Merak etme. Eli'nin bacağına bir hançer sapladım, yani her şey güllük gülistanlık değil." O

bana göz kırpmıyor ve ben de bu kadar rahat konuşmalarına şaşırıyorum. Kesinlikle sıradan bir aile değiller.

"Bir dahaki sefere kızlar gecesi düzenlediğimizde bizimle gelir misin?" Billie soruyor ve neredeyse bana yalvarıyor gibi görünüyor. O zaman bu kadınların hepsinin benim yaşlarımda olduğunu fark ediyorum. Birbirlerinden tamamen farklı olsalar da, hayatlarını özgürce ve özür dilemeden yaşıyorlar. Bu, son zamanlarda yeniden keşfetmek istediğim bir şeydi, kendim için. Eğlenceli. Ve hiç şüphesiz bu kadın grubunun çılgınca vakit geçireceğini biliyorum.

"Bentley'nin bakıcısıyla anlaşabilirsem belki," diyorum ona, ciddi bir şekilde. "Doğum günün kutlu olsun ve partiye katılmama izin verdiğin için teşekkürler. Umarım kafayı bulursun; doğum günümde yapmayı en sevdiğim şey hep bu olmuştur. Ama izin vererseniz, sanırım oğlumu eve götürme vaktim geldi."

Bana doğru atılıyor, beni kucaklıyor ve ailesinin ne kadar misafirperver olduğunu görünce bir kez daha hayrete düşüyorum. "Tamam, ama bir ara seni o berbat gecede tutacağım."

Dutton, "Posie'nin boş bir gecesi olursa, benimle geçireceğinden emin olabilirsin," diyor. Dilini ona doğru uzatıyor ve Bentley'i bulmak için döndüğümde gülmekten kendimi alamıyorum.

Önce beni fark ediyor ve kocaman gülümsüyor. "Anne! Bay Dawson bu boyama kitabını alabileceğimi söyledi. Bak, Transformers."

Dawson'a bakarak, "Bu çok spesifik," diyorum.

"Asistanımın dükkânlardan bir tane getirmesi uzun sürmedi. Eve götürmek isterseniz, burada bir çanta dolusu başka seçeneğim de var," diye teklif ediyor. Honey onun arkasında tatlı tatlı gülümsüyor. Tamam, şimdi neden Dutton'ın çocukken şımarık olduğu izlenimine kapıldığımı anlıyorum.

Bentleye, "Onlara teşekkür ettiğimi ama gitme vaktimizin geldiğini söyle," diyorum.

"Yatma vakti yaklaştı mı?" Honey soruyor, gülümseme çizgileri onun ne kadar neşeli ve mutlu bir insan olduğunun kanıtı.

"Bu çocuğun güzellik uykusuna benden daha çok ihtiyacı var." Kıkırdıyorum, onu kucağıma alıp kalçama koyuyorum.

Birine çarptım. Önce Dutton sandım ama sonra deri kokusu çarptı burnuma.

Deri kokusundan nefret ederim.

Bana bir kişiyi hatırlatıyor.

"Posie, sen misin?"

Tanıdık sesle midem bulanıyor ve bakışlarım Waylon Striker'ın koyu kahverengi gözleriyle buluşuyor. Boston'dan ayrıldığımda, Bobbi ile aynı motosiklet kulübünün üyesiydi.

Waylon'ı severdim. İyi biriydi... Acımasız bir motorcunun olabileceği kadar iyi. Bir gece, adamlarından birine ters konuştuğu için birinin kafasına vurduğunu gördüm. Sonra birkaç dakika sonra hiç olmamış gibi sarhoş olmaya devam etti. Ama kadınlara karşı her zaman saygılıydı, gerçi yanında çalıştığı diğer adamlar için aynı şeyi söyleyemeyeceğim. Onun burada ne işi var?

"Evden çok uzaktasın kızım," diyor.

"Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" Dutton soruyor, Waylon'ı hemen ölçüp biçiyor. Waylon'ın Bentley'i görmesini engellemek için Dutton'ı bir kalkan olarak kullandığım için utanıyorum ama onu zaten gördüğünü biliyorum.

Waylon siyah bir kot pantolon ve uzun kollu siyah bir gömlek giymişti ve yüzünde günlerin birikimi vardı. Onu her zaman çok çekici bulmuşumdur, o mükemmel kötü çocuk tarzıyla.

"Beni burada gördüğünü ona söyleme," diye yalvarıyorum ve ses tonumdaki tüm ateş sanki içimden çekilip alınmış gibi hissediyorum.

Dawson ona uzanarak, "Bentley, annenle dışarıda buluşalım," diyor. İlk başta oğlumu vermekte isteksizdim ama Bentley isteyerek gitti ve Dawson onu Waylon'dan uzaklaştırdığı için gerçekten minnettarım.

Eli ve ikizler birkaç adım ötede durup bakıyorlar. Waylon neden burada?

Waylon, Bobbi'yi kastederek, "Seni aramaya gitti, biliyorsun," diyor.

İçimden bir ürperti geçiyor. Dutton'ın eli kalçama sabitlendiğinde dudağımı ısıyorum ve ilk kez, sadece bana güç vermek için bile olsa dokunuşunu memnuniyetle karşılıyorum. Waylon fark ediyor, bakışları Dutton'a kayarken kaşları kalkıyor.

Dutton ona, "Hanımefendiyi dinlemenı öneririm," der.

Waylon ellerini havaya kaldırır ve başını sallar.

"Seninle husumet yaşamak istemediğimi biliyorsun, Dutton." Waylon bana baktı. "Ama Posie, eninde sonunda onun çocuğu olup olmadığını öğreneceğini biliyorsun."

"Bana para fırlattı ve sorunu çözmemi söyledi," diye tısladım. "Ben de yaptım. Ayrıldım."

Waylon'ın ifadesinde bir anlayış parıltısı belirir. "Seni hâlâ seviyor."

"Hayır, kontrolü seviyor. Başka bir şey değil."

Waylon, her an Waylon'un boynunu kırmaya hazırmış gibi görünen Dutton'a bakarken gerilim hissediliyor. Ama istediğim son şey bu iki adam arasında bir kavga başlatmak. Dutton'ın kendini koruyabileceğini biliyorum ama Waylon'ın sadakat ve şiddet seviyesini gördüm.

Ayrıca, umutsuzca koşma ihtiyacı kan dolaşımımı dolduruyor.

Waylon Eli'yi işaret ederek, "Beni kuzenin davet etti," dedi. "Ama görünüşe göre pek de hoş karşılanmamış olabilirim ve bu konuda hiçbir kötü niyetim yok." İçkisini yere bıraktı. Gitmek için döndüğünde ona ters ters bakıyorum. Dutton'ın yanından geçerken başıyla selam verdi. Eli da onu takip ediyor.

Manhattan'da ne işi var bunun?

"Siktir," diye mırıldanıyorum ve doğruca Bentley'e yöneliyorum. Onu yakalıyorum ve aceleyle dışarı çıkmadan önce Dawson'a teşekkür ediyorum. Waylon'ın motosikletine bindiğini görüyorum. Kaskını takmadan hemen önce bana başıyla selam verdi. Bobbi'ye beni gördüğünü ve nerede olduğunu söyleyeceğini biliyorum. Bu da benim için gelmesinin an meselesi olduğu anlamına geliyor.

"Nereye gidiyorsun?" Dutton soruyor.

Kaldırıma bir araba yanaştı ve Dutton'ın olduğunu fark ettim. Dutton valeyeye bahşiş verip anahtarları aldı. "Arabaya bin, Posie."

Bentley'i arkadaki yükseltici koltuğuna bağladım ve sonra yolcu koltuğuna tırmandım.

Sakin bir sesle, "Waylon Striker neden o partideydi?" diye sordum.

Dutton ses tonumu anlamış gibi görünüyor. Bentley neredeyse hemen uykuya dalacak olmasına rağmen, yoğun bir konuşma yaptığımızı duymasını istemiyorum.

"Kuzenimin onunla işi var. İş yaptığımız kişileri iyi niyet göstergesi olarak bu tür aile etkinliklerine davet etmek alışılmadık bir şey değil." "Peki Boston Delinquents'in başkanını nereden tanıyorsun?" diye sorduğunda çenem sıkıştı.

"Waylon başkan mı? Ne zamandan beri?" Başımı çevirip ona bakıyorum ama uyandırmadığımdan emin olmak için hemen Bentley'ye bakıyorum.

Dutton bana "Bir yıldır," diyor ve ben koltuğuma geri gömülüyorum. Sadece tüm bunların istiyorum. "O kulüpten neden bu kadar korkuyorsun? Neyden kaçırıyorsun?"

Cevap vermediğimde sessizleşiyor. Sürekli cevap isteyen çekilmez adamdan çok yol kat ettik. Dutton'a neden söylemek istemediğimi bilmiyorum. Onun güçlü bir adam olduğunu ve bizi koruyabileceğini biliyorum ama bir daha asla bir erkeğe güvenmek zorunda kalmak istemiyorum. Ayrıca kimsenin benimle geçmişini tekrar yaşamasını istemiyorum.

Dutton'a ne kadar çok şey anlatırsam, ona o kadar çok güvenirim. Değil mi? Ve sonra beni terk edecek. Bu sadece bir zaman meselesi. Ama ya inatçı gururum Bentley'i korumanın en iyi yolundan yararlanmamı engelliyorsa?

Sikeyim.

Düşünmem gerek.

Evime vardığımızda dizim kontrolden çıkmış bir şekilde zıplıyordu. Arabadan iniyoruz ve ben arka koltuktan baygın haldeki Bentley'i alıyorum ve sonra onun yükseltecini almaya çalışıyorum ama Dutton beni durduruyor. "Ben bakarım," diyor, sonra da çocuğu olmayan bir adamın yapmaması gereken bir beceriyle kilidi açıyor. Benimle kapıda buluştuğunda, anahtarları çantamdan çıkarmakta zorlanıyorum, o da bana yardım ediyor ve kapının kilidini açıyor.

"Posie." Sesi sessiz. "Anlamama izin ver," diye yalvarıyor. "Artık gidebilirsin. Bu gece için teşekkürler," diyorum ona, içeri girerken.

Bu adamı evime, aileme ve kalbime kabul etmeye hazır değilim. Şüphesiz, ben onun için sadece bir yenilik, geçecek bir mevsimim. Bentley ve benim için bir sütun olmaya hazır birini bulmalıyım.

Bentley'i odasına götürüp yatağına yatırırken ön kapının kapandığını duyuyorum. Ayakkabılarını çıkardıktan sonra onu yatırıyorum.

Sadece Bentley'i düşündüm ve Dutton'la ne kadar çok vakit geçirirsem o kadar bencil olmak istiyorum. Onunla daha fazla zaman geçirmek istiyorum. Ama bu oğlumla geçireceğim zamandan çalmaz mı? Tüm mantıksız korkularımı geri itmeye çalışıyorum.

Uzun zamandır kendime sahip olduklarımla yetinmem gerektiğini söylesem de kalbim hayal kırıklığına uğramaya hazır değil.

Ama oğlumu bizi bir fanusun içinde tutmak için bir bahane olarak kullandığımı fark ettim. Bizi koruduğumu sanıyordum ama yarardan çok zarar mı veriyorum?

Oturma odasına doğru geri döndüğümde, Dutton'ın silueti kapının yanındaki camda görüldüğü için suçlulukla iç geçiriyorum.

Bu adam nasıl vazgeçeceğini bilmiyor ve bunun beni ne kadar yıpratmaya başladığından nefret ediyorum. Ona bundan nefret ettiğimi söylüyorum, ama küçük bir parçam buna kanmaya, neredeyse bunu beklemeye başlıyor. Ve artık orada olmadığına kendimi bitkin hissedeceğimi biliyorum.

Kapıyı açtığımda doğruldu ve bana doğru döndü. Mükemmel bir şekilde dikilmiş takım elbisesinin içinde, verandanın ışıkları üzerinde parlarken çok yabancı görünüyor. Bu son derece varlıklı, başarılı ve güzel adam kapımın önünde oturmuş beni bekliyor.

"Özür dilerim," diyorum. "Çabuk sinirlenebildiğimi biliyorum. Ben... Ben gelecekte Bentley ile başıma gelebileceklerden korkuyorum. Onun güvende olduğundan emin olmak istiyorum. Varlığımın her zerresiyle babasından nefret ediyorum ve benim pisliğime bulaşmaman için sana onun adını vermek istemiyorum."

"Onu öldürmemi mi istiyorsun?"

"Ne?"

"Korkuyor gibi görüldüğün adam. Onu öldürmemi ister misin?" "Bunu yapar mısın?" Dutton'ın insanları öldürmesi pek sürpriz değil ama Bunu açıkça itiraf ediyor. Tekrar ediyorum, ondan korkmalıyım ve o da bu bilgiler konusunda kime güvendiği konusunda daha dikkatli olmalı.

"Evet, , eğer istediğin buysa." Ve bunu kastettiğini biliyorum.

Teklifin cazip olmasından nefret ediyorum, bu da benim çirkin bir yanımdır. Bu dünyayı Bentley'nin babasından temizlemek ve bir daha asla endişelenmek zorunda kalmamak kolay olurdu. Küçük bir parçam Dutton tarafından korunduğunu hissediyor.

Bentley ve benim için. Ama yine de temkinli davranmaktan kendimi alamıyorum çünkü bu, hayatımın geri kalanında bana karşı bir şeylere sahip olacağı anlamına gelir. Ve başka bir adama asla bu kadar güç vermek istemem. Ayrıca Bobbi'yi öldürürse dikkatleri ailesinin üzerine çeker. Bu onların öldürülmesine neden olabilir. Ailesinin güçlü ve ölümcül olduğunu biliyorum ama bu onların taşıyacağı bir yük değil.

"Hayır, onu öldürmeni istemiyorum." İç çekerek, "Gitmelisin, Dutton" diyorum. Yanında duvardan aşağı kaymak ve başımı omzuna koymak istiyorum. Onu seks yerine rahatlatmak için kullanmak istiyorum ve bu sınırı aştığımda ona bağımlı hale geleceğim. Ve sonra ortadan kaybolacak.

Bir motosiklet sesi duydum ve gerildim. Dutton bana doğru uzandı ama elini ittim.

"Kalabilirim," diye teklif ediyor. "Huzursuz görünüyorsun."

Ona gitmesini söylerken kalbim küt küt atıyor. Kimsenin beni böyle görmesinden hoşlanmıyorum ve bu beni ikinci kez savunmasız ve geçmişimdeki şeytanlarla yüzleşmek zorunda görüyor. Altı yıl oldu ve ben kayıtsız kaldım.

Hayal kırıklığına uğramış gibi başını sallıyor ama konuyu uzatmıyor ki buna minnettarım. Görünüşe göre patronum beni biraz daha iyi anlamaya başlıyor. Ya da şöyle mi demeliyim, ikimiz de birbirimizi anlıyoruz, ki bu acı verici bir şekilde ortada.

Tembelce ayağa kalkıyor ve eğilip alnıma bir öpücük konduruyor. O uzaklaşırken bakışlarım onu takip ediyor. Kapıyı hızla kapatıp arkasından kilitliyorum; sonra sopamı alıyorum. Evin iyice kilitlendiğinden emin olduktan sonra odama gidiyorum. Sopayı yatağın yanına koyuyorum ve sonra soyunuyorum.

Uyumaya çalışıyorum ama nafile. Güneş perdelerimin arasından görünmeye başladığında bunun anlamsız olduğunu anlıyorum. Yataktan kalkıyorum, kahve makinesini çalıştırıyorum ve ön pencereden dışarı bakıyorum. Dutton'ın arabasını hâlâ içinde onunla birlikte kaldırımın kenarına park etmiş halde görünce şaşıyorum.

Bütün gece kaldı. Ve
yüzden ondan nefret
ediyorum.

Neden ona söylediğim gibi kibirli bir pislik olarak kalamıyor?

Neden yavaş yavaş kalbimin derinliklerine yerleşmeye ve bana ona
güvenebileceğimi göstermeye çalışıyor?

Dutten

Fuck. Arabada uyumak umduğum kadar rahat değildi. Posie evden çıktı ve bornozunun kemerini sıktı. Arabanın sürücü tarafına doğru bilerek adım atıyor ve ben de kapıyı açıyorum. Dağınık saçlarından bir tutamı yüzünden uzaklaştırırken. "Neden gece kalmadığını anlayabiliyorum; gece boyunca kafanda büyüüttüğün kuş yuvası iğrenç," diye şaka yapıyorum. Ama o yemi yutmuyor. Onun yerine, "Bütün gece kaldın mı?" dedi. "Kalmamı istemedin mi?" "Bunu senden hiç istemedim." "Her zaman yardım istemek zorunda değilsin, Posie. Bazen insanlar ne zaman yardıma ihtiyacınız olduğunu bilirler." Sanki ona tokat atmışım gibi bana bakıyor, ben de uzanıp elini tutuyorum. O da pek uyumuş gibi görünmüyor. Onu bu duruma soktuğum için kendimi suçlu hissediyorum. Geçmişinin ona bu kadar ağır geldiğini fark etmemiştim ve sabır genellikle sahip olduğum bir erdem olmasa da, beni biraz daha içeri alana ve bana güvenene kadar beklemeye istekliydim. Billie ve Eli'nin önerisini kabul ederek çuvalladım ve bunun için kendimi bok gibi hissediyorum. Ön kapı açılıyor ve kafası o yöne doğru savruluyor. Bentley gözlerini ovuşturuyor ve sonra bize doğru koşuyor. Elini benimkinden çekip kollarını ona uzatıyor. Kucağına atlıyor ve ona yorgun bir şekilde sarılıyor, hâlâ uykulu görünüyor. Aralarındaki benzerlik karşısında sıırtmamaya çalışıyorum, ikisinin de sabah insanı olmadığı açık.

İşte o zaman beni fark eder gibi oldu ve "Dawson nerede?" diye sordu.

"Babam mı?" Bu soru karşısında içimi bir öfke kaplıyor. Nasıl oluyor da bu çocuk babamla sadece bir kez tanışmış olmasına rağmen onu benden daha çok istiyor? Babamı kıskanmamalıyım ama küçük bir parçam kıskanıyor.

"Evet, ondan hoşlanıyorum," diyor, sanki çok açılmış gibi.

"Bugün Pazar sabahı, o yüzden muhtemelen annemle birlikte."

Bentley tekrar gözlerini ovuşturur. "O da iyi biri. Onları görmeye gidebilir miyiz?" diye soruyor annesine.

"Muhtemelen hayır, tatlım."

"Belki yarın okuldan sonra onu işte görebiliriz? Okula gidiyor, değil mi?" Çocuğun henüz okula bile gitmemiş olabileceğini fark ederek soruyorum. Genelde kaç yaşında okula gidiyorlar?

"Evet! Yapabilir miyiz?" diyor, aniden tamamen uyanmış ve güne hazır.

Posie bana ters ters bakıyor. "Bir çocuğa söz vermek suç olmalı."

Gözleri . "Oh, kahretsin. Bunu bugün teslim alacağımı unutmuşum." Bir minibüs geldi ve arabadan inip onu karşılamak için peşinden gittim.

Bentley'i yere bırakırken, "Sakin ol, sadece bir teslimat şoförü," diye azarlıyor. "Annen yeni büyük yatağını hazırlarken sen de gidip kahvaltı için hangi mısır gevreğini istediğini seçmek ister misin?"

"Yatak mı?" Ben soruyorum.

"Evet, yeni bir çerçeve aldım. Tamamen unutmuşum. Benim için bir araya getirmek ister misin?" Soru gelişigüzel sorulduğu için ciddi olup olmadığından emin olamıyorum.

Şoförü selamlıyor ve yatağı işaret ediyor. İki adam kamyonun arkasından büyük, ağır görümlü kutuları çekip onun yönlendirmesiyle içeri taşıyor.

Bir araya getirmek mi?

Hayatımda hiç yatak yapmadım.

"Şaka yapıyorum, tatlı çocuk. Sadece bıçaklarla oynadığını biliyorum," diyor, parmaklarıyla woo-woo hareketi yapıyor. "Tornavida kullanmayı bilmeni beklemiyorum."

"Bir yatak toplayabilirim," diye homurdanıyorum. *En azından yapabileceğimi umuyorum.*

Bir kaşını kaldırıyor. Bunu düşündüğünü söyleyebilirim ama tereddüt ediyor çünkü bu yardım istemek anlamına gelecek. Ama sonra dudaklarında muzip bir sırıtış beliriyor.

"Tamam, bakalım neler ."

Ve o gülümsemeyi yaşama sebebimmiş gibi yutuyorum. İlk kez beni kendi isteğiyle evine alıyor. Ve Posie'nin de beni hayatına aldığını hissediyorum.

Desie

"Önceden inşa edilmiş olarak alsaydın çok daha kolay olurdu," diye yakınıyor Dutton yatak odamda yere otururken.

Elimde iki kahve tutarken sırtarak kapının pervazına yaslanıyorum.

"Bu ekstra paraya mal olurdu," diyor Bentley ve talimatlara benzeyen bir şeyi işaret ediyor. "Sadece Lego gibi bir araya getirmeniz gerekiyor."

Bentley, Dutton'ın yanında dizlerinin üzerinde oturmuş, yatağın cıvatalarını ve rastgele parçalarını topluyor. Alt dudağımı ısırıyorum ve kahveleri sessizce yan masaya yerleştiriyorum. Bir adım geri çekilip telefonumu çıkarıyorum.

"Posie, sanırım sana kırık bir yatak göndermişler," diyor Dutton, hayal kırıklığını güçlükle kontrol ederek. "Beni dinliyor musun sen?" Omzunun üzerinden bakıyor ve ben de fotoğrafını çekiyorum.

Yüzüne bir g l msemi yayılır. "Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?"

Ona kahve fincanlarından birini getirirken omuz silkiyorum. Eğildiğimde Bentley duymasın diye fısıldıyorum: "Genelde elleriyle arası çok iyi olan patronumun şu anda elleriyle ne yapacağını şaşırmış gibi görünmesini komik buluyorum."

Kahveyi kabul ederken bakışları kararıyor. "Bunun için cezalandırılacaksın."

"Bunu merak ediyorum," diye sırtıyorum ve Dutton'a yardım etmeye  alışan Bentley'nin yanına oturuyorum. Çocuklarla arası iyi olmadığını iddia eden biri için Bentley'i epey eğlendiriyor gibi görünüyor.

Dizlerimi çenemin altına sıkıştırıp onları izliyor ve konuşmalarını dinliyorum. Dutton, Bentley'nin konuştuğu milyonlarca konu arasında kolayca geçiş yapıyor, çoğunlukla Transformers, Lego ve okuldaki öğretmeni ve arkadaşları.

Bir yanım Dutton'ı bu şekilde evime alarak ve ona benimle ve oğlumla vakit geçirme ayrıcalığı tanıyarak doğru şeyi yapıp yapmadığımı merak ediyor. Bu artık sadece seksle ilgili değil. Dün gece evimin dışında kalması bunu kanıtıyor. Dışarıda olduğunu bilmek beni biraz rahatlatırsa da, bunun için ona güvenemem.

Ancak şu anda, yakında gelebilecek fırtınaya karşı gücümü yeniden kazanmak için bu rahatlığa ve desteğe ihtiyacım var.

"Biraz meyve suyu alabilir miyim lütfen?" Bentley kibarca soruyor ve ben de ona buzdolabından küçük meyve suyu kutularından birini almasını söylüyorum. Artık odada sadece Dutton ve ben varız. Arabasında uyuduğu bir gecenin ardından ilk kez bir yatak ya da herhangi bir şey yapmaya kalkıştığı için darmadağınık görünüyor.

"Bundan çok fazla keyif alıyorsun, *Mostriciattola*."

Gülümsüyorum, ona biraz daha yaklaşıyorum. Sadece onun yanında olmak, onun burada olması bana uzun zamandır hissetmediğim bir rahatlama hissi veriyor. Ona bağımlı olmak istemiyorum, ama başımı omzuna koyarken bir anlık zayıflığıma boyun eğiyorum.

"Burada olduğun için teşekkür ederim," diyorum, çünkü yorgunum. Zihnim bunun gelecekte ortaya çıkabilecek tüm farklı yollarını gözden geçirdi ve bunun geçmişte değiştiremeyeceğim şeyleri düşünmek kadar yıkıcı olduğunu fark ettim.

"Her zaman senin için burada olacağım," diyor usulca, bana dokunmak ya da ellemek için bir hamle yapmıyor. Sadece olmama ve ondan ihtiyacım olanı almama izin veriyor.

Geleceğin ne getireceğini bilmiyorum ama Dutton'ın geçici de olsa yanımda olması beni biraz daha rahatlatıyor. Ama kendime sadece onunla bu huzurun tadını çıkaracağıma söz veriyorum çünkü her an halının ayağımın altından çekileceğinden eminim ve toplanacak çok fazla parça olmadığından emin olmak istiyorum.

Dutton bir zamanlar bir koca ve baba olamayacağı konusunda dürüst davranmış olabilir. Ama belki de başka bir ilişki ihtimaline karşı kendimi gerçekten yeterince açıp açamayacağım konusunda inkar ediyorum. Çünkü bildiğim tek koşulsuz sevgi oğluma verdiğim ve onun da bana karşılık olarak verdiği sevgidir. Diğer herkes beni bir şekilde incitti.

Dutten

T Öğleden sonra Eli'nin kulübü Lucy's'e daldım. Henüz açılmamıştı ama onu ofisinde bulacağımı biliyordum. Ford ve Hawke kapının dışında durmuş, beni gördüklerine şaşırılmış görünüyorlardı.

"Bölünmediğimizden emin ol," diye bağırarak onları geçip Eli'nin ofisine giriyorum. Evrakları inceliyor ve bir yanım burada birini cezalandırmadığı için hayal kırıklığına uğruyor. Kulübünde bunu sık sık yaptığından değil, ama bir salıverme işime yarayabilir.

Bakışları, tırnağının altı siyaha dönen başparmağımın üzerinde yoğunlaşıyor. "Başparmağına ne oldu?"

Ona bir göz attım. "O yatağı ben yaptım," diyorum gayri ihtiyari. "Billie'nin partisi hakkında konuşmalıyız."

Kaşları havaya kalktı. "Yatak mı yaptın? Kuzenime ne oldu böyle?"

"Kapa çeneni. O kadar da zor değil," diye homurdanıyorum karşısındaki koltuğa otururken.

"Bunun sarışın ve oğluyla ilgili olduğunu varsayıyorum?" Eli kalemini masaya bırakır ve ellerini bir araya getirir.

"Adı Posie," diye homurdanıyorum. Bir şey söylemiyor ama benim onu değerlendirdiğim gibi onun da beni incelediğini anlayabiliyorum. "Ve evet, öyle. Onu getirmek bir hataydı."

"Ailen onu sevmiyor muydu?"

"Onu çok seviyorlardı ama ben bu yüzden burada değilim, bunu sen de biliyorsun."

İç çekti ve bir puro yaktı. Bu kötü alışkanlığı hiç edinmemiş olmama rağmen bana da bir tane uzatıyor.

"Anlaşmanın fişini çekmiyorum," diyor yakarken.

"Senden bunu istemiyorum. Ama Eli, çok korkmuştu. Bentley'nin babasının o kulübün bir parçası olduğundan eminim ve eğer onun için gelirlerse..."

"Will babanın kim olduğunu bulamadı mı?" Eli soruyor.

"Hayır, sadece birlikte çok zaman geçirdiği üç erkeğe indirgeyebildi. Ama onlarla nasıl bir ilişkisi olduğu bilinmiyor. Hiçbirine açıkça sevgi gösterisinde bulunmamış.

"Anne ve babasının vefatından üç ay sonra sosyal medya hesaplarını sildi ve arkadaşlarıyla tüm bağlarını kopardı. Yani hiç fotoğraf yok. Sadece ziyaret etmiş olabilecekleri restoranların video görüntüleri var."

Eli bunu düşünür. "Yani o küçük kirli bir sır olabilir. Ya da belki de hiçbiri baba değildir. Ya da her kimse faaliyetlerini gizli tutmanın yollarını bulmuştur."

"Kesinlikle."

Eli, "Çocuğun babasının onu aramaya geleceği kesin değil," diyor. İçimden bir ses aksini söylüyor. Posie çok korkmuştu. Hem Boston'da de dün gece partiden sonra. "Birinin onu almaya geleceğinden korkuyor. onu."

"Hâlâ bu işin bir parçası olmadığını nereden bileceğiz?" Eli soruyor. "Değil."

"Bu gerçek mi?" diye zorlar.

"Sana söyledim, o değil," diye ısrar ediyorum. Eli'nin bakışları parmak eklemlerime kayıyor ve işte o zaman yumruklarımı sıktığım için beyazlaştıklarını fark ediyorum.

"Sadece düzüştüğün bir kadın için yolundan sapıyorsun."

Ellerimi masaya vuruyorum, sandalye gıcırdayarak geri çekiliyor. "Onu sadece becermiyorum!"

Eli'nin bakışları sertleşirken kaşlarım düşüyor. *Ne halt ediyorum ben?* Bu artık sadece seks değil. En başından beri benim için değildi, ama çok ağır bir inkâr içindeydim, birine karşı asla böyle hissedemeyeceğimden emindim. Bunun bir saplantı olduğunu, sistemimden atmam gereken bir şey olduğunu düşündüm.

Eli sandalyesini benden uzağa çevirerek beni kendi aşağılanmışlığımla baş başa bırakıyor. "O zaman onları koruduğunuzdan emin olun. Diğerlerine göz kulak olmalarını söyleyeceğim.

Kulübün armasını takan herkese dikkat edin. Bunların hepsi bir hiç için olabilir, kuzen. Ama Tanrı aşkına, eğer bir şey olursa, bana söyle. İşimi tehlikeye atacak aptalca bir şey yapma. İsteyeceğimiz son şey bu şerefsizlerle savaşa girmek."

Tırnaklarımı avuçlarıma batırıyorum, mükemmel cilalı maskem kayıyor diye öfkeleniyorum.

Ama Posie ve Bentley'i korumak için içimdeki ısrarcı uğultuya engel olamıyorum.

Posie güçlü bir kadındır, ancak geçmiş çoğu zaman bizi tekrar ele geçirme gücüne sahiptir.

Tüm şeytanlarımı öldürdüm ama dışarıda bir yerde onu ele geçirmeye çalışan bir şeylerin olması beni korkutuyor.

Ve o gölgelerin Posie ya da Bentley'e bir daha asla dokunmamasını sağlamaya kararlıyım.

Onlar için kendi ellerimi kana bulamam gerekse bile.

Desie

A Dutton dün yarım gün burada kaldıktan sonra Bentley ve ben öğleden sonra evin etrafını temizleyerek rahatladık. Biz ortalığı toplarken güvenlik kameralarını yerleştirmek için adamlar geldi. Dutton'ı aradım. ve iznim olmadan bunu yaptığı için kulağını çekti, ama ek güvenlik duygusu için minnettarım. Dün gece Bentley benimle aynı yataktayken bile huzur içinde uyudum. Yeni yatağı denemek istemişti, ben de ona sadece bir geceliğine benimle uyuyabileceğini söyledim.

Dutton Boston Delinquents ile olan ilişkiyi tekrar sormadı ama kameraları yerleştirerek ve her gün uğrayacağına söz vererek endişesini gösteriyor. Ona bunun gerekli olmadığını söyledim ama karşı da değilim.

Çocuğumun tehlikeli adamlarla takılması bingo kartımda yoktu. Ama Dawson'dan gerçekten hoşlandı. Sadece dondurma yüzünden olduğunu da sanmıyorum. Dutton ona dondurma getirdi ve Dutton'ı sevmesine rağmen, Dawson gibi onu görmek için yalvarmıyor.

Ancak dün gece Bentley'i yatırdığımda tek yapabildiği Dutton'dan ve yatağı birlikte yapmalarının ne kadar havalı olduğundan bahsetmek oldu. Dutton daha sonra bizi Dawson'ı görmeye götüreceği için çok heyecanlı.

* * *

Bentley'i okuldan alıp hızlı bir banyo yaptırdıktan sonra, onu oyuncaklarıyla birlikte odasına yerleştiriyorum, böylece biraz sosyal medya çalışması yapabiliyorum. On dakika sonra dikkatim dağıldı.

Boston'dan ayrıldığımdan beri Bentley'in babasını arama zahmetine girmedim.

Ama artık biliyorum.

Bobbi Harley.

Evet, bir motosiklet kulübünün üyesi olduğu düşünülürse soyadı ironik.

Hemen resmi çıkıyor. Onu görünce irkiliyorum, kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum ve kendime onu ararsam bilmeyeceğini hatırlatıyorum. Bu adamı sevdiğime ve onun için hayatımı askıya aldığıma inanamıyorum.

İç çekerek sayfasını açtım ve kaydırmaya başladım. Başka bir kadınla çekilmiş fotoğraflarını buluyorum. Bir resme yaklaştığımda onu tanıdığımı fark ediyorum. İlk birlikte olduğumuzda bana endişelenmememi söylediği kadınlardan biri.

Şaka yapıyorsun, değil mi? Çünkü bütün o zaman boyunca arkamdan onu beceriyordu.

Biraz daha aşağıya indiğimde, birlikte çekilmiş bir fotoğraflarını görüyorum; adamın eli kadının yuvarlak karnının üzerinde, kadın da ultrason fotoğrafını tutuyor.

Kusmak istiyorum.

Tarihe bakınca duraksadım. Bu doğru . Doğru olabilir mi?

Dört yıl öncesine ait. Bana para verip sorunu çözmemi söyledikten sonra başka birini hamile bıraktı.

Pislik.

Profiline tıkladığımda, birlikte çekilmiş bir fotoğrafını görüyorum ve oğlu küçük bir deri motorcu ceketi giyiyor.

Benim neyim vardı da beni bir pislik gibi bir kenara atıp başka birinden bebek sahibi olmayı seçti?

Belki de Dutton'ın onu öldürme teklifini kabul .

Onu öldürmek istiyorum. Bir daha nefes alamasın diye.

Boston'dan ayrıldığımda, Bentley yeterince büyüdüğünde, babasının kim olduğunu öğrenmek isterse, onu bulmasına yardım edeceğime karar vermiştim. Sadece onu şimdi ve bu kadar kolay bulacağımı beklemiyordum.

Kendimi her zaman değersiz hissettirdi ve ben buna uymadığımda fiziksel şiddet uyguladı.

Şu anda seviştiğim adamın tamamen baskın olmasını ironik buluyorum. Ama Dutton'ın bana asla zarar vermeyeceğini biliyorum. Aynı fikirde olmayabilir.

ama *bana* saygı duyduğu için onlara da saygı duyuyor.

O zamanlar Bobbi'nin bana sunduğu sevginin yeterli olmadığını anlayamayacak kadar naıftım. Annem ve babam öldükten sonra herhangi bir sevgi ya da şefkate o kadar muhtaçtım ki aptalca bir şekilde kolayca şekillendirilebiliyordum.

Şimdi beni bulmaya çalışacak mı?

Karnıma bir ağırlık çöktü.

Waylon ona Manhattan'da olduğumu söylerse, beni bulması ne kadar sürer?

Peki beni bulursa ne yapar?

Aklıma taşınma düşünceleri geliyor. Bunu kesinlikle yapmak istemiyorum. Bentley okuldayken ve arkadaş edinirken olmaz. Ve bizi doğru yola sokabilecek istikrarlı bir işim var.

Bobbi bana sorunu çözüp geri gelmemi söyledi; ben de gitmeyi ve bir daha dönmemeyi seçtim. Telefon numaramı değiştirdim ve nerede olduğumu öğrenmek için ulaşabileceği bir ailesi yoktu. Yani işe yaradı. Temiz bir sayfa açtım. Ama şu anda o kadar da temiz bir ara gibi gelmiyor.

Önümde bir arabanın durduğunu duyuyorum ve sanki yapmamam gereken bir şey yaparken yakalanmışım gibi dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum.

Bentley heyecan içinde ciyaklayarak odasından dışarı koşuyor. "Hey, pantolonunu giy!" Arkasından bağıryorum.

"Dutton geldi!" diye bağıryor. Onu hızlıca giyinmeye yönlendirirken gülüyorum.

Kapıyı açtım ve beklentiyle pervaza yaslandım.

"Patronun günü bitirebileceğini söyledi mi?" Dutton merdivenlerden çıkıp verandaya doğru yürürken kendini beğenmiş bir şekilde soruyor.

"Sorun değil; patronum benim ne yaptığımdan çok kendi saç çizgisinin gerilemesine odaklanmış durumda. Ona para kazandırdığım sürece umurunda değil gibi görünüyor."

Sırıtarak önümde durdu. "Bunlar kavga sözleri, *Mostriciattola*."

İşte yine o isim. Ne anlama geldiğini öğrenebilmek için daha sonra Google'da aramayı unutmamalıyım.

"Dutton!" Bentley koridorda koşarken çığlık atıyor. "Bugün Bay Dawson'la görüşecek miyiz? Çünkü dün söz vermiştiniz."

"Hey, Bentley. Eminim öyledir. Hazır mısınız?"

Bentley'nin gömleğinin ters olduğunu fark edince gülüyorum. "Bir saniye," diyorum gömleğini çıkarıp doğru şekilde giydirirken. "Her tarafı çamur içindeydi.

Bu yüzden banyo yapması gerekiyordu. Çantamı alayım. Babanı ziyaret etmemizin bir sakıncası olmadığına emin misin?"

"Dört gözle bekliyor. Bentley için bir atlama evi bile kiraladı," diye sesleniyor Dutton.

El çantamı alırken donup kaldım, onu doğru duyduğumdan emin değildim.

"Kiralık mı?" Girişe doğru yürürken soruyorum.

Dutton omuz silkerek, "Bunu ona bedava teklif ettiler" diyor. "Vay canına, böyle şeyleri bedavaya mı alıyor?" Bentley kocaman gözlerle soruyor.

İkisini de kilitlemek için kapıdan çıkarırken gözlerimi deviriyorum. Bentley arabaya doğru atlıyor ve Dutton bana dokunmamaya dikkat ederek yakınımaya eğiliyor. Bentley'e karşı sınırlarıma saygı duymasını takdir ediyorum, özellikle de aramızda her ne halt oluyorsa henüz doğru düzgün bir tartışma yapmadığımızı düşünürsek.

"Bugün bana gönderdiğin fotoğraf için minnettarım," diye kulağıma mırıldanıyor ve amıma sıcaklık doluyor. "Bir toplantının ortasındaydım ve ne kadar sert olduğum için sunumumun geri kalanını sunmak için ayağa kalkamadım."

Başımı arkaya atıp gülüyorum. "Bunu sen istedin." "Ne zaman bu kadar itaatkar oldun?"

"Ne zaman bu kadar çekici oldun?" Kaşlarımı kaldırarak karşılık veriyorum.

"Bu benim her zaman kurtarıcı niteliklerimden biri olmuştur."

Alay ediyorum ve Dutton'ın arabasının arkasındaki araba koltuğunu fark edince kısa kesiyorum. "Ona araban için bir koltuk mu aldın?"

Omuz silkiyor. "Seninkini arabalar arasında taşımak verimsiz görünüyordu. Merak etme, en üst modelini aldım." Bentley için arka kapıyı açtı. "En azından hanımefendi öyle söyledi."

Ona bakıyorum, ne düşüneceğimi bilemiyorum. Bu adam gittikçe daha düşünceli olmaya başlıyor ve ilk tanıştığım acımasız, buyurgan adama kıyasla şimdi ne kadar yabancı olduğunu düşünüyorum. Şimdi araba koltukları satın alıyor ve biz daha... ne? Flört mü? Bir şey mi?

Dönüp bana baktı. "Ne oldu? Gömleğimde yine kan mı var?" diye soruyor, ölümçül bir ciddiyetle.

Ona bakakaldım. Hayır, hala bir psikopat. "Bu şeyleri güpegündüz mü yapıyorsun?" Arabaya binerken fısıldadım.

Eğildi ve sadece benim duyabileceğim şekilde fısıldadı, "En iyi aktiviteler geceye özel değildir, Posie."

Bu adam aklımı başımdan aldı.

Hep birlikte arabaya , ona gün boyunca ne yaptığını sormak istediğimden emin değilim.

Ama Bentley şarkı söyler gibi bir sesle, "Bugün ne yaptın Dutton?" diye soruyor.

Dutton dikiz aynasına bakıyor, ben ona uyarıcı bir bakış atarken sırtıyor.

"Sadece sıkıcı bir iş yaptım. Birini işten çıkarmak zorunda kaldım çünkü ondan yapmasını istediğim şeyleri yapmıyordu."

Bentley düşünceli bir şekilde, "Oh," diye yanıtlıyor. "Ona kibarca sordun mu?" "Çok kibarca," diyor Dutton ve ben boğazımı temizliyorum.

* * *

Bir binaya yanaşıyoruz ve ilk fark ettiğim şey zıpzip evi getiren minibüs oluyor. Park yerinde sadece bir araba daha vardı. Dutton iniyor ve ben daha kapımı açmadan Bentley'i araba koltuğundan indiriyor. Bentley serbest kalır kalmaz arabadan atlıyor ve doğruca Dawson'a koşuyor, o da kapıda kocaman bir sırıtışla bekliyor.

"Seni tekrar görmek güzel, Bentley." Bentley'nin küçük elleri bacaklarına dolanıp kocaman sarılırken Dawson gülüyor. Bentley'nin ona bu kadar çabuk bağlanması kalbimi burkuyor ve acaba Bentley babama da böyle mi davranıyor diye düşünüyorum. Bu üzücü düşünceleri gömmeye çalışıyorum.

Dutton ve ben onları yan yana takip ederken Bentley, "Ne zaman takılabileceğimizi soruyordum," diyor.

Dawson omzunun üzerinden bana bakıyor ve "Seni tekrar görmek güzel, Posie" diyor.

"Sen de," diye garip bir gülümsemeyle cevap veriyorum çünkü bu durum Dutton'la benim sadece seks için yapmamız gereken bir anlaşmaya benzemiyor ve bana fazla samimi geliyor. Ama dün yatağımı toplaması da seksle ilgili değildi. Bu da bana şunu hatırlattı.

Alt dudağımı ısıriyorum, Dawson'a Dutton'ın karyola parçaları arasında otururken çektiğim fotoğrafını gösterip göstermemem gerektiğini düşünüyorum çünkü onun da benim kadar güleceğinden eminim.

"Gidip atlayabilir miyiz?" Bentley aceleyle ayakkabılarını çıkarıyor Kapalı.

"Tabii ki. yüzden aldık," diyor Dawson parlak ayakkabılarını çıkarırken ve Bentley'e elini uzatırken.

Kaşlarım saç çizgime doğru fırlıyor. "Baban zıplamayı seviyor mu?" Dutton iki sandalye çekerken kafam karışmış bir şekilde soruyorum. Bina boş ve Dawson'ın burada ne tür bir iş kurmayı planladığını merak ediyorum.

"Evet. Aslında çocuklardan nefret ederdi ama onlar ona çekilirdi. Ama kendi çocukları olduğu anda, gidici oldu. Özellikle de biz küçükken çok ilgiliydi. Bizimle her türlü şeyi yapardı. Acaba çocukken onlardan hiç zevk alamadığı için mi bize mümkün olduğunca çok şey sunmak istedi?"

Ona yan gözle bakıyorum. Dutton babasının geçmişiyle ilgili sırları olduğundan bahsetmişti ve bunu sormak bana düşmez, bu yüzden onun yerine hüzünlü bir gülümsemeyle, "Benim ailem de aynıydı. Beni bir yerlere götürmeye bayılırlardı ve babam muhtemelen en kötüsüydü. Panayıra gittiğimizde binmek istediği tüm binmek için beni bahane olarak kullanırdı." Gülüyorum, on yaşındayken belirli bir gezintiye çıkmak istemediğim zamanı düşünüyorum. Ona eğer binmek istiyorsa yalnız gitmesi gerektiğini söylemiştim. Gitmedi.

Dawson zıplıyor ve Bentley daha yükseğe zıplayarak heyecanla ciyaklıyor.

"Bazen babamın bir oğul istediğini düşünüyorum. Bana balık tutmayı ve bunun gibi şeyleri göstermeye çalıştı ama ben bunlara pek ilgi duymadım. Annemin bana aldığı bebekleri de sevmezdim. Sadece sanatsal şeyleri severdim," diyorum, Odamda saatlerce kendimi nasıl eğlendirdiğimi hatırlıyorum.

Dutton sessizce, "Onlardan pek bahsetmiyorsun." dedi.

"Onlar öldü ve sonra kimsem kalmadı. Sanırım geçmişi kurcalamayı sevmiyorum." Boston'da saygılarımı sunmaya çalıştığım da başıma gelenlere bak. Yüksek sesle söylemesem de, Dutton'ın beni incelerken anladığını düşünüyorum.

"Artık Bentley var."

Gülümseyerek ona dönüyorum. "Evet, artık Bentley var." Dutton boğazını temizliyor.

"Babası kim, Posie?" Tekrar sormasına şaşırdım. "Neden bu kadar önemsiyorsun?"

Ona bu ismi vermenin iyi bir şey olmayacağından eminim, çünkü ertesi gün Bobbi'yi kapımda bulacağım. Onu Bentley'nin doğum belgesine yazmamamın bir sebebi var.

"Çünkü Striker'la konuştuğunda ne kadar korktuğunu gördüm. İkinizi de koruyabilirim." Sesi çok ciddi geliyor.

, bir duygu seli bu adama nasıl da yaslanmak istediğimi içimden söküp atıyor. Söylediklerine nasıl da inanmak istiyorum. Ve korkunç olan şu ki, ona inanıyorum. Ama tüm bu yenilikler onun için ne zaman sona erecek? Bentley ve beni buraya getirmek için çok mücadele ettim ve bunun yeterli olmasını istiyorum. Bizi o hayattan uzaklaştırmak için yeterince şey yapmış olmak istiyorum. Babasından korkuyor olsam bile bunu kimseye itiraf etmek istemiyorum. O halimi geride bırakmak istiyorum.

"Korumaya ihtiyacımız yok," diyorum, içimi bir korku kaplıyor çünkü Dutton Bobbi'nin bizi aramaya gelebileceğini düşünüyorsa büyük ihtimalle gelecektir.

"Senin için onu öldürebilirim." Hiç çekinmeden söylüyor. Ve bu ilk teklifi değil.

İç çekiyorum ve tekrar yanımdaki katile bakıyorum. Herkesten kolayca kurtulabilen bu adamın yanında kendimi nasıl bu kadar güvende hissediyorum?

Bir yenilgi duygusuyla, "Bentley'nin bir gün babasını tanıma seçeneğini elinden almak istemiyorum, eğer istediği buysa," diye itiraf ediyorum. Kaşları şaşkınlıkla çatılıyor çünkü nasıl anlayabilir ki? Koruyacak bir çocuğu yok ve bir ebeveyni kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyor.

"Bentley yeterince büyüdüğünde, babasını öğrenmek isterse ona anlatacağıma dair kendime hep söz verdim. Eğer onu bulmak isterse, ona izin verecektim. Onu görememesinin sebebi olmak istemiyorum. Ve size onun adını verdiğim anda hem Bentley'nin hem de benim seçimimi elimden alacağınızı biliyorum."

Dutton, "Oğluyla hiçbir ilgisi yoksa bana pek de baba gibi görünmüyor," diyor. Zıplamaya ve gülmeye devam eden Dawson ve Bentley'e bakıyorum.

"Size tamamen katılmıyorum. Ama lütfen. Bobbi'nin peşinden gitmek sadece daha fazla kan dökülmesine neden olur."

"Bobbi Harley?" Dutton soruyor ve ben hatamı anlıyorum.

"Lütfen bir şey yapma, Dutton. Bana söz ver."

"Ya Bentley o güvende değilse?" diye bastırıyor.

"O zaman onu kendim öldüreceğim. Bu benim kavgam, senin değil," diyorum, kendimi elimden gelen tüm kabadayılıkla doldurmaya çalışarak. Çünkü içten içe hâlâ o korkak küçük kız olduğumu biliyorum. Bir dövüşçü olarak yetiştirilmedim ve ateşli bir öfkem olmasına rağmen çoğu erkeğin yarısı kadarım. Ama oğlumun güvenliği için savaşmak zorunda kalsaydım, ona dokunmalarına izin vermeden önce bütün bir orduyu alt ederdim.

"Bana ihtiyacın olduğuunda haber ver, *Mostriciattola*. Yardım istemekte sorun yok."

Dutton'ın bize bildiğinden çok daha fazla yardımcı olduğunu söylemeye gerek yok.

"Bu kelime ne anlama geliyor?" Ben soruyorum.

"*Mostriciattola*?" diye tekrarlıyor ayakkabılarını çıkarmaya başlarken. Ben de onu takip edip aynısını yapıyorum. Takım elbise ceketini çıkarıyor ve ayağa kalkıp bana elini uzattığında, "'Küçük canavar' anlamına geliyor." diyor.

Gözlerim açıldı. "Bunca zamandır bana böyle mi sesleniyordun? Neden tatlı bir şey olamıyor?!" Talep ediyorum.

Kıkırdıyor ve babası bize doğru baktığında, sandalyeden kalkmama yardım ederken elimi hala Dutton'inkine koyuyorum.

"Ofisimi birden fazla kez mahvettin. Sence *tatlı* bir kadın bunu yapar mı?"

Şişme şatoya doğru önünden yürürken ona *humm* diye bakıyorum. "Tatlıyla ilgilenmiyorsunuz Bay Taylor."

"Hayır. Sevdiğim tek tatlı şey bacaklarının arası."

Zıplama evinin dışında durduğumuzda sıcaklık boynuma kadar yükseliyor. Arkamı dönüp içeri girmeden önce bir an Dutton'a bakıyorum.

Onlara katıldığımızda Bentley sevinçle çığlık atıyor ve Dawson su molası vereceğini söyleyerek gülerek oradan ayrılıyor. Bentley, peşinden koşuyormuş gibi yapan Dutton'ın etrafında zıplamaya başlıyor. Bir an için onun gerçekte nasıl biri olduğunu görüyorum; babasına hayran ve çocuklarla iyi geçindiğini söyleyen soğuk kalpli bir adam. Kendine çok az değer veriyor.

Dawson'ın yine gülümseyerek bizi izlediğini fark ediyorum.

Neden gülümsediğini biliyorum ve bu rahatlatıcı olduğu kadar korkutucu da geliyor çünkü Dutton'la aramızdaki bu şey seksten daha öte bir şeye dönüşüyor. Ve incinmeden kendimi bu durumdan nasıl kurtaracağımı bilmiyorum.

Dutton böyle bir şeye hazır değil. Kendi ailesine. Hazır olabileceğini düşünmek ne kadar da küstahça.

Dutten

I Posie ve Bentley'e birlikte vakit geçirmeleri için biraz zaman tanımaya karar verdiğimde Posie'nin Bentley'nin yanında nasıl parladığına hayran olmamak elde değil. Gerçekten de onun tüm dünyası o.

Babam bana bir şişe su uzatıyor ve ben de binanın içini tarayarak suyu alıyorum.

"Burası bir depo olacak. Buradan çalışan abonelik tabanlı bir hizmetle erişim alanımızı genişletebileceğimizi düşündük." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bana bu fikri veren, Pearl'den gelen fotoğrafların aboneliğini yapan Posie'ydi."

Babama bile ilham verdiği için kendimi beğenmiş ve gururlu hissetmekten kendimi alamıyorum. Şirketlerin çoğunu yönetmeme ve şu anda Taylor Enterprises'ın yüzü olmama rağmen, babam hala istediği gibi uğraşıyor ve genişliyor.

"Billie'nin partisinde Striker ve Posie arasında ne oldu?" diye soruyor ve beni bu konuda sorgulamak için bu kadar beklemesine şaşıyorum.

İkimiz de dönüp Bentley heyecanla ciyaklarken onun neşe içinde peşinden koştuğu yere bakıyoruz. Bana biraz annemi ve Billie'yi hatırlatıyor. Annem tanıdığım en anaç kadınlardan biri, ama yine de kendi tam bir baş belası. Billie'yi bebek arabasından çıkarmaya çalışan bir adamı öldürmesini izlemiştim. Adam fidye almaya çalışan bir . Annemin de en az babam kadar tehlikeli olduğunu o gün anladım ve hem beni hem de Billie'yi genç yaşta kendini savunma derslerine sokmaya özen gösterdi. Posie'nin de benim annemle aynı azme sahip olduğuna eminim.

Anne. Oğlu için her şeyi yapabileceğini. Umarım asla böyle bir duruma düşmek zorunda kalmaz.

"Bentley'nin babası Boston'daki motosiklet kulübünden. Hamile olduğunu öğrendiğinde ona çocuktan kurtulmasını söylemiş, o da kaçmış. Striker ona burada olduğunu söylerse, onu aramaya geleceğinden korkuyor."

"Sence bu olası mı?" diye soruyor ve duruşundaki değişiklikten görünmeyen tehditle savaşmaya hazır olduğunu anlayabiliyorum.

"Bilmiyorum ama bu kadar , muhtemelen öyledir."

Kendi kendine mırıldanıyor. "Eli az önce onlarla bir anlaşma yaptı. Adamlarından birini öldürürsen anlaşmayı bozarsın."

"Biliyorum ama o sik kafalının onlara yaklaşmasına izin vermeyeceğim," diye .

"Tabii ki hayır," diye sertçe tersliyor. Çenesini sıvazlıyor. "Bunu ciddiye almanın zamanı gelmiş olabilir evlat. Evlilik ve benzeri konularda annen ve benim üzerimde baskı hissettiğini biliyorum ama sana baskı yaptığımız şey asla evlilik değildi. Sadece bizden ve işinden başka odaklanacağın bir şey olsun istedik. Eve döndüğünde yanında olacak bir şeyin ya da *birinin* olmasını istedik. kabul et ister etme, bence sen bunu buldun."

Posie'nin zıplamasını izliyorum, saçları sarı dalgalar halinde etrafında dalgalanıyor. Onu önemseme şeklim beni rahatsız ediyor. Bu beni zayıflatacak. Kendimle ilgili tüm inançlarımı yok edecek. Ve berbat bir koca olacağımı bilmenin haksızlık olduğunu düşünüyorum.

O zaman babama bakıyorum ve çenem yıllardır bildiğim bir şeyi itiraf etmeye fiziksel olarak direniyormuş gibi geriliyor. "Berbat bir koca olacağım."

Kaşları şaşkınlıkla havaya kalkıyor ama sonra gülümsüyor. "Ama ya sen? Ben de kendim için aynı şeyi düşünmüştüm. Ama Dutton, sen zaten bir kocanın yapması gereken her şeyi yapıyorsun. Onlara bakıyorsun. Onları koruyorsun. Ve kesinlikle onu seviyorsun. Sadece onun bir paket anlaşma olarak geldiğini anlamalısın. Eğer bu işe devam edersen, Bentley senin oğlun olacak. Bu yüzden onun hayatına aktif olarak dahil olup olamayacağınıza karar vermelisiniz. Uzak bir figür olarak değil, onu tamamen kucaklayan biri olarak."

O bir koltuğa oturuyor, ben de onun yanındakine. Ellerimi düşünceli bir şekilde önümde kavuşturuyorum. "Ya bu işte iyi değilsem?" Bakışlarımı rengi solmuş tırnağıma odaklıyorum. Tanrı aşkına, bir yatak için uğraştım. Benim gerçekliğim

ev hayatı onunkinden çok farklı. "Ben tehlikeli bir adamım; bu onlara ileride daha fazla sorun çıkarmayacak mı?"

Bunu düşünüyor. "*Tehlikeli* bir adam her zaman *kötü* bir adam değildir, Dutton. Seni iyi bir insan olman için yetiştirdik. Özünde, onlara ihtiyaç duydukları şeyleri nasıl sağlayacağını biliyorsun. Ve gerektiğinde onları koruyacaksın. Ve eğer bu seviyede bir bağlılığa hazır değilsen, o zaman onu şimdi bırakmalısın. Eve göz kulak ol, kimsenin huzurlarını bozmadığından emin ol ve eğer onlara yaklaşırsa o pislği öldür. Ama onun için yeterince iyi olup olmadığını size bağlı değil. Bu kararı onun vermesine izin vermeli ve kararına saygı duymalısın. Çekip gitmeye istekli olmalısın."

Ondan uzaklaşmayı düşünmek bile çenemi gıcırdatmama neden oluyor. Ne zaman soluduğum hava haline geldi ya da bana bakması veya yakınımda olması için özlem başladım bilmiyorum, ama şu anda iğrenç bir şekilde dayanılmaz.

"Eğer kız sizinse ve bu adam onun için gelirse, ailenizi korumak için her türlü hakka sahiptir. Striker adamlarından birinin bağımsız çalışmasını anlayışla karşılayacaktır. Aynı şey Eli için de geçerli. İş anlaşmaları bir yana, ne olursa olsun kendimizinkini koruduğumuzu biliyorsun. Sadece bunu onun yanında mı yoksa gölgelerden mi yapacağınıza karar vermelisiniz."

Dişlerimi sıkıttım için çenemde bir zonklama başlıyor ve Bentley'nin ciyaklayarak babama doğru koşmasıyla irkiliyorum. Heyecanla bacağına sarılıyor ve ne kadar eğlendiğini anlatıyor.

Kendimi babamla kıyaslamadan edemiyorum. Çocuklar onu sever. Ya ben öyle olamazsam? Saçlarını gevşek bir topuz yaparak yavaşça bize yaklaşan Posie'ye kayıyor bakışlarım. Ya onun için iyi bir adam olamazsam? Ya da daha kötüsü, ya beni o şekilde istemiyorsa?

Onun yanında durmaya hakkım olup olmadığı tamamen başka bir konu. Belki de beni sadece seks için istemiştir.

Ve bu ironik olmaz mıydı? Aşık olduğum tek kadın, aslında benim sayısız kadını kullandığım şey için beni kullanıyor olabilir.

Her iki durumda da, ölene kadar ikisini de koruyacağımı biliyorum.

Dutten

"H Ey, patron. Eğer onu arıyorsan Posie ofisinde," diyor Mike yanımdan geçerken.

Onun burada ne işi var? Ona gerek olmadığını söyledim. artık gelmiyor ve her şeyi evden yapabiliyor. Zaten son bir aydır çoğunlukla bunu yapıyordu.

"Dutton?" Paula yoluma çıkınca durdum.

"Bu gece dans ediyor mu?" Kaba bir şekilde sordum.

Paula kafası karışmış bir şekilde bana bakıyor. "Hayır, sanırım sadece birkaç şey topluyor. Ama onun yerine birini işe almak konusunda seninle konuşmam gerekiyor. Kızlar biraz gergin."

"Senin kararlarına güveniyorum Paula. Ayrıca maaş zammınızla ilgili olarak bordro şirketine e-posta gönderdim."

"Maaş zammı mı?" diye soruyor, şaşırarak.

"Evet. Çok çalışıyorsun ve karşılığında daha fazlasını hak ediyorsun." Bir de Posie'ye karşı zaafı olduğunu biliyorum ama bunu kabul etmiyorum.

Yanımdan geçerken inanamıyormuş gibi başını sallıyor.

Posie ile eski sevgilisi hakkında yaptığım tartışmadan sonra dün gece uyuyamadım. Bir aile babası olmadığım için beni anlamadığını düşündüğünü biliyorum ama bu benim olanı korumak için aciliyetim olmadığı anlamına gelmiyor. Ve iyi ya da kötü, belki de ikimiz de karışık yalanların ardına saklanıyorduk. Seks eyleminin arkasına saklanıyorduk.

apaçık bir gerçeğe yüzleşmek. En azından, umarım o da benim onun hakkında hissettiklerimi hissediyordur.

Onu başka biriyle istemiyorum. Ve Tanrı'ya dua ediyorum ki o da aynı şekilde hissediyor çünkü onu etmemin imkanı yok. Ve eğer beni terk etmeye kalkarsa, onu cezalandırırım. Ama aramıza ördüğü duvarı hissedebiliyorum ve bunun oğlu yüzünden olduğunu biliyorum. Bir paket olarak geliyorlar. Posie'yi istiyorsam, ona her şeyini kabul edebileceğimi göstermeliyim.

Ofisimin kapısını açtığımda onu çantasına bir şeyler koyarken buluyorum. İçeri girdiğimde bana baktı. Kapıyı arkamdan kapattım.

"Hey. Masanı geri alabilmen için işimi bitiriyorum." "Masamı geri istemiyorum," diye cevap veriyorum. "Bentley nerede?"

"Bakıcıyla birlikte. Birkaç şey yapmak için gelmem gerekti."

Dudaklarımı yaladım. Bu konuşmayı bu kadar erken yapmayı beklemiyordum, ama hiçbir zaman yumruklarını sıkan bir adam olmadım.

"Akşam yemeği için vaktin var mı?" Ben soruyorum.

Beni hemen susturacağını düşündüğümde, duvardaki saate bakıyor ve sonra başını sallıyor.

"Akşam yemeği yiyebilirim *ya da* biraz eğlenmek için senin evine gidebiliriz. Ama birkaç saat içinde eve dönmem gerekiyor."

"O zaman akşam yemeği yiyelim," diyorum ona uzanarak. Onu kalçasından kendime doğru çekiyorum ve tatlı yerine akşam yemeğini seçmem üzerine meraklı bir kaşını kaldırıyor.

"Beni hep tutuyorsun. Kaçacağımdan mı korkuyorsun?" diyor kollarını boynuma dolayarak.

"Şey, ben uyanmadan önce benden kaçma eğiliminde görünüyorsun."

Sırıttıyor. "Ben kaçmam. gereken bir oğlum var. Arada bir fark var." "Bana bahsetmediğin bir oğlun olduğunu da eklemeliyim," diye mırıldanıyorum başımı eğerken.

ve onun yumuşak dudaklarını öp.

"Benim hakkımda bilmediğiniz çok şey var Bay Taylor. Şimdi, beni yemeğe mi götürüyorsunuz yoksa baştan çıkarmaya mı çalışıyorsunuz?"

Çenemi sıkıyorum, sıkım zaten yarı sert. Ellerimi bu kadından uzak tutamıyorum. Ama bu gece, en azından akşam yemeğinden sonraya kadar.

"Hadi gidelim. Seninle bir şey konuşmak istiyorum," diyorum elini tutup onu çıkışa doğru çekerken.

* * *

Yerel bir restorana gidiyoruz, böylece kulüpten ve arabasından çok uzakta değiliz ve eve dönmesi uzun sürmeyecek.

"Eskiden çoğunlukla motosiklet kullandığınız ama şimdi hep araba kullandığınız doğru mu?" diye merakla soruyor.

"Bunu sana kim söyledi?" "Paula."

"Belki de zammı yeniden düşünmeliyim," diye homurdanıyorum içimden. Hostes bizi تنها bir köşedeki masaya götürürken gülüyor.

İşyerlerime uğradığımda arabamı kullanma alışkanlığı edinmiştim. Ancak Pearl'de bu kadar çok zaman geçirmeyi beklemiyordum. Ama bu küçük sarışın canavar merakımı uyandırmıştı. Ve arabayı sürmeye devam ettim çünkü daha fazla yer vardı. Şimdi, oğlu için arkada kalıcı olarak bir yükseltici koltuk var.

Yemek ve bir şişe kırmızı şarap sipariş ediyoruz. Sosyal medya hesapları için sahip olduğu fikirlerden bahsediyor ve ben de çoğu konuda ona katılarak dinliyorum. Nasıl katılmayayım ki? Posie'nin bu yönünü daha önce hiç görmemişim. İşini severek yaptığını fark ettim. Bu konuda çok tutkulu.

Yemeklerimizi masaya koyduklarında şaraptan bir yudum alıyorum ve tabağına beklentiyle bakarken sessizce onu izliyorum. Yemekten gerçekten hoşlandığını öğrendim. Bunu anladım çünkü ona gönderdiğim yemekler asla çöpe atmadığı tek hediyelerdi. Ve artık gönderdiğim hiçbir şeyin fındıklı olmadığından emin olmam gerektiğini biliyorum.

Birkaç gün önce babamla yaptığım konuşma zihnimde dönüp duruyordu ve bir karara vardım.

"Posie." İlk ısırığını alırken bana bakıyor.

Onu hayranlıkla seyretmek için bir an duraksıyorum. Simsiyah giyinmiş ve saçlarını geriye doğru örmüş. Tanrım, çok güzel. "Bence evlenmeliyiz."

Yemeği boğazında düğümleniyor, ben de endişeyle şarap bardağını ona doğru itiyorum. Sonunda yutkundu, sonra da "Pardon, ne oldu?" diye kekeleydi.

"Sen ve ben. Evlendik."

"Evet, bu bir hayır." Şaşkınlıkla başını sallıyor. "Neden olmasın?"

Sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi bana bakıyor. Çatal bıçak takımını yere bırakıp, "Çünkü senin aksine Dutton, ben evlilik istiyorum ve bunu ciddiye alıyorum. Beni ve oğlumu şeyin üstünde tutacak bir adamla evlenmek istiyorum. Beni tüm kusurlarımla sevecek bir adam, ve inanın bana, çok fazla kusurum var. Ve

Büyük bir jest istiyorum, evlenmemiz gerektiğine dair rastgele bir düşünce değil." Duraksıyor. "Neden benimle evlenmek istiyorsun?"

"Babam önerdi," diye başlıyorum.

Gülüyor ve benim gibi biriyle evlenme düşüncesinin ona bu kadar komik gelmesi beni şaşırtıyor. Şaşırmadım ama yine de en sevdiği kelime olan "hayır"ı duymak hoşuma gitmiyor.

"Bu şimdiye kadar duyduğum en boktan evlilik nedeni," diyor başını sallayarak. "Yani, hayır. Biz çıkmıyoruz bile. Ve dürüst olmak gerekirse, ne olduğumuzu bilmiyorum ama bence baban önerdi diye evlilik fikriyle kendini zorlamamalısın."

"Ne istiyorsan o olabiliriz," diye hatırlatıyorum ona.

"Tamam, sen de benim oynucağım olabilirsin."

"Erkek oyuncak mı?" Ona kaşlarını kaldırıyorum.

"Evet. Kafamı dağıtmak için birinin beni becermesini istediğimde seni arayacağım." Gülümsüyor.

Kaşlarını çattım. "Bunu zaten yapıyorum."

"Evet ve bunu çok iyi yapıyorsun. Bu yüzden patronluktan erkek oyunculuğuna terfi ettin. Şimdi yemeğimizi yiyelim ki ben oğluma dönmeden önce arabanda sevişebilelim." Ben konuşmaya başlayınca elini kaldırdı. "Eğer bana bir daha evlenme edersen, seni sikmem." Ağzımı kapatıyorum, vurulduğumu fark ediyorum.

Evlilik fikrinden nefret ediyorum, o zaman neden ona evlenme teklif ettim ki? Onu ve oğlunu korumak istediğimi söylemeye gerek yok ama Bentley'den bahsedersem içkisini yüzüme fırlatabilir.

İş hakkında konuşmaya devam ediyor ve ben onun için bir vibratörden daha değerli olmadığım hissiyle sarsılıyorum. Ve hissettiklerimi ona nasıl ileteceğimi bilmiyorum çünkü onun da aynı şeyi hissedip emin değilim. Ve eğer ona söylersem, beni uzaklaştırır mı?

Babamın, çekip gitmeye hazır olmam gerektiğini söyleyen sözlerini hatırlıyorum. Ama bu seçenek benim için anlaşılmaz.

Desie

T Yemekler harikaydı, öyle ki dışarı çıktığımızda çok yorgundum. Yemek komam tamamen aktifleşmişti.

Dutton bizi arabasına götürürken elini belime koyuyor. Ama yolcu kapısını açmak yerine arka kapıyı açıyor. *Eski günlerdeki gibi* sırtıyorum.

Arabaya tırmanıp oturdu ve sonra yanındaki koltuğa dokundu. Aramızdaki şeyler ne zaman seksin ötesine geçmeye başladı bilmiyorum ama evlenme teklif etmesi o kadar damdan düşer gibi oldu ki onu hemen susturdum. Özellikle de bunu babası önerdiği için yaptığını söylediğinde. Ailesi tarafından sevildiğimi bilmek güzel ama Bentley ve kendimin bir yan ödül olmasına izin vermeyi reddediyorum. Dutton evliliği ciddiye almayabilir ama ben alıyorum. Ancak seks konusunda ikimiz de hemfikiriz.

Arkasından tırmanırken gülümsüyorum. Kapıyı kapattığımda ışıklar sönüyor ve karanlık oluyor. Restorandaki hiç kimsenin renkli camlardan bizi görmeyeceğini biliyorum. Beni tutuyor ve kucağına çekiyor, böylece ona binmiş oluyorum.

"Yani konuşmak yok..." diyor.

"Evlilik," diye bitiriyorum, elini aramızdan geçirip elbisemi yukarı kaldırırken. Parmakları iç çamaşırlarımın dantelleri üzerinde dans ediyor. Gömleğinin düğmelerini açıp ellerimi kaslı karnında ve göğsünde gezdiriyorum. Dutton hayatımda gördüğüm ve hissettiğim en iyi vücuda sahip ve ona her dokunduğumda kendimi kızıışmış vahşi bir hayvan gibi hissediyorum.

"O zaman bana ne istediğini söyle," diyor ve parmağını külotumun altına sokuyor. "Birbirimizi daha fazla görmemiz hakkında konuşmaya ne dersin?"

Klitorisime sürtündüğünde nefesim kesiliyor ve hafif sürtünmeyle kalçalarımı oynatmaya başlıyorum. Seksi bana karşı kullanmasından nefret ediyorum çünkü bu anlarda dürüst olmazsam beni cezalandırır ve orgazm olmamı engeller. Doğrusu, bu zamanlar en dürüst konuşmalarımızı yaptığımız zamanlar. Ama tüm bu evlilik muhabbetleri beni kamçıladi. Dutton'ın ne istediğini anlayıp anlamadığını bile bilmiyorum.

Göğsünü tırmalıyorum ve o da içeri girip dudaklarıma dokunuyor. Beni öpüşüne bayılıyorum, çok yumuşak ve şefkatli, sanki kırılacakmışım gibi, ama sonra parmaklarıyla beni beceriyor ve bana kötü bir kızmışım gibi davranıyor. Mükemmel bir kombinasyon.

"Beni zaten çok görüyorsun. Bentley dışında herkesten daha fazla görüyorum," diyorum ona geri çekilirken. Elleri elbisemin altından kayıyor ve göğsümdeki düğmeleri açarak göğüslerimi ortaya çıkarıyor. Eğilip aralarından öpüyor ve kirpiklerinin arasından bana bakıyor.

"Seni daha çok görmek istiyorum."

"Sesin muhtaç gibi geliyor." Ona gülümsüyorum. Bu adam birbirini daha düzenli görmeden nasıl evlenme teklif etmeyi düşünüyor? Yine de duyduğum kadarıyla, ciddi bir ilişki yaşamayı bırakın, kimseyle çıkmamış ve bu beni korkutuyor. Ya ben onun için sadece bir aşamaysam? Hayatımda zaten o kadar çok şey var ; sadece kendini düşünmek zorunda olan bir adam için risk almaya değer mi bilmiyorum.

"Öyleyim," diye mırıldanıyor ben pantolonuna uzanıp çözerken. Sikini serbest bırakarak dizlerimin üzerine kalkıyorum ve kendimi onun üzerinde konumlandırıyorum. Sikini tutup girişime doğru yönlendirirken aşağı bakıyor ve iç çamaşırımı yana itiyor. "Senin için," diye ekliyor tam üzerine eğildiğimde.

Tamamen oturup beni doldurduğunda, sürtünmeyi arzulayarak ileri geri sallanmaya başlıyorum. At kuyruğumu yakalıyor ve başımı geriye çekerek boğazımı ortaya çıkarıyor. Ona binerken ellerimi dizlerine dayayarak arkama yaslanmak zorunda kalıyorum. "İşte bu, bebeğim. Becer beni. Bu sikin seni ne kadar doldurmasını istediğini göster bana."

Cevap veremiyorum, zar zor nefes alabiliyorum, diğer eli klitorisimi ovmaya başlıyor, daha da fazla sürtünme sağlıyor. Ağzı göğsümü buluyor ve emiyor.

Hay sikeyim.

"Bana bak," diye homurdanıyor. Ve dediğini yapıyorum, ona binerken beceriksizce ona bakıyorum. "Sana nasıl taptığımı gör. *Sadece sana.*"

Kalbim çırpınıyor ve hızımı artırarak dikkatimi Dutton Taylor'ın yarattığı karmaşadan çalışıyorum. Saçlarımı bırakıyor ve önden gitmeme izin veriyor, sanki vücudumun konuşma şeklinden bu durumun kontrolünü ele geçirmeye çalıştığımın farkındaymış gibi. Çünkü Dutton'ı nasıl okuyacağımı bilmiyorum. Daha önce sadece itaat ve sevişme hakkında konuşmuşken neden birdenbire flört ve evlilikten bahsetmeye başladığını bilmiyorum.

Dutton ilk kez beni boyun eğmeye zorlamak yerine kontrolü ele almama izin veriyor ve ben de onun sikine can simidimmış gibi biniyorum. Onu o kadar sert beceriyorum ki yıldızları görüyorum. Patlayıp inmeye başladıktan sonra kalçalarımı tutuyor ve beni sallamaya devam ediyor, ikimiz de bitene kadar durmuyor.

Nefes almakta zorlanarak başımı göğsüne yaslıyorum ve ölümcül olduğu kadar kafa karıştırıcı da olan bu adamda teselli buluyorum. Beni istediğini fark ettiğim anda Dutton'dan kaçmam gerektiğini biliyorum. Ama o beni *güvende* hissettiriyor. Bu da bağımsızlığıma zarar veriyor. Herkes gibi o da beni terk etmeyecek mi?

Bentley ya da kendim için bunu riske atamam. Eninde sonunda bizi bir kenara atacak birine bağlanamayız.

"Yanıma taşın," diyor ve başımın üstünü öpüyor.

Geçici olabilecek, gelişigüzel yalanlardan başka bir şey olmayan bir şeye güvenemem.

Sonunda, bu adam benim çöküşüm olabilir ve parçaları tekrar toparlayacak gücüm yok.

"Hayır," diye cevap veriyorum, hareket etmeden. Bakışlarından kaçarak göğsüne bakarken beni izlediğini hissedebiliyorum. Çünkü Dutton'ın beni hep o zaman gördüğünü biliyorum. *Gerçek* beni. Gerçeği ve acıyı. Ve belirsizliği görmesine izin vermek istemiyorum, bunu bir şekilde kendi avantajına kullanacağından korkuyorum.

"Gidip bebek bakıcısını rahatlatmam lazım. Yemek ve tatlı için teşekkürler," diyorum ve sonunda başımı kaldırıp dudaklarını öpüyorum. Üzerinden kalkmaya çalışıyorum ama beni geri çekiyor ve tekrar öpüyor. Dilini ağzıma sokuyor ve üzerimdeki hâkimiyetini zorluyor. İnliyorum, onun içinde erimeye o kadar alışmışım ki aklımı başımda tutmak için nefesine güvenmekten başka çarem yok. Tanrım, öpücüklerini nasıl da seviyorum.

Kendimi geri çekmeyi başararak ona gülümsüyorum ve bir elimi yanağına koyuyorum. "Muhtaç hale geldin."

"Bu gece bende kal," diyor.

"Beni arabama götürün, Bay Taylor. Anlaşmamız böyleydi." Bu sefer beni geri çekmesine izin vermedim. Üzerinden kalktım ve kıyafetlerimi yeniden ayarladım.

Yolcu koltuğuna tırmandım.

Benden ne istediği konusunda kafam çok karışık.

Sekte iyiyiz. Ama birlikte yaşamak, çıkmak, evlenmek? Hiçbir mantığı yok. Direksiyona geçerken ona bakıyorum. Bir yanımda bunun gerçekten Bentley ve benimle mi yoksa ailesinin görüşleriyle mi ilgili olduğunu merak ediyor. Ya da daha kötüsü, Bentley'nin babasından bahsetmesi.

KISIM 4L

Desie

"W Nasıl bir anne eve bu kadar geç gelir?"

Arabadan inerken tanıdık bir sesle irkiliyorum. Arkamı döndüğümde kalbim duracak gibi oldu. Bobbi kaldırımında durmuş sigara içiyordu. Sigara. Bana doğru gelirken sigarasını söndürdü. Donup kaldım. Yıllar önce içimde bastırduğım her şey yeniden ortaya çıkıyor: bu adamın yanında hissettiğim korku, bir nefeste beni sevdiğini söyleyip diğer nefeste bana vururken bir sonraki adımda ne yapacağının belirsizliği.

Ama artık sadece ben değilim ve Dutton'la birlikte olduğum süre boyunca evi izliyor olabileceğini fark ederek içim parçalansa şeytanımla yüzleşiyorum.

Ya o...?

Çenem gıcırıyor ve sonra Amy kapıyı açıp omzunda çantasıyla dışarı çıkınca irkiliyorum. "Uyuyor. Her zamanki gibi iyi." Bana el sallıyor, sonra Bobbi'yi görünce duruyor.

Bobbi sadece benim duyabileceğim şekilde, "Gitmesine izin vermeni öneririm," diye fısıldıyor.

Korku beni bir mengene gibi kavıyor ama kendimi "Sorun değil Amy, " derken buluyorum. Başını sallıyor ve arabasına yönelmeden önce ona bir kez daha bakıyor.

Bobbi ne kadar öngörülemez olsa da, benim tek kurtarıcım akşamın erken saatleri olması ve insanların hala köpeklerini gezdiriyor ya da çimleriyle ilgileniyor olması. Kafama silah dayasa bile evime girmesine izin vermeyi kesinlikle reddediyorum.

Bobbi yaklaşıyor ve sigara dumanının kokusunu alabiliyorum.
Bu kokudan nefret ediyorum.

"Uzun zaman oldu Posie," diyor, sanki altı yerine on beş yıl yaşlanmış gibi bakarak. Bu adamı nasıl sevmiştim? O zamanlar onda neyi bu kadar çekici bulduğumdan emin değilim. Evet, onda o kötü çocuk havası var ama hepsi bu. Duş alması gerekiyormuş görünüyordu ve kıyafetleri de yıkanmaya müsaitti. Eskiden çamaşırlarını ben yıkardım ve ben gittiğimden beri kimin yıkadığını merak ediyorum.

Yine de ona minnettar olduğum bir şey var. Bana bu dünyada gerçekten sevdiğim tek şeyi verdi.

"Öyle mi?" Cevap veriyorum, kararlılığımı sertleştirdiğimden ve onunla herhangi bir erkekle konuşur gibi konuştuğumdan emin oluyorum, tıpkı ilk tanıştığımızda Dutton'ın beni ezip geçmesine izin vermediğim gibi. Ben altı yıl önceki kadın değilim.

Sırıttıyor. "Her zaman bu küstahlıkla."

"Küstahlığımdan nefret ederdin," diye karşılık veriyorum ona. Bir elini çenesine götürüyor ve başını sallıyor.

"Evet, ama öğrendin," diyor. "Hızlı öğrenen biriydin." Sonra eve . "Çocuğum içeride mi?"

Kalp atışlarım hızlandı. *Onun çocuğu*. Onun için hiç endişelenmediyse Bentley nasıl onun çocuğu olabilir? Bu kadar saf ve tatlı bir çocuk nasıl olur da karşımdaki bu şiddet yanlısı, kontrolcü adamla aynı DNA'ya sahip olabilir? "Dilini kedi mi yuttu?"

Burnumu havaya kaldırıyorum. "O *benim* çocuğum," diyorum ona, sesimdeki titremeyi duymamasını umarak.

"Evet, sana söylediğim bir çocuk."

"Ben yaptım. İkimizden de kurtuldum. Artık gidebilirsin."

"Böyle bir şey olmayacak." Kötü kötü gülümsüyor. "Monti ailesi yüzünden sana nasıl davranacağıma dikkat etmem gerekebilir, ama seni temin ederim ki bu beni oğlumdan uzak tutmayacak. Bilirsiniz, babalık hakları falan. İleride bazı kurallar koyabilmemiz için bir ziyaret edeyim dedim."

Tırnaklarım avucuma batıyor, "Boston'da bir çocuğun var. Gerçekten neden buradasın? Ne onu ne de beni umursuyorsun, o yüzden kendi lanet ailenin yanına dön!"

Sırıttışı zehir dolu. "Demek beni takip ettin? Görünüşe göre ilerlemek için mücadele eden tek kişi ben değilim. Ve bu konuda endişelenme

Sürtük ve çocuk; onlar sadece geçici bir şey. Sen her zaman benim esas kızımydın, biliyorsun."

Alay ediyorum. "Bizim asla bir geleceğimiz olmadı Bobbi. Sen başka bir kadınla yatarken ve bana bu konuda endişelenmememi söylerken olmazdı. Biz diye bir şey yok ve o da senin oğlun değil. Bir tek sen mi dalga geçiyordun sanıyorsun?" Yalan söyledim.

Benim alanıma giriyor. İrkilmediğimden emin oluyorum ama kendimi en kötüsüne hazırlıyorum. Yakındaki bir bahçede bir köpek havlıyor, bu da kararlarını yeniden değerlendirmesi için yeterli görünüyor. Bu mahalle, en iyisi olmasa da, birlikte yaşadığımız mahalleden çok daha güvenli ve buradaki insanlar polisi arayacaklardır.

Saçımdan bir tutam koparmaya çalışıyor ama elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum. Sadece gülümsüyör.

"Biliyorsun, senden önce bir kez hamile kaldı ve iyi bir kız gibi, ona o çocuktan kurtulmasını söylediğimde beni dinledi. İkinci seferinde kürtaj için çok geç olduğu ortaya çıktı. Onu merdivenlerden aşağı ittiğimde bile çocuk hayatta kaldı. Böylece onun da benim gibi güçlü bir çocuk olduğunu anladım."

Midem bulanıyor. Bu adamdan o kadar nefret ediyorum ki gözlerimden yaşlar fışkırmak istiyor.

Senden çok nefret ediyorum.

Benim delici bakışlarım karşısında sırtıyor.

"Git Bobbi. Kimse seni burada istemiyor. En azından ben," diye homurdandım.

"Ah, evet. Bir Taylor'la birlikte olduğunu duydum. O ailenin kim olduğunu biliyorsun, değil mi?" Onun maskaralıklarına aldırmıyorum. "Onlar benden daha tehlikeli, Posie. Oğlumuzun onların etrafında olmasını mı istiyorsun? Striker bana onlara bulaşamayacağımı söylemiş olabilir ama çocuğumun annesiyle aramdaki tartışmada onun yeri yok."

"En azından isimlerini biliyor," diye tükürdüm. Bunu yapmamam gerektiğini biliyorum çünkü burun delikleri alevlendi ve öfkesini kontrol altında tutmaya çalışarak yanağının ısırıldı. Eskiden kavga etmek gibi bir alışkanlığımız vardı. İkimiz de yumruklaştık ve sonra barıştık, bir daha olmayacağına yemin ederdik, ta ki bir daha olana kadar.

Hak ettiğim sevginin bu olduğunu sanıyordum.

Sahip olmama izin verilen tek şeyin bu olduğunu sanıyordum. Bentley'e kadar.

Dutton'a kadar, küçük bir ses fısıldar.

"Adımı bilmiyor çünkü sen kaçtın," diye ediyor, iğrenç nefesi yüzümü kaplıyor.

"Hayır, senin adını bilmiyor çünkü sen bana ondan kurtulmamı söyleyen boktan bir insansın! Boston'a geri dön!"

"Ben boktan bir insan mıyım? Peki sen ne iş yapıyorsun Posie?" diyor sırtarak. "Ya seni tam velayet için mahkemeye verseydim? Elbette bunu karşılayamazsın. Para için dans eden bir fahişeye kimse inanmaz."

Dilimi ısııyorum, kışkırtmasına tepki vermemek için elimden geleni yapıyorum. "Onu istemiyorsun," diye . "Sadece benden öç almak istiyorsun."

Sonra gözlerine sinsi bir parıltı girer. "Gördün mü, beni tanıdığını biliyordum. Ve bunu sana inat yapacağımı da biliyorsun."

"Beni sana tercih edecekler," diye ısrar ediyorum.

"Oh hayır, tatlım. Onun için savaşımlar ailem olacak. Tam zamanlı bir çocuk için zamanım yok." Göz kırıyor ve sonra dönüp bisikletine doğru ilerliyor.

Ailesi onun kötü davranışlarına olanak sağlamıştır. Babası birçok iyi yatırım yapmış bir bankacıdır, öyle ki artık hayatının geri kalanında bu yaşayabilir. Annesi, şeytanın ta kendisi olsa bile oğlunu idolleştiren bir ev kadını.

"Bobbi," diye sesleniyorum arkasından. Arkasını dönüp bana bakıyor. Ona söylemek istediğim o kadar çok şey var ki, ama dilimi ısııyorum. Elimi kaldırıp onu tersliyorum. "Siktir git, seni ezik. Beni mahkemeye ver. Sana meydan okuyorum. Seninle ilgili bu kadar boktan şey varken, akli başında hiçbir yargıç seni sokakta bırakmaz, bırak bir çocuğun velayetini vermeyi." Tekrar ayağa kalkıp suratıma bir tokat atması için tek gereken bu. Acıtıyor ama içten içe gülümsüyorum. "Ve şimdi seni videoya çektim," diye ekliyorum kendini beğenmiş bir şekilde. Etrafına bakınıyor, kameraları görmeye çalışıyor. Dutton'ın yerleştirdiği kameralar için şimdi daha da minnettarım.

Eli boğazımı sarmak için dışarı fırlıyor ve sıkıca kavıyor. "Kendini çok akıllı sanıyorsun."

Solunum yolumu sıkıca kapattığı için konuşmakta zorlanıyorum. "En azından senden daha zekiyim," diye hırıltılı bir ses çıkarmayı başarıyorum, kendi kanımın tadına bakarak.

Beni bıraktı ve hışım ile uzaklaştı. Orada durup bisikletine bindiğinden emin olduktan sonra evime koşuyorum, kapının kilidini açıyorum, sopamı alıyorum ve kapıyı yeniden kilitliyorum. Panjurlardan bakarken, motorunun gürültüsünü duyuyorum, sonra da gittiğini görüyorum. Ve bu gece hiç uyuyamayacağımı biliyorum. Bentley'nin odasına koşuyorum, onu çoktan uyumuş buluyorum ve hemen gerekli eşyaları bir çantaya doldurmaya başlıyorum.

Ama sonra duraklıyorum, yüzüm zonkluyor.
Her parçam kaçmam için bağılıyor. Ama o
sadece kovalamaya devam edecek.

Onunla şimdi anlaşılmazsam ondan asla kurtulamayacağım. Ama velayet davası açmakla tehdit etmesi ya da Bentley'e yaklaşması düşüncesi...

Bentley'e babasını tanıma fırsatı vermek istediğimi biliyorum ama hiç düşünmeden bir kadını merdivenlerden aşağı atan ve annesine vuran bir adamla ilişkilendirilmesini gerçekten istiyor muyum?

Duvara yaslanıp uyuyan oğluma bakarken yüzümden akan gözyaşlarını görmezden gelmeye çalışıyorum. Çünkü ona benim üzerimde bu gücü verdiğim için çok öfkeliyim.

Artık koşmak istemiyorum.

Dutten

"S Benimle evlenmek istemediğini söyledi," diye homurdanıyorum Eli'a telefonda.

Eli ıslık çalıyor ve gülmemeye çalıştığını anlayabiliyorum. "Şey, sen Onunla evlenmek istemenin sebebinin babanın önerisi olduğunu söylediğin için aptalın tekisin."

Pearl'deki ofisime girip kapıyı arkamdan kapatırken öfkeliyim. "Evet, ama bir şekilde sende işe yaradığı kesin."

"Evet, ama Jewel bana geri dönülmez bir şekilde aşık olana kadar ona şantaj yapabileceğim bir şeyim vardı." derken kendini beğenmiş görünüyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Tavsiye almam gereken son kişi sensin." "Yine de bu senin için büyük bir adım. İstedığinin bu olduğuna emin misin?" I Lucy's'deki ofisinde oturmuş, içkisini dudaklarına götürürken hayal edebiliyorum.

İç çekiyorum. Son birkaç gündür bu konu hakkında çok düşündüm. Kötü bir koca ya da baba olacağımı düşünmekle ilgili ayrıntılara . Yani, eğer Eli koca olacak biriyse, ben de olabilirim. Ben de "Posie'yi istiyorum. Oğlu da benden nefret ediyor gibi görünmüyor, o yüzden ben de..." Cümleyi bitiremiyorum.

Eli benim için yapıyor. "Babası mı?"

Ya Posie beni istemiyorsa? Ya tüm bunları ona düzgün bir şekilde aktardığım halde yine de seksten başka bir şey istemiyorsa? Hay sikeyim. Ne zaman bu güvensiz yaratığa dönüştüm ben?

"Onun gibi bir şey. Bak, her gece onun evini gözetliyorum. Eğer bu beleşçi eski sevgilisi geri gelir ve onu herhangi bir şekilde tehdit ederse, onu öldürmeyeceğime söz veremem."

Dizüstü bilgisayarımı açtım ve evindeki güvenlik sisteminden görüntü aldım. Arabasının garaj yolunda olduğunu görüyorum. Eli konuşmaya devam ederken ekrana bakıyorum ve evinin önündeki kaldırıma park etmiş bir motosikleti fark ediyorum. Kaşlarım çatılıyor. Sokağın ilerisinde park etmiş başka bir motosiklet gördüğümde Eli'nin ne dediğini duymuyorum.

"Merhaba, beni dinliyor musun?" Eli diyor ki.

"Evinin önünde iki bisiklet var."

"Ne?" Bir ses duyuyorum, sandalyesini zorla geriye itip ayağa kalktığını varsayıyorum.

"Şimdi gidiyorum," dedim ona. "Ford ve Hawke nerede?"

"Bilmiyorum ama onları arayıp hemen oraya gitmelerini söyleyeceğim." "Güzel," diyorum ve telefonumu cebime atıyorum.

Arka kapıdan içeri giriyorum ve arabama yaslanmış bir pislik gördüğümde duruyorum.

Arabanın yan tarafına dokunurken ağzından bir sigara sarkıyor. "Bu güzel ve parlak görünüyor," diyor arabanın yan tarafını tuşlarken.

Üç adım atıyorum ama elini kaldırıyor. "Senin yerinde olsam yapmazdım." "Yapmamam için bana iyi bir neden söyle," diye homurdanıyorum.

Sinsi bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Buraya yalnız geleceğimi düşünmedin, değil mi? Adamlarımdan birini dövdüğünü duydum. Bu Striker'ın hoşuna gidebilir ama benim gitmez. İki adamım şu anda evinin önünde bekliyor. On dakika içinde onları geri çağırırsam... İşler karışacak diyelim."

Blöf yapıp yapmadığını tahmin etmeme gerek yok çünkü güvenlik kameralarında bizzat gördüm.

Bu gece onun yanında olmalıydım.

Onu ne kadar çabuk bulacağını hafife almışım.

Sikeyim.

Bobbi, "Kim olduğumu bildiğinizi varsayıyorum," diyor.

"Önemli olduğun için değil," diye dudak büküyorum, ellerimi yumruk haline getiriyorum ve kendimi bu orospu çocuğuna fırlatmamak için tüm öz disiplini kullanıyorum. Güvenlik görevlilerimden biri kulübün arka kapısını açıyor ve silahını çekmeden elimi kaldırıp onu içeri geri gönderiyorum. "Ne istiyorsun?" Dişlerimi sıkıyorum.

Omuz silkiyor. "Posie'den uzak duracaksın. Hepsi bu kadar. Ona ilgi duyduğunu düşünmeyi bırakmanı istiyorum. Onu kovacaksın ve ben onu geri aldığımda bunun fark edilmemesine izin vereceksin."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Her şey Posie'yle ilgili, Bentley'den hiç bahsetmiyor. Oğlu umurunda bile değil. Bu küçük herifin kiminle uğraştığından haberi yok. Anlamadığı bir ligde oynamaya çalışan bir hamamböceğinden başka bir şey değil. Onu şimdi öldürmememin tek nedeni, diğerlerinin Posie ve Bentley'i eve götürmeye ne kadar yaklaştıklarından emin olmamam.

"Anlaştık mı?" diye soruyor, arabanın yan tarafını tekrar anahtarlarken düşmanca bir sırıtışla.

"En azından şu kadarını anlamanı istiyorum: Seni eninde sonunda öldüreceğim," diyorum ona.

"Ah, ama bu bir savaş yaratır. Ben bu yamaları takarken beni öldüremezsin, yoksa ailene cehennemi getirirsin. Bana onun amının o kadar tatlı olduğunu düşündüğünü söyleyemezsin. Biliyorum. Ben oradaydım." Posie'yle daha önce birlikte olduğunu bana hatırlatırken gülüyor.

Bu herifi öldürme kararlılığı derimin altında alev alev yanıyor. "Hiç davet edilmediğin bir oyunda oynuyorsun. Büyük planın içinde hiçbir değilsin. Onlar ya da bizim için. Sen sadece küçük bir haydutsun ve ne kadar haddini aştığını çabucak öğreneceksin."

Sırıttıyor ama tedirgin olmaya başladığını söyleyebilirim. Motosikletine doğru ilerliyor ve kaskını takıyor, vizörü indirmeden önce "At onu," diyor. Motorunu çalıştırıyor ve uzaklaşıyor.

Hemen Eli'yi aradım. İlk çalışta cevap verdi. "Hawke ve Ford az önce geldiler. Beş dakika uzaklıktayım."

İçeri girerken ona "Az önce buradaydı," dedim.

"Lanet olası cüret," diyor Eli. "Seni tehdit etti mi?" "Posie ve Bentley'i tehdit etti."

"Onu Jewel'a öldürtüp kaza süsü verebilirim," diyor Eli soğukkanlılıkla. "Ama bunun senin için yeterli olmayacağına dair bir his var içimde."

"Hayır, onu kendim öldürmek istiyorum," diyorum ve kuzenimin onayıyla içimden bir rahatlama dalgası geçiyor. Bunu zaten yapacaktım.

"Onlar artık ailemiz, değil mi? Biz kendimizinkileri koruruz," diyor. "Ben gelene kadar onlara göz kulak ol," diyorum ve telefonu kapatıyorum.

"Her şeyi kapatın!" diye bağırdım. Kızlar şaşırmış görünüyor ve güvenlik görevlisi bana yaklaşıyor. Ona durum hakkında hızlıca bilgi verdim.

Herkes sağ salim çıksın. "Ben işlerimi hallederken önümüzdeki birkaç gün kapalı olacağız."

"Neler oluyor?" Paula endişeyle soruyor. "Gösterinin ortasındayız."

"Hepsini kapatın. Şimdi," diye emrediyorum. Müziğin kesilmesi ve herkesin dışarı çıkarılmasıyla kaos patlak veriyor. Güvenlik görevlilerime güvenerek arka kapıdan çıktım. En azından Bobbi'nin şu anda sadece iki kişiyle çalıştığını biliyorum.

Arabama atlıyorum ve yıldırım hızıyla kaldırımdan uzaklaşırken Striker'ı arıyorum. Üçüncü çalışta cevap verdi.

"Hangi adamlarınız benim şehrimde?" Ona retorik olarak soruyorum.

"Merhaba, Dutton. Evet, iyiyim. Sen nasılsın?" diye alaycı bir şekilde cevap verir. "geçmiyorum. Tabii onun kafasını geri göndermemi istemiyorsan.

Sen. Oğlunuz haddini aştı."

"Lanet olsun. Onu öldürmemeye çalış." Etrafındaki kargaşayı duyabiliyorum.

"Gittiğini daha bugün öğrendim."

"Evet, önce Posie'yi sonra da beni ziyaret ettiğinden beri oldukça meşgul."

Küfür ediyor. "Dutton, bu onun çocuğu."

"Onları tehdit etti, sonra da *beni* tehdit etti. Kuzenimle ne tür anlaşmalar yaptığınız umurumda bile değil."

"Adamlarımdan birini öldüremezsin."

"O nasıl bir adam Waylon? Ve dürüst ol." Damarlarımdan buz akıyor ve aramıza girmeye çalışırsa Striker'ı da öldürürüm.

"O benimkilerden biri," diyor.

"Peşinde olduğum cevap bu değil ve bunu sen de biliyorsun."

Tekrar konuşmaya başlamadan önce bir hışırtı ve kapının kapandığını duyuyorum.

"Onu asla terk etmeyeceğini düşündü ve terk ettiğinde deliye döndü. Şimdi onu tekrar buldu..."

"Çünkü ona sen söyledin!" Öfkeyle suçluyorum.

"Bilmeye hakkı vardı!"

"O *benim* kadını, Striker. Bu yüzden onu ortadan kaldırıp bir daha dönmemesini sağlasan iyi edersin. Ya da onun yamasını alırsın, ben de o pisliğin işini bitiririm."

"Sana cevap vermiyorum," diye hırılıyor Striker.

"Ve benim olana kimsenin dokunmasına izin vermem," diye karşılık verip telefonu kapatıyorum.

BÖLÜM 34

Desie

I Sopayı indir ve kapıyı aç. Dutton telaşlı bir karmaşa gibi görünüyordu. "O burada," diye ciyaklıyorum, sesimdeki kırılganlıktan nefret ederek. Dutton'ın bakışları yüzüme takılıyor ve bakışlarında şiddetli bir fırtına kopuyor.

"Sana vurdu mu?" Dizlerinin üzerine çöktü. "Burada olmadığım için çok üzgünüm,

Mostriciattola."

Önünde dizlerimin üzerine çöktüğümde gözlerim doluyor, neden özür dileyenin o olduğuna şaşırıyorum.

"Yanlış bir şey yapmadın," diyorum, elimi kaldırıp yanağını okşuyorum.

Kendi içine kapanır. "Seni o partiye getirmemiş olsaydım, bunların hiçbiri olmayacaktı. Striker'ın orada olacağını ve senin o çeteye bir bağlantın olduğunu biliyordum ama sonuçlarını anlamamıştım."

Kaşları çatıldı. "Ne? Bunu sen mi yaptın?" Onu itip kakıyorum. "Çok özür dilerim."

Ayağa kalktım, onun üzerinde yükseldim. "Ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı?"

Beni mahkemeye vermekle tehdit ediyor, Dutton!"

"Bentley umurunda değil," diyor hızla ayağa kalkarak. "Dur sana yardım edeyim."

Alay ediyorum. "Bana yardım etmek mi? Dutton, durumu yüz kat daha kötüleştirdin. Ve ne için? Ailenin önünde beni teşhir etmek istediğin için mi? Oğlumun güvenliğini riske attın."

"Lütfen *Mostriciattola*, bunu düzeltmeme izin ver" derken utanmış görünüyor. Bana doğru uzanıyor ama tüm öfkem yüzeye çıkıyor. Üzerime akıyor ve durduramıyorum.

Sopayı ona doğru fırlatıyorum ve o da engelliyor. Kapımın yanında duran bir şemsiyeyi kapıp onu da fırlatıyorum. Attığım her geri adımda yeni bir şey buluyorum ve öfke beni bir mengene gibi kavrarken onu da ona fırlatıyorum.

"Biliyorum. Biliyorum. Biliyorum," diyor sefilce.

"Hiçbir bok bilmiyorsun!" Çığlık atıyorum, bir şeyler fırlatırken, ağlarken ve küfrederken saçlarım vahşi bir karmaşaya dönüşüyor, kalbim kırılıyor. Artık kaçmak istemiyorum ama kendimi daha az kapana kısılmış hissetmiyorum. Bunun Dutton'ın suçu olmadığını biliyorum ve öfkemi ondan çıkarmama izin vermesinden nefret ediyorum. Bunu hak ettiğini düşündüğü için hıncını ondan almama izin vermesinden nefret ediyorum.

Bir keresinde yapmıştım.

Yere çöküp hıçkırma hıçkırma ağlıyorum. Sonra yine karşımda, ben artık bunu yapamayacağım için ağlarken salonun ortasında benimle birlikte oturuyor. Oğluma bakmak istiyorum. Ama bu adamın içeri girmesine izin vermemek için mücadele ediyorum. Ona güvenmek istiyorum ama ona güvenebilir miyim bilmiyorum. Ya da kendime.

"Posie, bunu düzeltmek için ne yapmam gerektiğini söyle," diye yalvarıyor.

"Bunu düzeltemezsin, Dutton," diyorum hıçkırarak. "O her zaman gelecekti."

Neden? Sonunda ilerlediğimi düşündüğümde neden gelmek zorundaydı?

"Anne?" Bentley'nin sesi koridordan geliyor. Ve beni hemen düşüncelerimden koparıyor.

"Selam bebeğim," diyorum, gözyaşlarımı silmek için yüzümü çevirerek. Oturma odası tam bir felaketti ve ben sessiz olmayı unutarak tamamen kendimi kaybetmiştim. Kahretsin, berbat bir anneyim.

Dutton hareket ediyor ve yukarı baktığımda Bentley'nin beni görmesini engelliyor. "Onu yatağına yatırayım, sonra konuşuruz," diyor ve bu beni hem acı hem de rahatlama ile dolduruyor. Şu anda ona çok kırılgan göründüğümü bilmek acı vericiydi. Oğlumun beni böyle görmesini istemediğimi anlaması ve parçaları toplamak için burada olması beni rahatlattı.

"Selam Bentley. Seni uyandırdığımız için üzgünüm. Ayağım takıldı ve yanlışlıkla bazı şeyleri kırdım," diyor Dutton Bentley'i kaldırırken.

"Bir yerini mi incittin?" Bentley soruyor, hâlâ yarı uykulu ve gözlerini ovuşturuyor. Köşeyi dönüp koridorda yürüyorlar ve benim

Omuzlar çöktü. Kahretsin, bu sefer gerçekten batırdım. Oturma odasına ve açık olan ön kapıya baktım.

İç çekerek kapıyı kapatıp kilitlemek için yürüdüm. Bunu yaptığımda Eli'nin kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde orada dikildiğini görünce irkiliyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

Bana yan gözle bakıyor ve sonra dikkatle sokağa dönüyor. İkizlerin kaldırıma park etmiş bir arabada beklediklerini fark ediyorum. "Burada uzun süre durmayacaktım. Rahatsız etmek istemedim ama kapı açıkken yakın olmak istedim." O zaman fark ediyorum ki, Bentley ve ben nasıl bir paket anlaşmasıysak, Dutton'ın bu ailesi de tehlikeli olmasına rağmen onunla birlikte paketlenmiş olarak geliyor. "Seni seviyor, biliyorsun" derken gümüşü bakışları tekrar bana kayıyor. Bunu söylemekte zorlansa bile, senin için her şeyi göze alır. Ve her ne kadar aklının hangi noktada olduğunu bilmesem de, umarım onu olduğu gibi kabul edebilirsin. Çünkü senin yanında olabileceği anlamına gelse bile, senin onun için şekillendirdiğin kalıba girmeye çalışacak kadar ileri gideceğinden korkuyorum."

Sözlerinin ağırlığı beni çarptı. Bu güçlü, şiddet yanlısı adam kuzeni hakkında nasıl bu kadar duygusal konuşabiliyor? Dutton bu gece evlenme teklif ettiğinde, babası yüzünden olduğunu düşünmüştüm. Ama şimdi anlıyorum ki ciddi olabilir ve gerçekten benimle birlikte olmak istediği için sormuş olabilir.

Tekrar tekrar ağlamak istiyorum. Başka bir adamı hayatıma, Bentley'nin hayatına kabul edecek kadar savunmasız olmama izin verebilir miyim? Ama onu zaten evime kabul etmemiş miydim? Kalbime? Bentley'i artık bir bahane olarak kullanamam.

"Bize göz kulak olduğun için teşekkür ederim," diyorum Eli'a. O da başını sallamakla yetinip kapı pervazını iterek arabasına dönüyor. Sopyayı elime alıyorum, büyük olasılıkla tüm bunları gördükleri için utanıyorum. Sopyayı kapının yanına koyuyorum ve titrek bir nefes alıyorum. Artık şiddetli ve vahşi öfkem yatıştığına göre, kendimi tamamen farklı bir konuşmaya hazırlıyorum.

Bobbi'nin şehirde olması Dutton'ın suçu değil. İster şimdi ister gelecekte olsun, bizi her zaman bulacaktı. Ona her zaman bunun benim tek başıma vereceğim bir savaş olduğunu söylediğim halde Dutton'ı suçlamak haksızlık olur. Ama o bana yardım etmek istiyor.

İşte o zaman küçük baloncuğumuzda Bentley ve benden daha fazlası olduğunu fark ettim. Belki de bunu tek başıma yapmak zorunda değilimdir.

CKAPTER 44

Desie

I Kahve yapıyorum çünkü bu gece ikimizin de uyumasına imkân yok.
"Yine uyudu," diyor Dutton arkamdan. "Teşekkür ederim."

Arkamda yürürken temkinli davranıyor, kollarını bana doluyor ve sadece sarılıyor. Ona karşı iç çekiyorum. Artık onunla savaşıyorum bile.

Artık onunla dövüşmek *istemiyorum*.

Bir süre orada kalıyoruz ve o arkamda bir sütun gibi dururken ben sadece onun gücünü özömsüyorum.

"Kalmamı istiyor musun?" diye soruyor. Ve evimde kalmasına izin verip vermeyeceğimi ya da dışarıda arabasında uyuyup uyumayacağını sorduğunu biliyorum.

Bir parçam ona hayır demek istiyor, bunu kendim yapabilirim. Ama yüzümü ona döndüğümde başımı sallıyorum.

Başka kimsem yok ve Bobbi de bunu biliyor. O yüzden ilişkimiz boyunca yaptığı gibi şimdi de bunu bana karşı kullanacak. Lanet olası pislik.

"Kafana sopa fırlattığım için özür dilerim," diye fısıldıyorum kollarımı boynuna sararken. "Geldiğin için teşekkür ederim. Bunun senin seçeceğin bir durum olmadığını biliyorum."

"Seçilmiş mi?" diye soruyor. "Bu da ne demek oluyor?"

"Sen güçlü bir adamsın; kelimenin tam anlamıyla dünyadaki herhangi bir kadına ya da herhangi bir şeye sahip olabilirsin ve bunun yerine, benim yıllardır taşıdığım karmaşaya kapıldın."

"Buradan başka bir yerde olmak istemiyorum, Posie. Sana asla zarar vermem. Bunu biliyorsun, değil mi?" Başımı sallıyorum ve bakışları yanağımdaki izde yoğunlaşıyor. Gözlerinde vahşi bir fırtına kopuyor ama beni nazıkçe tutuyor. "Burada olmadığım için çok üzgünüm."

"Bu asla senin kavgan değildi Dutton," hatırlatıyorum çünkü sanki dünya onun omuzlarındaymış gibi üstleniyor ve başarısız oluyor.

"Senin savaşın benim savaşımıdır." Dudaklarını yalıyor. "Bu akşam yemekte kendimi yeterince iyi ifade edemedim."

"Yapmak zorunda değilsin, Dutton."

"Beni uzaklaştırmaya çalışmayı bırak." Derin bir nefes alır, sonra devam eder: "Söyleyeceklerimden sonra beni istemiyorsan, o zaman..." Boğazı düğümleniyor. "O zaman yarın üzerinde tekrar çalışırız."

"Reddedilmeyi iyi karşılayamıyorsun, değil mi?" Ortamı yumuşatmaya çalışarak şaka yapıyorum.

"Beni reddedemeyecek tek kadın sensin Posie," diyor. "Bu sadece seks değil ve ikimiz de bunu biliyoruz."

Kahve makinesi çalışmayı durduruyor ama biz onu görmezden geliyoruz, göz temasını kesmiyoruz. Gerçek aramızda duruyor.

"Seni ve Bentley'i korumak için burada olmak istiyorum," diyor bana.

"Peki bunun ötesinde ne var, Dutton? Şu anda bunun yerine Bobbi'ye ne oluyorsa ona odaklanmalıyım." Aramızı işaret ediyorum.

"Saptırmayı bırak. Çünkü ikisinin el ele gittiğini biliyorsun. Bobbi'yi ortadan kaldırabilirim."

Ondan uzaklaşıyorum, ona dokunmak istemediğim için değil, mesafeye ihtiyacım olduğu için. Zihnim şu anda duygu karmaşası içinde. "Bentley'nin seçimini elinden almak istemiyorum."

"Ben bir ebeveyn olmayabilirim Posie, ama oğlunun annesini incitecek bir adamla ilişki kurmak istemeyeceğini biliyorum. Bazen zor kararlar vermek zorunda kalırız."

Ona baktım. "Bu hiç adil değil." Ama doğruyu söylediğini biliyorum. Bir süredir bunu düşünüyordum. Ama Dutton beni yaptıklarımın sorumlu tutuyor. Kaçma seçeneğini imkansız kılıyor. Her şeyle doğrudan ilgileniyor. Genelde ben de aynı şeyi yapsam da, konu kalp meseleleri olduğunda hep kaçıyorum.

"Peki ya bundan sonra? Altı ay sonra ne olacak? Bir yıl sonra? Bizden bıktığında? Mutlu küçük ailemizin yeniliği çok fazla olduğunda?" Ellerimi havaya kaldırarak soruyorum.

"İyi bir koca ya da baba olacağıma söz veremem ama ikiniz için de iyi bir koca olmak için elimden gelen her şeyi yapmaya hazırım."

"Aklınızdan evlilik ve ebeveynlik nasıl geçiyor?"

Kaşları düşüyor. "Çünkü öyle olmamalı mı? Evet dediğim sadece sen değilsin. Geleceğimizin neye benzeyeceğini düşündüm. Çok seyahat ediyorum. İşime odaklanıyorum ve işleri halletmek için istenmeyen yöntemlerim olduğunu biliyorum ama kim olduğum ya da sana karşı ne kadar derin hisler beslediğim için özür dileyemem."

"Değişime açık olmayan bir adamla evlenmem. Yedi yıl içinde, bunu yapmak zorunda kalabiliriz. Hiçbir şey sabit değildir, Dutton. Böyle olduğumuzu ve asla değişmeyeceğimizi söyleyemezsin. Her kaprisine boyun eğen mükemmel bir ev kadını olmayacağım. Yatak odasında, evet. İlişkimizde, hayır."

"Biliyorum," diye ısrar ediyor. "Kahretsin Posie, son birkaç aydır seninle yolumu bulmaya çalışırken bunu her şeyden çok biliyorum." Benim alanıma tecavüz ediyor. "Benimle her noktada mücadele ettin ve ben artık seninle mücadele etmek istemiyorum. Sadece elimden geldiğince burada olmak istiyorum ve beni hangi sıfatla kabul edersen et."

Kendimi onun düşünce sürecini takip etmeye, onunla bir gelecek hayal etmeye bıraktığımda gözlerimden yaşlar fışkırıyor, çünkü uzun zamandır kendime bunun bir olasılık bile olamayacağını söylüyordum. "Peki nerede yaşayacağız, Dutton?"

"Nereyi istersen. Benim evlerimden birinde yaşayabiliriz, yeni bir ev satın alabiliriz ya da burada bu kiralık evde yaşayabiliriz." Belirli bir yaşam tarzına alışkın olduğumu bildiğimden, bu son seçenekle alay ediyorum. "Neresi olduğu önemli değil. Nerede anılar biriktirmek istiyorsan biz orada olacağız. Kabul ediyorum, işimin çoğu burada, Manhattan'da ama bir yolunu bulabiliriz. Bentley Paris'teki en iyi okula gitmek istiyorsa, bunu yapabiliriz. Gerçi şahsen ben İtalya'ya gitmeyi tercih ederim" diyor ve ben de saçmaladığını fark ediyorum. O soğukkanlı, soğukkanlı adam ilk kez ne yapacağını şaşırılmış durumda ve bu onu gördüğüm en acemi hali. Şu anda daha genç, hatta deneyimsiz görünüyor.

"Şimdiden hayatlarımızı planlamaya çalışıyormuşsun gibi geliyor," diyerek onu ana geri döndürüyorum.

"Mesele o değil. Bilmeni isterim ki evet dediğim kişi sen değilsin *Mostriciattola*. Bentley için de en iyi seçim olduğumdan emin olmak istiyorum." Kalbim biraz daha kırıldı çünkü Dutton'ın bunu hiç düşündüğünü bilmiyordum. Bunca zamandır bizi bu kadar ciddiye aldığını fark etmemiştim. "Soğuk biri gibi görüldüğümü ve zaman zaman yetişkin sohbetleri yaptığımı biliyorum."

Ama sana söz veriyorum, ona da en az sana verdiğim kadar kalbimi vereceğim.

"Eğer beni kabul ederse, onun babası olmak istiyorum Posie. Ve senin de karım olmanı istiyorum. Çünkü benim için başka kimsenin olmadığından hiç şüphem yok. Sen bana ilk kez 'hayır' diyene kadar benim için bu kadar mükemmel birinin var olabileceğini bile bilmiyordum. Ona balık tutmayı öğretemeyebilirim ve bıçak kullanmayı öğretmemi kesinlikle istemediğini varsayıyorum-"

"Söz konusu bile olamaz," diyerek kesiyorum ve bu onu odaya, bana geri getiriyor. Ağır ağır nefes alıyor.

"Sadece bir aile olmamızı istiyorum ve ikinizi de yanımda tutabilmek için ne gerekiyorsa yapacağım. Sadece benimle ilk adımı atmaya istekli olmana ihtiyacım var, *Mostriciattola*. Lütfen." Elimi nazıkçe sıktı.

Alt dudağım titriyor çünkü bu adamla atacağım ilk adımın geri dönülmez olacağını biliyorum. Erkekler gelir ve gider, ama Dutton gibi biri? Dehşete kapılıyorum çünkü şimdi onun ne kadar kalmak istediğini anlıyorum.

"Değişmeni istemiyorum, Dutton. Ben sadece... korkuyorum," diye itiraf ediyorum ve yanağımı okşarken bakışları yumuşuyor. Ve onun bu yönünü görmek çok gerçeküstü. Dutton'ın bu halini başka kimse görmüyor, sadece ben.

"Bırak seni koruyayım, Posie. Onu uzaklaştırabilirim."

"Bu senin ve ailen için durumu daha da kötüleştirmeyecek mi?"

"Sen ve Bentley benim ailesiniz Posie ve kadınıma vurmaya cüret eden o pisliği öldürmeden önce izin istemek için elimden geleni yapıyorum. Ama evet demene ihtiyacım var. Bentley'nin seçimini elinden aldığım için benden nefret etmeni istemiyorum."

Dutton'ın yine de bunu yapacağına dair içimde bir his var ama Bobbi'yle olan durumun daha da kötüye gideceğinden hiç şüphem yok. Benim üzerimde kontrol sahibi olma isteği ve saplantısı bitmeyecek. Ve oğlunu tanımaya hiç niyeti yok. Sadece bana ulaşmak için onu kullanmak istiyor.

Sessizce başımı sallıyorum ve dudaklarını dudaklarıma bastırırken yüz ifadesi rahatlıyor. Birinden benim için öldürmesini isterken böyle bir rahatlama dalgası hissedeceğimi hiç düşünmemiştim. Belki de gerçekten Dutton'ın dediği gibi küçük bir canavarım. Ama oğlumu korumak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım. Ailemi korumak için.

Desie

Bentley evde Amy'den başka birinin kalmasına alışık değildir. Dutton'ın bir gece daha kalacağını öğrenince, ondan odasında kalmasını ister. Dutton bu isteği kibarca reddeder,

Bu da Bentley'i üzüyor. Ama bir film açıp patlamış mısır yiyoruz ve akşam olduğunda kanepede uyuyakalıyor. Onu almak için ayağa kalktığımda, Dutton benden önce davranıp onu nazıkçe kucağına alıyor ve kollarına alıyor. Bentley'i odasına taşıırken onu izliyorum, sonra da arkalarından gidiyorum. Dutton onu yatırdıktan sonra Bentley yayılıyor ve derin bir uykuya dalıyor. Dönüp dışarı çıkıyorum ve kapıyı arkamızdan kapatıyorum.

Dün gece derin tartışmalarla geçti ve ikimiz de uyumadığımız halde yatağımda rahatça uzandık. Onun burada olması güzeldi. Bobbi ortaya çıksa bile ne olursa olsun güvende olacağımızı hissediyorum.

Kimse bizi Dutton'dan daha iyi koruyamaz.

Bana uzanıyor, hızlı bir hareketle beni kaldırıyor ve koridoru geçip yatak odama götürüyor. Kapıyı açıp içeri giriyor, sonra arkamızdan kapatıp kilitliyor.

"Ya bu gece seks yapmak istemediğimi söylersem?" Beni yatağa yatırıp geri çekilirken soruyorum. Gömleğinin düğmelerini açmaya başlarken bana bakıyor.

"Tamam," diye yanıtlıyor, gömleğini yere atıyor ve ayakkabılarını tekmeliyor. Pantolonunu çözüyor ve sonra aşağı çekiyor. Üzerinde boxer var ve sertleşmiş sikinin pantolonu sıyırdığını görebiliyorum.

"Tüm söyleyeceğin bu mu?" Yatağın diğer tarafına doğru yürüyüp yorganı geri çekerek içeri girdiğinde soruyorum. Pembe bir yorganla örtülü yatağında yatan bu koca korkunç adam komik görünüyor. Yine de umursuyor gibi görünmüyor.

"Evet. Şimdi, fikrimi değiştirmeden uzan."

Ona başımı sallıyorum, sonra soyunuyorum ve üzerimde bir külottan başka bir şey kalmıyor. Yorganı kaldırıp altına giriyorum ve ona yaklaşıyorum. Göğsüne uzanıp başımı kaldırıyorum ve ona bakıyorum.

"Bu gerçekten haksızlık," diye homurdanıyor. "Sen, çıplak ve üstümde yatıyorsun." Sertleştiğini hissedebiliyorum. Kollarımı ona dolayarak gülümsüyorum ve başımı göğsüne koyup kalp atışlarını dinliyorum.

Bu, bildiğim tüm aşklardan çok farklı ve bu kadar doğru ve huzurlu hissettirmesi beni dehşete düşürüyor. Ama ben bile hafta sonu boyunca içinde yaşadığımız bu küçük hayal balonunun eninde sonunda patlayacağını biliyorum.

"Bir pişmanlığa mı dönüşeceksin, Dutton?" Ben soruyorum.

"Hayır," diyor inatla. "Seni incitmesinden nefret ediyorum." Ve onu eski sevgilimle kıyasladığının farkında olduğu için kendimi suçlu hissediyorum.

"İnsanları incitiyorsun," diye hatırlatıyorum ona. "Sen asla." Ona inanıyorum.

Kalçalarım hareket etmeye başlıyor ve kendime engel olamadan eğilip dudaklarımı onunkilere değdiriyorum. O da beni öpüyor, elleri kıcımı bulup kavırıyor ama kontrolü ele almıyor. Ellerim yüzüne ulaşana kadar yanlarında geziniyor. "Becer beni" diye fısıldarken yanaklarını avuçluyorum.

Beni sırtüstü çevirip battaniyeyi üstümüzden atmadan ve külotumu yırtmadan önce ihtiyacı olan tek davet bu. Geriye doğru sürünüyor ve başı doğrudan bacaklarımın arasına giriyor. Onu istediğim yere kadar öpüyor ve emmeye ve yalamaya başlıyor. Bentley uyanmasın diye sesimi alçaltmaya çalışarak inliyorum ama Dutton beni en sevdiği yemekmişim de doyamıyormuş gibi yerken bu çok zor.

Boşalmadan hemen önce içim ihtiyaçla titriyor ama o duruyor ve geri çekiliyor. Şimdi dizlerinin üzerinde, sikini boxer'ından çıkarıp açılmış bacaklarıma bakıyor ve kendini okşamaya başlıyor.

"Dutton."

"Evet?" diyor hafif bir sırıtışla. Doğrulup onu tutuyorum ve o da benimle birlikte yatağa uzanırken gülüyor. "Ne kadar muhtacız, değil mi?"

Kalçalarımı kaldırıyorum ve o da doğruca kayıyor. Tamamen oturduğunda inliyorum ve hızla hareket etmeye başladığında çığlık atmamaya çalışıyorum. Onu hissedebiliyorum

Her yerde.

Ve sonra , sabit hamleleri sırtını pençelememe neden oluyor.
Ritmi hiç bozmadan eğiliyor ve beni öpüyor.

Dilim onunkine doğru kayıyor, aynı anda o da sikini sonuna kadar sokuyor ve beni nefessiz bırakıyor.

"Sanırım sana aşık oluyorum," diye itiraf ediyor sessizce, tam da bacaklarım titremeye ve kafam bulanıklaşmaya başladığında. "Posie. Kahretsin," diye pantolonunu indiriyor ve onun da bunu hissettiğini biliyorum. Sadece aramızdaki ilişkiyi değil, çok daha fazlasını.

Ve şimdi beni seviyor.

Bu adama aşık olmanın bana yapacaklarından korkuyorum. Beni sevdiğini söyleyen son adamdan zar zor kurtuldum ve beni bu adam kadar etkilememişti.

Sanırım boku yedim.

Ve şimdi de bir katile aşık
oluyorum. En azından seksi,
sanırım.

Direnmenin nafi olduğunu bilerek çenesini kavırıyorum ve fısıldıyorum:
"Sanırım ben de sana aşık oluyorum."

Dutten

I giyinip sessizce odasından erken çıkıyorum. Bir fincan kahve hazırlarken kontrol et benim Mesajlar. I bkz. Will gönderildi Bobbi'nin yer, ve Bunu hemen diğerleriyle paylaştım. Will herkesi bulabilir, o yüzden şükürler olsun ki bizim tarafımızda. Gerçi hizmetleri ucuz değil ama ben olsam

O pisliğin nerede kaldığını bulması için ne gerekiyorsa ödeyin.

Bentley gözlerini ovuşturarak mutfağa girdiğinde uykulu bir sesle, "Yine buradasın," diyor.

"Öyleyim."

"Bana kahvaltı hazırlayabilir misin?" diye soruyor. Etrafıma bakıyorum, ne yediğinden emin değilim.

"Mısır gevreği mi?" Diyorum ve o da bana burnunu kıvırıyor.

"Annem bana tostta avokado yapıyor. Mısır gevreğinin preeeservatiiiives dolu olduğunu söylüyor." Son kelimeyi uzatıyor ama sanki milyonlarca kez duymuş gibi söylüyor.

"McDonald's'a ne dersin?" diye sordum. Gözleri irileşiyor ve sonra kapıya doğru koşuyor. "Önce annene söyleyeyim. Sakın o kapıyı açma." Başını sallıyor ve beklerken bir o yana bir bu yana zıplıyor.

Posie'nin odasına girdiğimde onu battaniyeye sarılmış halde buluyorum. Eğilip yanağından öperek fısıldıyorum, "Oğlunu kahvaltıya götürüyorum. Kahve ister misin?" Başını sallıyor ve diğer tarafına dönüyor. Dışarı çıktığımda Bentley onu bıraktığım yerden kıpırdamamıştı.

Girişte. Yemek almak için dışarı çıkmadan önce ona dinlemekle ne kadar iyi bir iş çıkardığını söylerken saçlarını karıştırıyorum.

Posie'yi evde yalnız bırakmamın tek nedeni Ford'un dışarıda arabasında oturuyor olması. O ve Hawke vardiyalı olarak evi gözetliyorlar ve korumayı genişlettiği için Eli'ye minnettarım.

Bugün Bobbi'yi saklandığı yerden çıkaracağımız gün.

Bentley yolculuk sırasında bana okuluyla ilgili her şeyi anlattı ve bir çocuğun bana gününü anlatmasını dinlemekten keyif alacağımı hiç düşünmemiştim.

Yine de .

Döndüğümüzde Posie'nin ön verandada gecelikte durduğunu ve gözlerini sildiğini görüyorum. Bentley'nin kemerini çözdükten sonra arabadan atlıyor ve ona ne aldığımızı söylemek için yanına koşuyor. Onu kucaklıyor ve sıkıca sarılıyor. Bana baktığında usulca gülümsüyor.

"Uyuyordum. Düşündüm

ki..." "Özür dilerim."

"Hayır, değil. Bana söyledin ama bir türlü . Ama sorun yok." Arkasını dönüp içeri giriyor ve oğlunu ölümüne tutuşundan ne kadar endişeli olduğunu anlayabiliyorum. Onu mutfağa kadar takip edip yiyecekleri tezgâha koyuyorum.

"Vay canına, ne çok şey almışsın."

"Ne istediğini bilmiyordum ve Bentley menüdeki neredeyse her şeyi istedi." Kıkırdıyorum.

Bentley ona "Artık beni indirebilirsin," diyor. Tekrar ayağa kalktığında bir sandalyeye tırmanıyor ve poşetleri açarak krepleri ve ardından mücverleri çıkarıyor.

Telefonum çalıyor ve ona bakıyorum. Posie bana küçük bir gülümseme sunuyor. "Sonsuza kadar burada kalamayız," diyor.

Dün gece Bobbi'nin izini sürmeyi konuştuk. Artık nerede olduğunu bildiğimize göre, plan tüm hızıyla devam ediyor. Eli şu anda Bobbi ve iki adamının kaldığı barın dışında bekliyor.

"Gitmek zorundayım," diyorum onlara. Bakışları benimkilerle buluşuyor ve bana hüznü gözlerle bakıyor. Bu onun yapacağı bir şey değil; bu kadın çok güçlü. Kollarını göbeğime doladığında "Geri döneceğim," diye söz veriyorum.

"Teşekkür ederim," diyor uzaklaşmadan önce. "Sonra görüşürüz." Bentley'e geri dönüyor. Ayrılırken ona küçük bir el sallıyorum. Umarım bu sefer geri döndüğümde kaçmamıştır.

Desie

I Dutton'ın bu kadar düşünceli olmasından nefret ediyorum. Bilinen bir katil ve muhtemelen daha da kötüsü olan bu adamın bana karşı nazik olmasından. Bana nasıl davranılması gerektiğini gösteriyor. O ve ailesi Bentley'e karşı çok nazikti. Ben asla

Bentley'in hayatına bir erkek sokmayı düşündü. Yine de Dutton davet edilmeden doğrudan içeri girdi ve bunu çok zahmetsizce yaptı.

Patronum olarak başladı ve şimdi benim yatağında uyuyor.

"Bugün okul var mı?" Bentley umutlu bir sesle soruyor. Biz bir eylem planı hazırlarken onu birkaç günlüğüne dışarıda tuttum. Bir de Bobbi'nin icabına bakılana kadar onu gözümün önünden ayırmak istemiyorum. Ama artık o olduğuna göre Bentley'nin neden gidemeyeceğini anlamıyorum. Artık Bobbi yüzünden hayatımıza ara vermek istemiyorum.

"Git üstünü değiştir ve okula gidelim."

Ayağa fırlıyor ve hazırlanmak için odasına koşuyor. Onu takip ediyorum, giyinmek için odama gidiyorum ve sırt çantasını hazırlıyorum. Onu okula bıraktığımda, arkadaşlarıyla oynamak için heyecanla koşuyor.

Eve döndüğümde, Hawke ve Ford'un oturduğu araba gitmişti, büyük olasılıkla bu işe karışan pislikleri çoktan yakaladıkları için.

Arabada oturuyorum ve bir süre eve bakıyorum. Çok yorgunum ve neler olduğunu bildiğim için bugün odaklanmak zor olacak. Telefonumu kontrol ediyorum ve Dutton'dan cevapsız bir arama olduğunu fark ediyorum. Geri dönmeye gittiğimde, arabamın arkasına bir motosiklet park ediyor.

kavırıyorum. Gerçek Bobbi tarzında, bir şekilde Dutton ve diğerlerinden kaçmayı başardı, büyük olasılıkla adamlarını feda ederek.

Hemen Dutton'ı aradım.

"Bobbi burada," demek için acele ediyorum. Bu durumu kendim halletmek istesem de, arkamı kollayacak birinin olduğunu bilmek güzel. Çünkü Bobbi'yle işlerin çirkinleşmek üzere olduğunu biliyorum. Ama oğlum burada olmadan ve ona hiçbir şey olmayacağını bilmeden, savaşıma içgüdülerim tüm gücüyle ortaya çıkıyor.

Dutton hattın diğer ucundan "Lanet olsun," diye küfrediyor. "Sadece adamlarını yakaladık; Bobbi bir şekilde kaçtı. Neredesin?" diye soruyor ve bana doğru geldiğini gösteren lastik gıcırtilarını duyabiliyorum.

"Garaj yolumda."

"Güzel. Neredeyse . Şimdi arabayı geri çek ve git." "Arabanın arkasına park etti," diyorum ona.

"onu," diye bağılıyor sanki bu çok açık bir cevapmış gibi. Başımı sallayarak, bunu yapamayacağımı biliyorum çünkü koca motosikletin üzgün lastiklerinin üstünden geçemeyeceğimi biliyorum. Bu yüzden arabayı park edip kapıyı açıyorum. Koşmaktan bıktım.

Ve midemdeki ateşin canlandığını hissediyorum.

Dutton başka bir şey söylüyor ama telefonu yüzüne kapatıyorum. Bobbi'yle yüz yüze geldiğimde onun yolda olduğunu bilmek benim için yeterli.

"Benden kaçıyor musun?" diye soruyor. Arabanın kapısını kapatıyorum ve yüzümü ona dönüyorum. "Beyni olan her insanın yapacağı gibi," diye karşılık veriyorum.

Elleri iki yanında yumruk şeklinde kıvrılıyor. "Görüyorum ki Taylor denen çocuğu beceriyorsun," diye alay ediyor. "Kaldığım yere zorla girdiler ve iki adamımı aldılar. Bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?"

"Taylor denen çocuk mu?" Ona gülüyorum. "Ondan sadece birkaç yaş büyüksün ve beynin daha küçük." Sonra bakışlarım kasıklarına düşüyor. "Düşündüm de, sen ondan birden fazla açıdan daha küçüksün."

Daha kelimeler ağzımdan çıkmadan bunun olacağını biliyordum. Ama kendime engel olamadım. Kolunu savurdu ve yumruğu çeneme geldi. Çatladığını hissettim ve yüzümün yan tarafını tutarken Tanrı'dan hiçbir şeyin kırılmamasını diledim.

"Kalk ayağa, seni aptal sürük. Eğer en başından beri benimle kalsaydın, sana benimle nasıl konuşacağını öğretmek zorunda kalmazdım."

Tam o sırada bir araba gıcırdayarak garaj yoluna girdi. Dutton arabadan atlıyor ve doğruca bize doğru geliyor. Hiç duraksamadan Bobbi'ye doğru adım atıyor ve kavga çıkıyor. Sadece birkaç yumruk atılıyor çünkü Dutton karnına yumruk attığında Bobbi yere yığılıyor. Dutton onu görmemi engellerken sadece yüksek sesli bir homurtu duyuyorum.

"Buraya geri gelmenin akıllıca olduğunu mu düşündün? Bunun hazır olduğundan daha büyük bir oyun olduğu konusunda seni uyarmıştım," diyor Dutton soğukkanlılıkla.

"Beni bıçakladın," diyor Bobbi nefes nefese, bıçağın sapı karnından dışarı çıkmış.

Dutton'ın elini tuttum ve onu geri çektim. Dönüp bana bakıyor. Çenemdeki renk değişimini görünce gözleri irileşiyor. Dokunduğunda, nazik davranmasına rağmen irkiliyorum.

Eli ve Hawke başka bir arabayla gelirken bana "İçeri gir ve yüzünü buzla kapla," diyor. Ford büyük ihtimalle Bobbi'nin adamlarıyla birlikte.

Keskin bir nefes alıyorum çünkü her ne kadar bunu kabul etmiş olsam da birinin ölüm fermanını imzalamak ciddi bir iş. Bentley'nin burada olabileceğini kendime hatırlatarak kararlılığımı pekiştiriyorum.

Dutton bana "Bıçak yarası ölümcül değil; bu yüzden hâlâ ayakta," diye bilgi veriyor ve soğuk, hesapçı haline geri dönüşüyor. Sonra Bobbi'ye dönüşüyor. "Hâlâ nefes alıyor olmanın tek sebebinin sana daha sonra bir kadına nasıl davranılacağını gösterebilmek olduğunu bilmeni istiyorum."

Bobbi bana yalvaran bir bakış attı. Hâlâ beni manipüle edebilecek kadar aptal olduğumu düşünmesi inanılmaz. "Bana bir şey yapmalarına izin vermezsin, Posie. Ben senin oğlunun babasıyım."

"Oğlumun adı ne?" diye soruyorum. Cevap vermediğinde, bunu yapmak acı verse de gülümsüyorum. "Hiçbir fikrin yok ve olmaya da devam edecek. Kendini bu duruma sen soktun."

"Striker bunun için peşine düşecek; en iyisi şimdi gitmeme izin ver," diye tehdit ediyor, bıçağı sanki daha derine girmesinden korkuyormuş gibi kavırıyor.

"Waylon deneyebilir ama ikimiz de biliyoruz ki kadınlara vurmanın eğlenceli olduğunu düşünen bir pislik yüzünden savaş başlatmak istemez. Bu sırrı gizli tuttun, değil mi? Anladığım kadarıyla senin gibileri geri istemiyor," diye cevap veriyor Eli, Dutton'ın yanında dururken. "Sana şu arabaya doğru yürümeni ve kibarca binmeni öneririm."

"Sizinle hiçbir yere gitmiyorum. Kim olduğunu biliyorum," diye tükürür Bobbie ve geri adım atmaya çalışır. Ama Hawke arkasındadır ve gülümseyerek kolunu Bobbi'nin boynuna atar sanki ona sarılıyormuş gibi ama

Korkunç derecede sıkı. Birkaç dakika sonra Bobbi'nin bir bok çuvalı gibi yere yığılmasını izliyorum.

"Buz. Buza ihtiyacın var." Dutton elimi tuttu ve beni eve götürdü. "Ona ne yapacaklar?" Soruyorum.

Bana verdiği tek cevap "Onun için bir daha endişelenmene gerek yok," oluyor. Bu yeterliymiş gibi, ön kapıya ulaştığımızda arkama bakıyorum ve Eli ile Hawke'ın Bobbi'yi arabaya sürüklediklerini görüyorum.

"Ne kadar ağrıyor?" Elimi yüzüme götürdüğümde Dutton soruyor, temas ettiğimde irkiliyorum.

"Sorun yok," diye yalan söyledim. Ve ikimiz de bunun bir yalan olduğunu biliyoruz. "Doğru şeyi yapıp yapmadığımı bilmiyorum," diye fısıldıyorum, Bobbi'yle bir kez daha yüzleşmenin gerçekliği sonunda kafama dank ediyor.

"Sorun değil, Posie. Bu benim kararım. Kan benim ellerimde olacak, senin değil. Şimdi şu eve gir ve oğlunu daha sonra almak zorunda kalmadan önce çenene buz koy."

Ben otomatik pıllotta mutfığa doğru yürüyorum, Dutton da arkamdan geliyor. Doğruca dondurucuya gidiyor, buz kalıbını alıyor ve küpleri içine koymak için plastik bir torba buluyor. Sonra elimi yavaşça şişen çenemden çekip buz torbasını üzerine yerleştiriyor. Acıyla irkiliyorum ve suçlayıcı bir ifadeyle ona bakıyorum.

"Buz koyman lazım" diyor ve poşeti tekrar yüzüme dayamaya çalışıyor.

"Hava soğuk."

"Mesele de bu zaten." Kıkırdıyor. Üçüncü kez denediğinde ona izin veriyorum ve geri çekilmemeye çalışıyorum. Önüme düşüyor ve bana bakarken buzu çeneme doğru tutuyor.

"Evlen benimle."

"Sormayı kes," diye cevap veriyorum, çenem zonklayarak. "Sormayacağım."

Sırıttıyor.

"Beni öpebilir misin? Sadece burayı." Diğer yanağıma dokunuyorum. Buz torbasını hareket ettirmeden öne doğru eğiliyor ve önce kulağıma gidiyor.

"Bir gün seni karım yapacağım ve kocan olacağım. Bu konuda çok açık olmak istiyorum. Bir daha hiçbir erkek sana zarar veremeyecek ya da dokunamayacak çünkü sana bakacak olurlarsa onları öldürürüm." Sonra dudakları yanağıma değiyor ve beni nazikçe öpüyor. Gözlerimi kapatarak onunla bir hayatın nasıl olabileceğini hayal ediyorum.

Uzun zamandır ilk kez Bentley için yeni bir gelecek var ama önce geçmişin
Ben
. gömülmesi gerekiyor... kalıcı olarak.

Ben
.

Dutten

I Beni öldürse de onu terk ettim. Döndüğümde onu Bentley'i almaya götüreceğimi söyledim. O da bana geri dönmem için pazarlığa açık olmayan bir zaman söyledi, yoksa onu kendisi alacaktı.

Bileğimdeki saate bir göz atıyorum, sonra dikkatimi şu anda bağlı olduğu yatakta kıpırdanmaya çalışan Bobbi'ye çevirirken gülümsüyorum.

"Ağzındaki tıkaçı çıkarabilirsin," diyorum Ford'a, duvara bağlı olan diğer iki adamı görmezden gelerek.

Ford'un elinde iki levye var. Onların hep Hawke'ın çivili eldivenleri gibi kaba silahlar olduğunu düşünmüşümdür. *Ama sanırım hepimizin bir şeyleri var,* diye düşünüyorum kuzenimin benim için tuttuğu bıçağa bakarken.

Ford söyleneni yapar ve Eli bir sandığın üstündeki koltuğundan onu izler. Bu anlaşmada ona çok pahalıya mal olduğumun farkındayım. Ama bir şekilde bunu telafi edeceğim. Genelde başkaları için sorun yaratan biri değilimdir, özellikle de ailem için. Ama o ve Bentley için, sonucu ne olursa olsun dünyayı ateşe vermeye hazırdım.

Şimdiye kadar aşkı hiç anlamamıştım.

Sağlayıcı.

Koruyucu.

Ben bunların hepsiydim. Sadece sarsılmaz sadakatimi sunacağım doğru aileyi bulamamıştım.

Ford kenara çekilirken, "Vurmak için yanlış kadını seçmişsin," der. Hawke iki kulüp üyesinin yanına otururken alay eder. Uzak bir bulanıklık içindeler

Takım elbisemin ceketini çıkarırken, kollarımı sıvarken ve ellerimi yıkarken aklımda. Sonra yüzümü ona dönüyorum. Gözleri odayı tarıyor ve homurdanarak bağlarından kurtulmaya çalışıyor. Evet, o bıçak da hâlâ karnında.

Bakışları bana takıldığında gözleri korkuyla açılıyor. Eli'den bıçağı alıp yatağa yaklaşıyorum. Bu kibirli pisliğin, kavga ettiği canavarı açıkça görmesini istiyorum.

"Kadınları ve çocukları seçerken kendini güçlü hissediyor musun?" Sayısız kadına yaptığını bildiğim şekilde ona doğru yaklaşarak soruyorum.

"Lütfen. Kaltağı alabilirsin. Giderim ve bir daha asla geri dönmem," diye mırıldanıyor.

Boynumu bir o yana bir bu yana sallıyorum. "Senin bir beynin var, değil mi?" Cevap olarak başını sallıyor. "Ona kaltak demenin durumunuza yardımcı olacağına gerçekten inanıyor musunuz?"

"Tüm lanet kadınlar orospudur ve tek kullanımlıktır," diyor, ses tonuna biraz ısırik geliyor, sonra tekrar hareket etmeye çalışırken homurdanıyor.

Sırıtiyorum, bu herifin neden ölmesi gerektiğine dair daha fazla cephaneye ihtiyacım yok.

Kadınlar en iyisidir, kelimenin tam anlamıyla en iyisidir. Ve bu bok parçasının bir kadına nasıl davranılacağı hakkında hiçbir fikri yok. Karnındaki bıçağa uzanıyorum. O bıçağı seviyorum, o yüzden geri istiyorum. Hiç nazikçe çekip çıkardığımda acıdan ağlıyor, sonra onu yere atıp elimdeki diğer bıçağı kaldırıyorum.

Kadınlar hakkındaki sözlerinin ona yardımcı olmayacağını anladığı andır. Hayatı için yalvarmaya başladığında. Ve dürüst olmak gerekirse, onu çoktan engellemeye başladım.

Her zaman hayatımın bu kısmını kimsenin sevmeyeceğine inandım ama yanılmışım.

"Onu alabilirsin!" diye bağıyor.

"Sanki senin kızınmış gibi konuşuyorsun," diye sakince cevap veriyorum.

Bıçağın ucunu gömleğinin altına yerleştirip yukarı kaydırıyorum, gömleği ve yeleğini kesip karnını ve göğsünü ortaya çıkarıyorum. Elleri başının üstünde bağlı ve onları kurtarmak için acımasızca çabalıyor. Ama hiç şansı yok ve ben de onu yakın zamanda çözmeyi planlamıyorum. Kollarla kaplı göğsünü inceliyorum ve bugün bu tuvalde nasıl bir sanat eseri yaratacağımı merak ediyorum. Onu öldürmeyi planlıyorum ama önce oynamak istiyorum.

"Eğer beni öldürürsen, senin için gelirler. Bir savaş başlatacaksın!" diye bağıır.

Sonra Eli konuşur. "Bu bizim vermemiz gereken bir karar. Striker ile yaptığım anlaşmanın, kuzenimin kadını ve çocuğunu terörize ederken görmezden gelmemizi sağlayacağını düşünerek çuvalladın."

Eli, Bobbi'nin tacizci bir orospu çocuğu olduğu ortaya çıktığı anda Striker ile konuştu. Striker onun için planladığımız şeyi görmezden gelmeye karar verdi. Görünüşe göre, Striker'ın kulübü devralmasından bu yana geçen bir yıl içinde çok şey değişmişti ve eski değerlere sahip olanlar hâlâ temizleniyordu. Bobbi'yi takip etmeye karar veren iki serseri basitçe çapraz ateşe yakalandı ve varsayılan olarak, pisliği biz temizleyecektik.

Gerçi Striker, onları bitirdiğimiz duyulursa, diğer kulüp üyelerinin bizim için gelmesi şeklinde bir tepki olabileceğini itiraf etti. Benim de aynı şeyi yapacağımı düşünürsek buna katılmamak mümkün değil.

Neyi oymak istediğime karar verdikten sonra derin bir nefes alıyorum ve başlıyorum. Bobbi soğuk bıçağın tenine ilk hafif dokunuşunda inliyor. Ve baskı uygulayıp derisini deldiğimde ve ilk dilimi attığımda, ciddi bir çığlık atıyor.

Acı içinde feryat ediyor ve ben onun adını derisine kazırken ne yaptığımı görmeye çalışıyor. İşim bittiğinde, ona memnun bir sırıtma fırlatıyorum.

"Nasıl yapabildin?" diye kekeliyor, gözyaşları yüzünden aşağı akıyor.

"Ona nasıl vurabildin, bir değil iki kez?" Homurdanıyorum. Geri adım atıp lavaboya yöneldim ve bıçağımı attım. "Merak etme, uzun süre orada kalmayacak. Kısa süre içinde soyacağım. Sadece seni bu duruma neyin soktuğunu hatırlamanı istedim."

Avımla eğlenme vakti geldi.

Onu mahvetmek için acele etmeyeceğim çünkü bunca yıl kadınıma yaşattığı cehennemini telafı etmek için ona yapabileceğim hiçbir işkence yok.

Desie

Bentley'i almadan önce kat kat makyaj yaptığımdan emin olurum ve karanlık güneş gözlüğü Yani Orada o Hayır spekülasyon hakkında Evde bana neler olduğunu. Yüzümdeki morluklarla ilgili sorulara nasıl cevap vereceğimden emin değilim. Eski erkek arkadaşınızın sizi tehdit ettiğini ve size vurduğunu ve şu anda birlikte olduğunuz kişinin...

Onu öldürme planlarıyla uyuyarak mı?

Bentley öğleden sonranın çoğunda resim çiziyor ve boyuyor, ben de evin içinde dolaşıp başka ne yapacağımı bilmediğim için kendimi meşgul edecek bir şeyler temizliyorum. Bir yanım Dutton'ın Bobbi'ye ne yaptığını bilmek isterken, diğer yanım cevabı öğrenmekten korkuyor.

Tam güneş batarken kapım çalındı. Cevap vermeden önce derin bir nefes alıyorum. Yalan söylemeyeceğim; gelenin Dutton olacağını düşünmüştüm. Ama kapıyı açtığımda, onun daha yaşlı bir versiyonu bana bakıyordu.

Dawson bana gülümsüyor, sonra bakışları gözlerimden çeneme kayıyor ve sonra tekrar geri dönüyor.

Gördükleri karşısında heyecanlanmış görünmüyor. Alnında, Dutton'ın bazen sinirlendiğinde ya da bir şey düşündüğünde ortaya çıkan o sert çizgi var.

"Dutton uğramamızı istedi," diyor.

"Gelmek zorunda değildin," diyorum ona, tam o sırada görmediğim Honey elinde bir torba yiyeceklerle yanına geliyor.

"Merhaba, Posie. Umarım akşam yemeği için size katılmamızda bir sakınca yoktur. Yemek getirdik." Kadın çantayı kaldırır ve Bentley koşarak dışarı çıkar, Dawson'ı görür. Bentley ona gününü anlatmaya başlarken Dawson onu kucağına alıyor. Kapıyı onlar için açık tutuyorum, dikkatlerinin dağılmasını memnuniyetle karşılıyorum. Güvende olduğumuzdan emin olmak için burada olduklarını biliyorum, bu da beni o kadar çok sevgi ve minnettarlıkla dolduruyor ki bunu nasıl işleyeceğimi bile bilmiyorum.

O kadar da yalnız olmadığımı hissediyorum. İleriye dönük olarak, savaşlarımla tek başıma mücadele etmek zorunda olmadığımı zaten biliyorum.

Bir kez daha kendimi bir ailenin parçası gibi hissediyorum.

Honey bir şeyler söylüyor ama önce duymuyorum. Sonra mutfağın nerede olduğunu sorduğunu ediyorum. Elimi o yöne doğru sallıyorum ve yanımdan geçerken elimi tutup hafifçe sıkıyor.

Dawson çoktan Bentley'nin ona bir şeyi nasıl boyayacağını gösterdiği oturma odasının zemininde oturuyor. Ve onlar buradayken kaygılarımın hafiflediğini fark ediyorum. Sanırım sizi seven insanlardan destek almak böyle bir şey.

Bentley ve beni kabul edip etmediklerini sorgulamama bile gerek yok çünkü bizimle tanıştıkları andan itibaren kabul ettiler. Kendimi koruma duygum ve korkum bunu görmemi engelledi.

Honey'i mutfağa kadar takip ediyorum ve onu dolaplarda tabak ararken buluyorum. Nerede olduklarını gösterdim.

"Bu yüzden yemek yapıyorum. Bundan zevk alıyorum ve stresli olduğumda bunu yapıyorum," diyor bir tepsi kek çıkarırken. "Sen nasılsın? Ve lütfen bana her şeyin yolunda olduğunu söyleme. Anne olmanın ve çocuğum için endişelenmenin ne demek olduğunu bilirim."

Ona tam olarak bunu söyleyecektim ama boğazımda bir yumru oluştu ve onun yerine, "Özür dilerim," dedim. Gözleri büyüdü ve tepsiyi yere bıraktı. Beni kollarının arasına aldığı anda irkildim. Beceriksizce ona sarılıyorum ve fısıldayarak, "Hepinizin başına bir sürü bela açtım" diyorum.

"Başımıza hiç bela açmadın," diyor, arkasına yaslanıp ona bakmak zorunda kalıyorum. Gözlerimi silerken kendime gülüyorum. "Ailemizin göbek adının bela olduğunu unuttun mu?"

"Ama bunların hiçbirini benim için yapmak zorunda değildin. Bunun ailene neye mal olabileceğini biliyorum."

"Bize hiçbir maliyeti yok. Ne olursa olsun kendi başımızın çaresine bakarız," diyor kararlılıkla. "Posie, sana minnettarım."

"Ne?" Bunu hak edecek ne yaptım ben?

Honey sanki devam edip etmeme konusunda kararsızmış gibi alt dudağını ısıyor. Önündeki yemeğe odaklanırken kolumu sıkıyor. "Oğlum için endişelendim. Böyle bir hayat yaşama ihtimaline kendini kapattığını düşündüm."

"Bunun gibi mi?" Merakla soruyorum, tezgâha yaslanıp gözlerimin altını siliyorum.

"Sevdiği biriyle," diye açıklıyor.

Midem bulanıyor çünkü küçük bir parçam hala bunun benden koparılabileceğinden çok korkuyor. Ya yanlış bir seçim yaparsam? Bentley'i de etkileyecek.

"Dutton kolay bir çocuktur. Fazla kolay. Meraklı ve zekiydi ama yaramaz ve hesaplıydı. Ve kız kardeşine karşı çok korumacıydı. Bu kolaylığın, kendisinden beklendiğini düşündüğü şekilde davranmasından fark ettik. Ergenlik çağına geldiğinde onu kontrol etmek biraz daha zorlaştı. Onu kontrol etmek istediğimizden değil, ama herkesle kavga etmeyi bırakması için onu yönlendirdik, o da bıraktı... alenen, yani," diyor bana bakarak ve ben de gülümsemeden edemiyorum.

"Yetişkinlikte daha mesafeli oldu ve sadece babasının izinden odaklandı. Dutton'ın kendisinin de farkında olduğunu sanmıyorum ama Dawson'ın tüm iyi özelliklerini benimsemiş, kendisini bir bakıcı ve koruyucu olmaya hazırlamıştı. Ancak ne zaman biriyle tanışıp tanışmadığını sorsak, sanki bu onun için geçerli bir seçenek değilmiş gibi içine kapandığını hissettim. Sanki kendisiyle ilgili bir şeyden nefret ediyormuş gibi hissediyordum ve bu beni dehşete düşürüyordu. Geriye dönüp baktığımda, muhtemelen bu konuda doğru konuşmaları yapmamışız" diye itiraf ediyor. "Ama yetişkin olduklarında bile çocuklarınız hala sizin çocuklarınız. Onları olabildiğince iyi yönlendirmek ve mutlu görmek istersiniz. Oğlumu gerçekten mutlu görmeyeli uzun zaman olmuştu. Sen ortaya çıkana kadar, Posie." İki kek tabakladı. "Senden önce bizimle tanışmak için hiç kadın getirmemişti." Sırıyor. "Ve Billie bana sana evlenme teklif ettiğini söyledi."

"Bunu nasıl bildi?" Geri çekemeden ağzımdan kaçtı.

"Sizi uyarmam gereken bir şey var, o da bu ailenin çok meraklı olduğudur. Her zaman birbirimizin işine burnumuzu sokarız ama iyi niyetliyizdir. Kısacası, Dutton Eli'dan tavsiye istemiş, Hawke da bunu duymuş, Billie'ye anlatmış, o da bana sordu."

Olaylar zincirini takip etmeye çalışarak ona bakıyorum. Sonra birinin Hawke'ın koca bir ağız olduğunu söylediğini hatırlıyorum.

"Evlenme teklif etmedi." Kaşlarım çatıldı. "Şey, teklif etti sayılır. O anda söyledi. Ben buna gerçekten teklif etmek demezdim. Diz çöküp içten bir konuşma yaparak birine evlenme teklif etmen gerekir."

"Daha fazla katılamazdım." Gülümsüyor.

"Düşünmem gereken sadece ben değilim. Bentley'i de düşünmek zorundayım," diyorum oturma odasında resim yapan Dawson ve Bentley'e bakarak. Kendime sarılıyorum.

Elini koluma koydu. "Bunu anlıyorum. Oğlum da öyle. Ama sana düzgün bir şekilde soracağından emin ol. Boşluklar ya da yarım yamalak işler olmasın. Ve kesinlikle bir düğün bekliyorum. Ama sen hazır olana kadar değil. Ne olursa olsun Posie, bizi kabul edersen biz senin aileniz. Hiçbir yere gitmiyoruz."

Keskin bir nefes alıyorum, milyonlarca parçaya ayrılmamak için elimden geleni yapıyorum. Honey sanki biliyormuş gibi iki tabağı toplayıp Dawson ve Bentley'e götürüyor. "Ne resmi yapıyorsunuz?" diye sorduğunu duyuyorum.

Bir zamanlar ailemin Bentley ve benim üzerimde titrediğini fark ettiğimde gözlerim doluyor. İtiraf etmek istediğimden daha fazla düşündüğüm bir şey çünkü bu değiştiremeyeceğim bir şey. Uzun zamandır sadece Bentley ve ben vardık ve şimdi ailemizin genişlemesi ciğerlerime rahatlama ve keder dolu bir nefes gibi geliyor.

Hamile olduğumu öğrendikten sonra ilk taşındığımda sadece ileriye bakmıştım. Bobbi'yi geçmişte bırakmıştım ve onunla tekrar karşılaşmanın beni tekrar o korkmuş ve öfkeli genç gibi hissettireceğini hiç düşünmemiştim. Ailemin benden bu kadar kolay ve hızlı bir şekilde alınmasından nefret ediyordum.

Hayatta kalma modundaydım, sanki zaman tükenmek üzereymiş gibi her anın kıymetini biliyordum.

Onca yıl boyunca başıma gelen tek iyi şey Bentley oldu. Sonra Dutton'la tanıştım.

Onunla ilk tanıştığımda, ne yapacağını bilemeyecek kadar çok parası olan ve bu yüzden bir striptiz kulübü açmaya karar veren kendini beğenmiş bir pislik olduğunu düşünmüştüm. Kabul ediyorum, o hala bir pislik, ama yüzeyin altında yatan çok iyi nitelikleri var.

Bugün, vereceğimi hiç düşünmediğim bir karar verdim - Bentley'nin babasıyla tanışma hakkını elinden aldım. Ve bunun için bir gün benden nefret edeceğinden korkuyorum. Ama kalbimin derinliklerinde bunun doğru karar olduğunu biliyorum. Sadece bu zor seçimi yapmama yardım edecek, arkamı kollayacak daha büyük bir canavara ihtiyacım vardı.

İblisi öldürmek için çok zayıf olduğumda kılıcı elime almak ve onun geri dönmesi için bir sığınak yaratmak.

Bentley kekini bitirdiğinde Honey ortalığı toplamaya başlıyor. Dawson ayağa kalkıyor ve bana bakmadan önce pantolonunun önünü düzeltiyor.

"Dutton burada," diyor.

Honey, "Hadi Bentley, odanın nerede olduğuna bir bakayım," diyerek Bentley'nin elinden tutuyor ve onu koridora götürüyor. Bentley onu neredeyse sürükleyerek odasına götürüyor.

"Sana Dutton'la yaptığımız yatağı gösterebilir miyim? Annemin odasında. Sonra da sana yeni LEGO setimi gösterebilirim." Onunla gevezelik ederken zar zor nefes alıyor.

Honey heyecanla, "Kulağa heyecan verici geliyor," diye yanıtlıyor. Ve ona minnettarım çünkü Dutton'ın gelişiyi ne bekleyeceğimi bilmiyorum. Ama canavarı tüm ihtişamıyla sevmeye karar verdim. Sadece yüzleşmek istemediğim kısımlarını değil. Ama yakın gelecekte Bentley'nin önünde kan dökülmemesi ya da komiklik yapılmaması konusunda kesinlikle bir konuşma olacak.

Dutton arabadan inerken ön kapıyı açtım. Gözleri benimkileri buluyor ve ona doğru yürüyorum, onun gayet iyi görünmesi içimi rahatlatıyor - belki biraz yorgun ama tek parça halinde. Kollarını bana doğru uzatıyor ve ben de adımlarımı hızlandırıp kollarımı ona dolayarak kucağına giriyorum. Saçlarımın arkasını kavriyor ve bana sıkıca sarılıyor.

Bir an öylece durduk, birbirimize sarıldık, ta ki ben "Öldü mü?" diye fısıldayana kadar.

"O gitti *Mostriciattola*," diyor saçlarımı okşayarak. Ona daha sıkı sarılıyorum, rahatlama dalgası hemen üzerimden kayıp gidiyor. Böyle bir çıkışa sahip olduğum için mutlu olduğum için bencil miyim? Her kadın kendisi için adam öldürecek birine sahip değil. Ama soğuk kalpli adamım beni bulduğu ve asla pes etmediği için minnettarım.

"Bentley nasıl?" diye sorarak konuyu değiştiriyor.

"İyi. Annene odasını gösteriyor." Başını sallıyor ve kıyafetlerini değiştirdiğini fark ediyorum.

"Diğer kıyafetlerine de kan bulaştı mı?" Gümleğini işaret ederek soruyorum. Sırtarak bana bakıyor ve bir kolunu omuzlarıma atıp beni eve geri götürüyor. Dawson kapının yanında duruyor, bekliyor. O ve Dutton kısa bir bakış alışverişinde bulunuyor ve sanki sessizce bir şey anlatıyormuş gibi başlarını sallıyorlar.

"Bana biraz yiyecek ayırdın mı? Açlıktan ölüyorum" diyor babasına. Ona bir tabak getirmek için mutfığa doğru ilerliyorum ama o beni belimden tutup kendine çekiyor. "Endişelenmeyi bırak. Ben yanıdayım." Ve ilk defa buna inandım.

Dawson, "İçeri gelin ve yemeğinizi yiyin" diyor.

Tam Dutton alnımdan öpüp "Tatlımı yemeyi tercih ederim" diye fısıldarken geri çekiliyorum. Neden bahsettiğini çok iyi biliyorum. Başımı sallayarak dönüyorum ve mutfığa doğru yürüyorum. Kolu belimde kalıyor.

Dutton ve Dawson'ı birkaç dakika konuşmaları için mutfakta yalnız bırakmaya karar veriyorum ve Bentley'i kontrol etmeye gidiyorum. Akşamın geç saatleri, Bentley'nin yatma vakti yaklaşıyor. Honey onunla birlikte yatakta oturmuş kitap okuyor. Ben içeri girince başını kaldırdı.

"Dutton her gece ona kitap okumamı çok severdi," diye açıklıyor. Bentley yorgun bir şekilde gözlerini ovuşturuyor.

"Bayan Honey hikâyeyi banyodan önce bitirebilir mi?" diye sorar.

"Elbette, tatlım." Ona gülümsüyorum ve sonra koridora geri dönüyorum. Bunu yaptığımda Dutton oradaydı, beni arkamdan yakaladı ve başkalarıyla konuşurken acımasız olduğu bilinen yumuşak dudakları nazik bir öpücükle benimkine konmadan önce beni döndürdü. Beni öptüğünde nefesimi kesiyor ve elimde olmadan ona doğru bastırıyorum. Çeneme dikkat ederek yanağımı şefkatle kavırıyor. Öpücüğü bitirdiğinde bana bakıyor.

"Evlen benimle," diye fısıldıyor. Bu sefer ona gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. "Bana böyle sormayı kes."

Kaşlarını soru sorar gibi kaldırıyor.

Honey yatak odasından sesleniyor: "Dizlerinin üzerine çökmeni ve bunu romantik bir hale getirmeni istiyor." Dutton kaşlarını çatarken kahkahamı durdurmak için elimle ağzımı kapatıyorum.

"Romantik mi?" diye soruyor. "Romantizm konusunda berbatım." Elimi göğsüne koyuyorum.

"Aslında . O yüzden daha çok dene, cevabın farklı olabilir." Elinden kurtulmadan önce ona sırtıyorum.

"Sadece dalga geçiyorsun," diye homurdanıyor ve beni babasının mutfakta oturduğu yere kadar takip ediyor. Bu iki güçlü adamın küçük evimde olması tuhaf hissettiriyor ama bunun alışmam gereken bir şey olduğunu fark ediyorum.

KISIM 5o

Dutten

ALTI AY SONRA.

"Hooray!" Bentley doğum günü pastasındaki mumları üflerken herkes alkışlıyor ve tezahürat yapıyor. Ön dişini kaybetti ve ben yastığının altına yüz dolarlık banknot koymaya çalıştığım da azarlandım.

Görünüşe göre, Diş Perisi'nin parası o kadar da bol değilmiş. O yüzden Diş Perisi'ni siktir et. Bunun yerine ona en yeni Transformers LEGO setini aldım, böylece kredi alabilecektim.

Ben Posie'yi arkadan tutarken Bentley heyecanla ellerini çırpıyor ve o da fotoğraf çekiyor. Annem Bentley'in pastayı kesmesine yardım ediyor.

Kahverengi taş evimin arka bahçesindeyiz. Nihayetinde Bentley'e nerede yaşamak istediğine dair bir seçim hakkı verdik ve o da şömineli olmasının havalı olduğunu düşündüğü için burayı istedi. Şömine yaptırdığım için kendimi çok beğenmişim.

Ayrıca Posie ve benim için yeni bir başlangıç gibi hissettirdi.

Eski sevgilisiyle olanlardan sonra buna ihtiyacımız vardı. Eli bana Boston Delinquents ile her şeyin yolunda gittiğini söyledi.

"Daha fazla tabağa ihtiyacımız var," diyor annem ve Posieyi bırakıp yanağından öpüyorum.

"Gidip biraz alacağım." Will ve Alina'ya başımı sallayarak müsaade istiyorum, son o kadar çok seyahat ediyorlar ki onları pek göremiyoruz, bu yüzden

Bugün gelebilmeleri çok güzeldi. Özellikle de Alina ile uzun zamandır iyi arkadaş oldukları için annem için.

Arka kapıdan mutfağa giriyorum ve onu görmeden önce duyuyorum. "Ne yapıyorsun?" Hawke bağıyor.

Kız kardeşimin gömleği başının yarısına kadar inmiş, Ford'un elleri gömleğin alt kenarlarında, Hawke ise onların önünde durmuş, şaşkın bir şekilde bana bakıyor.

Ford'u kızın üzerinden iterek onlara doğru hışımla ilerlerken kırmızıyı gördüm. "Ne oluyor lan?!" Kendimi kaybettim.

"Dutton! Görüldüğü gibi değil!" Billie bağıyor. "Üzerimde bir böcek vardı!" Bakışlarım ikizler arasında gidip gelirken kalbim kulaklarımda güm güm atıyor.

Birbirlerine bakıyorlar ve ne düşündüklerini asla anlayamıyorum. "Bu doğru mu?!" Talep ediyorum.

Hawke alt dudağını ısıyor. "Oldukça büyüktü ama Eli'a onlardan korktuğumu falan söylemeyin."

Söz konusu böceği aramak için etrafa bakarken gözlerim seğiriyor. Ford sessiz, ama bu alışılmadık bir durum değil.

"Peki neden üçünüz de buradaydınız?" Öfkeli, ölümcül düşüncelerimi sakinleştirmek için elimden geleni yaparak soruyorum.

Billie şimdi gömleğini yerine koymuş ve gözlerini deviriyor. "Cidden şu anda kızgın olamaz mısın? Biz de pastayı almaya gelmiştik."

"Pasta dışarıda," diyorum şüpheyile, ona bakarak. Gördüğü şey onu duraksatıyor ama tartışmaya başlamadan önce sadece bir anlığına.

"Alo? Yemek yapmayı sevdiğimi unuttun mu? Gerçekten sadece bir çeşit kek getireceğimizi mi düşündünüz?" Bal rengi saçlarını omzunun üzerinden savuruyor. "Tanrım, çok çekilmezsin. Tüm bu testosterondan uzaklaşmak için Hope ve Ivy'yi bulmam gerek." Oflayıp pufluyor, yanımdan geçip gidiyor. "Ayrıca, senin kendini toparlaman gerekmiyor mu?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak.

Yutkunuyorum. O haklı. Bugün sadece Bentley'nin altıncı doğum günü partisi değil. Ford bana bir yığın tabak uzatıyor, ben de gitmeden önce başımla teşekkür ediyorum, onlara bir kez daha değerlendirci bir bakış atarak. Ben ayrılırken Hawke'ın Ford'la alçak sesle öfkeyle konuştuğunu duyabiliyorum. Bu ikisine ne oluyor bilmiyorum ama bir şeyler doğru gelmiyor.

Dışarı çıktığımda pastanın yarısı kesilmiş ve servis ediliyordu. "Her şey yolunda mı?" Posie soruyor ve ben de ona, benim diyebilme şansına sahip olduğum bu güzel kadına gülümsüyorum.

"Daha iyi olamazdı," diye cevap veriyorum ve Bentley'i aile fotoğrafı için çağırıyorum. Onu kucağıma alıyorum ve Posie bizim için bir selfie çekiyor. Paula ve Mike'ın uzaktan fotoğraf çektiklerini fark ediyorum. Ailemize yeni bir üye daha katıldı.

Bentley aniden, "Anne, Dutton'ın sana bir sorusu var," dedi ve onu ayağa kaldırırken ben de zor durumda kaldım. Küçük piç beni hemen işin içine soktu. Herkesin izlemesinden hoşlanmıyorum ama gururuma yediriyorum çünkü bu benimle ilgili değil. Posie'yle ilgili. *Mostriciattola*'m dünyamı alt üst etti ama hak ettiğimi düşünmediğim bir yuva oldu.

"Ne oldu?" diye tatlı tatlı soruyor ve elini tutup yavaşça bir dizimin üzerine çöktüğümde gözleri kocaman açılıyor.

Diğer elini ağzına , "Ciddi olamazsın. Şimdi mi?"

Herkes bizi izlerken başparmağımı parmak eklemlerinin üzerinde gezdiriyorum. "Doğum gününde evlenme teklif etmek Bentley'nin fikriydi."

"Yüzük seçimine yardım ettim!" Bentley kocaman bir sırıtişla anons ediyor. Gözyaşlarını tutamayan Posie'ye dönmeden önce ona gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Oğlumu bana karşı kullan, neden yapmıyorsun?" diyor gülerek. "Artık bir paket anlaşma olarak geliyoruz, *Mostriciattola*. Nedenini biliyorsun. Burada tek dizimin üstündeyim. Seni her şeyden çok sevdiğimi ve sana her şeyi vermek biliyorsun. Bu yüzden lütfen karım olma onurunu bana bahşet ki ölene kadar beni hizada tutabilesin. Gerçi kafama daha az şey fırlatmanı tercih ederdim."

Dizlerinin üzerine çöküp ağlayarak bana sarılırken kahkahalara boğuluyor. "Çoğu zaman bunu hak ediyorsun, pislik herif," diye fısıldıyor.

"Evet dedi!" Herkese duyuruyorum ve o da gülerek beni öpüyor. İçimi bir rahatlama kaplarken, bir elimle Bentley'nin gözlerini kapatarak onun ağzına yapıştım. Tüm ailemin önünde reddedilmeyi kesinlikle istemiyordum. Ama o evet diyene kadar bunu tekrar tekrar yapabilirdim.

Ayrıldığımızda yüzüğe bakıyor ve Bentley'nin yüzüğü kutudan çıkarıp parmağına takmasına izin veriyorum.

"Mavi olanı beğendik," diye açıklıyor. "Ama babam en büyüğünü almamız gerektiğini söyledi."

"Az önce ne dedin sen?" Posie boğuk bir sesle konuştu ve ben şok olmuş bir halde Bentley'e baktım.

Bentley beceriksizce yere bakarken kendinden emin görünmüyor. "Sana böyle hitap etmemin bir sakıncası var mı?" diye soruyor kararsızca. Posie bana bakıyor, gözyaşları içinde

Gözleri doldu ve boğazımı temizleyerek onu kucaklamak için kendime çektim. Bunu duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum.

"Elbette öyle oğlum," diyorum ve Bentley'i kendime yaklaştırıp ona sarılarak kabul ettiği için minnettar Posie'nin yüzünden yaşlar süzülüyor.

Sahip bu aile için minnettarım. Tekrar uğruna cinayet işleyebileceğim bir aile.

[Daha fazlasını mı istiyorsunuz? BONUS SAHNEYİ okuyun, buraya tıklayın!](#)

[FORD'un hikayesine hazır mısınız? Almak için buraya](#)

[tıklayın!](#) Gelin ve bizimle takılın.

T.L.'nin Okuyucu Grubu - [Buraya](#)

[tıklayın](#) Kia'nın Okuyucu Grubu -

[Buraya tıklayın.](#)

Also by T.L. Smith

[Siyah \(Siyah #1\)](#)

[Kırmızı \(Siyah #2\)](#)

[Beyaz \(Siyah #3\)](#)

[Yeşil \(Siyah #4\) Kandiland](#)

[Saf Ceza \(Tek Başına\)](#)

[Düşmanlaştır Beni \(Tek Başına\)](#)

[Alçalt \(Kusurlu #1\)](#)

[Çarpık \(Kusurlu #2\)](#)

[Güvensizlik \(Smirnov Bratva #1\)](#)

[ÜCRETSİZ](#)

[Disbelief \(Smirnov Bratva #2\)](#)

[Smirnov Defiance \(Bratva](#)

[#3Bratva\) Dismissed Smirnov #4\)](#)

[\(Lovesick \(Standalone\)](#)

[Lotus \(Bağımsız\)](#)

[Vahşi Çarpışma \(Vahşi Aşk Düeti 1. Kitap\) Vahşi](#)

[Hesaplaşma \(Vahşi Aşk Düeti 2. Kitap\) Yalanlara](#)

[Gömülü](#)

[Çarpık Aşk \(Dark Intentions Duet 1\) Uğursuz](#)

[Cavalier \(Crimson Elite #1\) Aşk \(Dark](#)

[Intentions Duet 2\)](#)

[Istıraplı \(Crimson Elite #2\) Kibirli](#)

[Elite #3\) \(Crimson Küstah](#)

[\(Crimson Elite #4\) Playette](#)

[Sarhoşu Sev](#)

[Ayıktan Nefret](#)

[Et](#)

[Kalp Kıran Ben \(Düet #1\)](#)

[Kalp Kıran Sen \(Düet #2\)](#)

[Benim Güzel Zehrim](#)

[Benim Kötü](#)
[Kalbim Benim](#)
[Zalim Sevgilim](#)
[Zincirli Eller](#)
[Kilitli Kalpler](#)
[Günahkâr Eller](#)
[Pervasız Eller](#)
[Prangalı Kalpler](#)
[Düzenlenmiş](#)
[Kalpler](#)
[Beklenmedik](#)
[Kraliçe Bir](#)
[Kötünün Öpücüğü](#)
[Bir Kötünün](#)
[Yalanları](#)
[Kötü Niyet Anları Çılgınlık](#)
[Kargaşa AnBana](#)
[Okuduğunda](#)

T.L Smith ile tksmithauthor.com adresinden bağlantı kurun

Also by Kia Carrington Russell

[Sinsi Saplantı Parçalanmış](#)

[Saplantı](#)

Bu [Gece Benim](#), [New York Geceleri Kitap 1](#) [York](#)

[Bu Gece Biz](#)[Kitap 2](#), Bu , [Token Huntress](#), [Token](#)

[Huntress Kitap 1](#)[New Geceleri Gece Mahsur](#)[New](#)

[York Geceleri Kitap 3](#)

[Token Vampir](#), [Huntress Kitap 2](#) [Token](#)

[Token Token Kurt Token Kitap 3](#)

,[Hayalet](#)[Kitap 4](#) [Token Huntress](#) [Huntress](#),

[Token Huntress Krallık](#) [Huntress Kitap 6](#),

[Karanlık](#)[Kitap 5](#) [Token](#),[Gölge Zihinler](#)

[Günlüğü](#)

T.L. Smith

USA Today En Çok Satan Yazar T.L. Smith, karakterlerini o kadar güzel ve karanlık kusurlarla yazmayı seviyor ki, geri dönemiyorsunuz. Kitapları birçok dile çevrilmiştir. Eğer onu memleketi Avustralya'nın Queensland eyaletinde bulamazsanız, genellikle dünyayı gezerken, Bali'de bir plajda otururken, San Francisco'da Alcatraz'ı keşfederken ya da New York sokaklarında yürürken bulabilirsiniz.

Benimle bağlantı kurun [tksmithauthor.com](http://tlsmithauthor.com)

Kia Carrington-Russell

Avustralyalı Yazar Kia Carrington-Russell, Fantezi, Karanlık ve Çağdaş Romantizm dahil olmak üzere birçok türde tanınmış tarzı olan tekme atma kahramanları, hızlı tempolu aksiyon, düşmanlardan aşıklara ve aydınlıktan karanlığa dans eden romantizmiyle tanınır.

Kahve, yemek ve seyahatle ilgili her şeye takıntılı olan Kia, her zaman bir sonraki uluslararası macerasını arıyor. Şimdi ülkesi Avustralya'ya döndüğünde, Cavoodle cinsi köpeği Sia'yı alıp güzel sahil şeridindeki plajlarda sabah yürüyüşleri yapıyor, deniz meltemlerinde dünyalar inşa ediyor ve bir sonraki yazacağı lezzetli ve unutulmaz hikâyeyi düşünüyor.

